

КЛАЙВ КЪСЛЪР

И ГРАНТ БЛЕКУД

ЗЛАТОТО НА СПАРТА

Приключенията на семейство Фарго

**КЛАЙВ КЪСЛЪР, ГРАНТ
БЛЕКУУД
ЗЛАТОТО НА СПАРТА**

Превод: Ирина Манушева

chitanka.info

Древно съкровище, заграбено от Ксеркс Велики... Открито от Наполеон Бонапарт... Изгубено до днес...

Сам и Реми Фарго, търсачи на съкровища и приключения, са на поредната си експедиция. Затънали до кръста в кал в блатото Покомоук в Мериленд, те търсят изгубено злато. Вместо това намират немска миниподводница от Втората световна война.

В подводницата има мъртво тяло и загадъчна, изключително рядка бутилка вино, която се оказва една от дванайсетте бутилки от изгубената изба на Наполеон. Както и ключ към легендарно древно съкровище.

Съкровище, заради което Хедеон Бондарук — милионер от наполовина руски, наполовина персийски произход, е готов на всичко, защото е убеден, че е потомък на великия Ксеркс. Съкровището е негово и той ще отстрани всеки, който се опита да застане на пътя му...

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодарим на всички тези хора, които ни помогнаха любезно с професионални съвети:

Ивон Родони Берджеро от Станфордското дружество на Американския институт по археология, Мартин Бърк, Кристин Б. Кокръл от „Станфорд Юнивърсити Прес“, К. Крис Хърст от Секцията по археология на about.com.

На д-р Патрик Хънт, директор на Станфордския проект за алпийска археология, 1994–2009, и експедиция „Ханибал“ на „Нешънъл Джиографик“ 2007–2008, Станфордски университет; на Том Илиф, преподавател по морска биология, Тексаски университет; на д-р Д. П. Лайл, на Кейти Макмейхън, библиотека „Нюбъри“, Чикаго; на Конел Монет и Ерик Рос, университет „Ал Акхвайн“, Ифран, Мароко; на Джо Ступ; на Стивън Томс; на Тим Вандергрифт, специалист по вината и мениджър в „Уайнекспърт лимитид“.

И накрая, но съвсем не по значение, благодарим на Джанет за предложенията и проникателността.

ПРОЛОГ

Проходът Гран Санбернар, Апенински алпи^[1], май 1800 г.

Внезапно духна силен вятър и посипа сняг в краката на коня. Животното изпръхтя неспокойно и направи крачка встрани от пътеката, но ездачът изцъка с език и го успокои. Наполеон Бонапарт, императорът на Франция, загърна яката на шинела си и присви очи срещу виелицата. На изток се мержелееше назъбеният петхилядиметров силует на Монблан.

Императорът се приведе напред и погали коня по шията.

— И по-лошо си виждал, Стири, стари приятелю.

Стири, арабският кон, който Наполеон доведе от похода си в Египет преди две години, беше превъзходен боен кон, но студът и снегът определено не му понасяха. Той беше роден и израсъл в пустинята и беше свикнал да газии в пясък, а не в сняг.

Наполеон се обърна и направи знак на камериера си Констан, който стоеше на няколко крачки назад и държеше мулетата. Зад него на километри напред по виещия се път се точеше върволица от хора. Четирийсетте хиляди войници от резервната армия^[2] на Наполеон вървяха към прохода със своите коне, мулета и сандъци.

Констан развърза едното муле и забърза напред. Наполеон му подаде юздите на Стири, слезе от коня и нагази в дълбокия до колене сняг.

— Да му дадем малко почивка, а? — каза императорът. — Мисля, че тази подкова пак го тормози.

— Ще се погрижа, генерале.

У дома Наполеон предпочиташе титлата „първи консул“, а на поход — „генерал“. Императорът пое въздух с пълни гърди, намести синята си униформа и впери поглед в гранитните върхове, които се извисяваха над тях.

— Прекрасен ден, не мислиш ли, Констан?

— Щом казвате, генерале — измърмори камериерът.

Наполеон се усмихна. Констан беше с него от много години и беше от малцината му подчинени, на които беше разрешена малка доза сарказъм. Пък и беше старец, помисли Наполеон и го побиха хладни тръпки.

Бонапарт беше среден на ръст, със здрава шия и широки рамене. Орловият му нос стърчеше над твърдата уста и квадратната брадичка, а сивите му проницателни очи мигом анализираха всичко, което се изпречеше пред тях.

— Някакви вести от Лоран?

— Не, генерале — отвърна Констан.

Предния ден дивизионният генерал Арно Лоран, един от най-доверените командири и близък приятел на Наполеон, беше повел отряд войници на разузнаване в прохода. Малко вероятно беше да се натъкнат на вражески сили, но Наполеон се беше научил, че трябва да бъде готов и за невъзможното. Прекалено много велики мъже са се хващали в капана на допускането. Тук обаче най-лошите врагове бяха времето и релефът.

Проходът Гран Санбернар бе разположен на две хиляди и петстотин метра надморска височина и бе видял немалко армии, пресичащи Алпите — галите през 390 г. пр.Хр. на път към Рим, прочутите слонове на Ханибал през 217 г. пр.Хр., Карл Велики през 800 г. на връщане от коронацията си в Рим като първият император на Свещената Римска империя.

Добра компания, помисли Наполеон. Дори един от неговите прадеди, Пипин Къси, крал на Франция, през 753 г. беше прекосил Ленинските Алпи, за да се срещне с папа Стефан III.

„Само че там, където други крале са се проваляли във величието си, аз няма да го допусна“, напомни си той. Империята му щеше да се разрасне, надминавайки най-смелите мечти на всички преди него. Нищо няма да се изпречи на пътя му — нито вражеските армии, нито времето, нито планините, със сигурност не и някакви надути австрийци.

Докато той воюваше в Египет, австрийците набързо си присвоиха италианската територия, присъдена на Франция според договора от Кампо Формио^[3]. Но триумфът им ще е краткотраен. Австрийците нито очакваха нападение по това време на годината, нито можеха да си

представят, че някоя армия ще посмее да премине през планините през зимата.

С отвесните си скални стени и виещи се клисури тази част на Алпите беше истински кошмар за самотните пътешественици, да не говорим за четирийсетхилядна армия. Още от септември проходът се покриваше с десет метра сняг, а температурите редовно падаха под нулата. На всеки завой над главите на войниците надвисваха преспи, високи на места колкото десетима мъже, заплашвайки да ги погребат заедно с конете. Дори в най-слънчевите дни в прохода се стелеха мъгли чак до следобед. Често без никакво предупреждение извиваха виелици, превръщайки спокойния ден в страховит снежен кошмар, в който не се виждаше и на крачка. Но най-страшни бяха лавините — достигащи половин километър ширина, те ревяха по склоновете, готови да погребат всеки, който е имал лошия късмет да се изпречи на пътя им. Дотук Господ пощади всички, с изключение на двеста души от хората му.

— Докладът на интенданта?

— Ето го, генерале — камериерът извади сноп листа от шинела си и ги подаде на Наполеон, който набързо прегледа цифрите. Истината беше, че бойната готовност на армията минава през стомаха. Дотук мъжете му бяха погълнали 19 817 бутилки вино, един тон сирене, 770 килограма месо.

Някъде отпред се чува викове:

— Лоран, Лоран!

„Най-сетне!“, измърмори Наполеон на себе си.

От снежната виелица изникнаха дузина ездачи здрави и силни войници, най-добрите, които имаше, също като командира си. Нито един не яздеше приведен, всички стояха изправени с високо вдигнати брадички. Генерал-майор Лоран спря коня си пред Наполеон, отдаде чест и слезе. Наполеон го прегърна, после отстъпи назад и направи знак на Констан, който бързо дотича и подаде бутилка бренди на Лоран. Генералът отпи две глътки и върна бутилката.

— Рапортувай, приятелю — рече Наполеон.

— Минахме петнайсет километра, сир. Няма и следа от вражески сили. С понижаването на височината времето се оправя и снегът намалява. От тук нататък ще е по-лесно.

— Добре... много добре.

— Има и друго — каза Лоран, като хвана Наполеон за лакътя и го отведе няколко крачки встрани. — Открихме нещо, генерале.

— А би ли бил така любезен да ми разкриеш какво е това нещо?

— По-добре сам да видите.

Наполеон се взря в лицето на Лоран, в очите му блестеше едва сдържано нетърпение. Познаваше го от шестнайсетгодишен, когато и двамата служеха като лейтенанти в артилерията. Лоран нямаше склонност да преувеличава или излишно да се вълнува. Каквото и да беше намерил, то беше голямо.

— Далеч ли е?

— Четири часа с кон.

Наполеон погледна небето. Следобедът преваляше. Над върховете се виждаше линия тъмни облаци. Задаваше се буря.

— Много добре — каза той и потупа Лоран по рамото, — тръгваме призори.

Както обикновено Наполеон спа пет часа и стана в шест сутринта, още преди първите слънчеви лъчи. След като закуси, той прочете нощните рапорти от бригадните командири над канче горчив черен чай. Лоран пристигна с отряда си малко преди седем и заедно тръгнаха към долината по пъртината, проправена предишния ден от Лоран и хората му.

След снощната буря беше навалял малко пресен сняг, но свирепите ветрове бяха натрупали нови преспи, които се издигаха като стена от двете страни на Наполеон и войниците му. От ноздрите на конете излизаха кълба пара и с всяка крачка във въздуха се вдигаха облаци сняг. Наполеон отпусна юздите на Стири, уверен, че конят сам ще върви по пътя, и гледаше очарован изваяните от вятъра преспи.

— Малко зловещо, а, генерале?

— Тихо е — продума Наполеон. — Досега не съм чувал такава тишина.

— Красиво е — съгласи се Лоран, — и опасно.

Като бойно поле, помисли Наполеон. С изключение може би само на собственото му легло, на бойното поле той се чувстваше повече у дома, отколкото където и да било другаде. Ревът на снарядите, пукането на мускетите, миризмата на барут във въздуха... обичаше

всичко това. И само след няколко дни, щом се измъкнат от тези проклетни планини... Той се усмихна на себе си.

Отпред водачът вдигна свит юмрук: знак всички да спрат. Наполеон го наблюдаваше как слиза от коня и нагазва в дълбокия до бедрата сняг с извита назад глава, за да огледа надвисналите преспи. После изчезна зад завоя.

— Какво търси?

— Призори е най-опасното време за лавини — обясни Лоран. — През нощта вятърът втвърдява горния пласт на снега, а слоевете отдолу остават меки. Когато слънцето изгрее, разтопява горния пласт. Често единственото предупреждение е звукът: все едно сам Бог надава рев от небесата.

След няколко минути водачът отново се появи. Той даде знак на Лоран, качи се на коня и продължи напред.

Продължиха да яздят още четири часа, следвайки змийските извивки на долината, спускаща се към подножието на планината. Не след дълго навлязоха в тясна клисура от назъбени сиви гранити, прорязани от лед. Водачът отново даде знак да спрат и слезе от коня. Този път Лоран го последва, Наполеон също.

— Тук ли? — огледа се генералът.

— Тук — усмихна се дяволито дивизионният генерал, като откачи две маслени лампи от седлото. — Последвайте ме, ако обичате.

Тръгнаха надолу по пътеката, подминавайки шестте коня пред тях, докато ездачите стояха мирно пред генерала си. Наполеон кимна тържествено на всеки поотделно, а когато стигна до края на колоната, двамата с Лоран спряха. След няколко минути водачът се появи иззад една скала отляво и се приближи към тях.

— Може би помните сержант Пелетие, генерале.

— Разбира се — потвърди Наполеон. — На ваше разположение съм, Пелетие. Водете ме.

Пелетие козирува, грабна намотаното въже от седлото си и тръгна по пътината, която току-що бе прокарал през стигащите до гърдите им преспи. Озоваха се в подножието на гранитната стена, тръгнаха успоредно на нея и след още петдесетина метра спряха пред една правоъгълна ниша.

— Чудно местенце, Лоран. Какво гледам?

Лоран кимна на Пелетие, който вдигна мускета високо над главата си и замахна с приклада срещу скалата. Вместо дървото да се сцепи от удара, се чу пукането на лед. Пелетие замахна още четири пъти, докато не зейна отвесна цепнатина, три педи широка и почти един човешки бой висока.

Наполеон надникна вътре, но не видя нищо в тъмнината.

— Предполагаме, че през лятото входът е закрит от храсти и увивни растения, а през зимата го покриват преспи — обясни Лоран. — Подозирам, че някъде вътре има източник на влага. Това обяснява тънката ледена завеса, която, както по всички личи, се образува всяка нощ.

— Интересно... А кой го намери?

— Аз, генерале — обади се Пелетие. — Бяхме спрели конете да си отдъхнат, а аз трябваше... имах нужда да...

— Разбирам, сержант, продължавайте.

— Ами явно съм се отдалечил повечко. Когато свърших, се облегнах на стената и ледът зад гърба ми се пропука. Направих няколко крачки навътре, без да очаквам нещо особено, докато не видях... всъщност вижте сам, генерале.

— Ти влизал ли си? — обърна се Наполеон към Лоран.

— Да, генерале. Аз и сержант Пелетие. Никой друг.

— Много добре, Лоран. След вас.

Навлязоха в скален тунел, дълъг около пет-шест метра. Постепенно тунелът се стесняваше и ги принуди да вървят приведени. Изведнъж пред очите им се откри пещерата. Лоран и Пелетие отстъпиха встрани, за да може Наполеон да мине пред тях, и вдигнаха лампите си, които хвърляха жълти отблясъци по стените.

Пещерата с размери приблизително петнайсет на двасет метра приличаше на леден дворец. Стените и подът бяха покрити с лед, на места дебел повече от метър, а на други толкова тънък, че Наполеон виждаше тъмната сива скала отдолу. От тавана висяха лъщящи сталактити, които докосваха издигащите се от пода сталагмити, образувайки ледени скулптури, напомнящи на пясъчни часовници. За разлика от гладкия под, ледът по тавана беше груб и отразяваше светлината като осеяно със звезди небе. Някъде дълбоко в пещерата се чуваше звук от капеща вода и едва доловимо свирене на вятър.

— Великолепно е — продума Наполеон.

— Ето какво намери Пелетие до входа — каза Лоран, като се приближи до стената. Наполеон го последва. Дивизионният генерал насочи лампата си към един предмет на пода. Щит.

Плетеният щит, покрит с кожа и изрисуван с припокриващи се червени и черни квадрати, беше към метър и петдесет на височина и около шейсет сантиметра широчина.

— Старичък е... — измърмори Наполеон.

— Поне на две хиляди години по моему — потвърди Лоран. — Познанията ми по история леко са избледнели, но мисля, че се казва „герон“. Използван е от леката пехота на персийските войски.

— Боже мой...

— Има и още, генерале. Насам.

Провирайки се между гората от сталактити, Лоран го поведе към дъното на залата и през друг тунел с груба овална форма, висок малко над един метър.

Зад тях Пелетие размота въжето и завърза единия му край в основата на колоната.

— В пъкъла ли слизаме? — пошегува се Наполеон.

— Не днес, генерале — отвърна Лоран, — ще минем над него.

Лоран освети тунела с лампата. На няколко метра пред тях се виждаше леден мост, шейсетина сантиметра широк, който се простираше над пропастта долу и водеше към друг тунел от срещната страна.

— Минавахте ли вече по него?

— Доста е здрав. Под леда има скала. Но за всеки случай.

Той върза въжето около кръста на Наполеон, после и около своя. Пелетие подръпна за последно вързания край и кимна на Лоран.

— Внимавайте къде стъпвате, генерале — каза той и тръгна напред.

Наполеон изчака няколко секунди, преди да го последва.

Запъплиха бавно над пропастта. Към средата на пътя Наполеон надзърна надолу, но не видя нищо друго, освен непрогледен мрак и полупрозрачните сини ледени стени, които се спускаха в бездната.

Най-после стигнаха срещната страна и влязоха в следващия тунел, който след шест-седем метра в зигзаг стигна до друга ледена зала — по-малка от предишната, но с висок заоблен таван. Вдигнал лампата пред себе си, Лоран се насочи към центъра ѝ и се спря до

нещо, което приличаше на два обледенени сталагмита, високи по четири метра и с отсечени върхове.

Наполеон се приближи до единия, после спря и присви очи. Разбра, че не е сталагмит, а солидна ледена колона. Сложи ръка върху нея и се взря отблизо.

Отсреща го гледаше златно лице на жена.

---

[1] Район в западните Алпи, разположен на територията на Италия и Швейцария. ↑

[2] Подразделение на френската армия, създадено от Наполеон при реорганизация на армията, специално, за да подкрепи военните кампании по Рейн и в Италия. ↑

[3] Мирен договор между Франция и Австрия, подписан през 1797 г. ↑

ГЛАВА 1

Блатото Покомоук, щата Мериленд

Наши дни

Сам Фарго се изправи и хвърли поглед към жена си, която стоеше в кал до кръста. Яркожълтият ѝ гумен гащеризон подчертаваше лъскавата и кестенява коса. Тя усети, че я гледа, обърна се към него, присви устни и отметна кичур коса от бузата си.

— На какво точно се хилиш, Фарго?

Когато сутринта жена му навлече гащеризона, той допусна грешката да спомене, че прилича на рибар от реклама, с което си изпроси един смразяващ поглед. Побърза да добави „само че секси“, но вече беше късно.

— На теб — отвърна той. — Красива си, Лонгстрийт.

Когато му беше ядосана, Реми го наричаше по фамилия, а той ѝ отговаряше с моминското ѝ име.

Тя вдигна ръце, покрити до лактите в тиня, и рече с едва прикрита усмивка:

— Ти си луд! Цялото ми лице е нахапано от комари, а косата ми е залепнала за черепа като мокра хартия — и се почеса по брадичката, оставяйки кална диря.

— Така си още по-чаровна.

— Лъжец!

Въпреки театралното отвращение, изписано на лицето ѝ, Сам знаеше, че като партньор жена му няма равна. Щом си наумеше да постигне нещо, никоя несгода не можеше да я отклони от целта.

— Е, трябва да призная, че и ти изглеждаш доста елегантно — добави тя.

Сам побутна смачканата си панамена шапка, после се залови отново за работа. Опитваше се да свали калта от парче дърво, което се надяваше да е част от сандък.

През изминалите три дни двамата газеха из блатото в търсене на доказателство, че не са тръгнали за зелен хайвер. Всъщност нито един

от двамата не беше против този вариант — в лова на съкровища той е неизбежен — но винаги беше по-добре накрая да не останеш с празни ръце.

В този случай бяха тръгнали по следите на една неясна легенда. Макар да се говореше, че наблизо в Чесапийк и Делауеър има близо четири хиляди потънали кораба, съкровището, което Сам и Реми търсеха, беше някъде на сушата. Месец по-рано Тед Фробишър, колега търсач на съкровища, който неотдавна се оттегли от занаята, за да съсредоточи усилията си върху антикварния си магазин в Принсес Ан, им изпрати интригуваща брошка.

Накитът имаше форма на круша и беше изработен от злато и нефрит. Твърдеше се, че принадлежал на местна жена на име Хенриета Бронсън, една от първите жертви на разбойничката Марта „Пати“ (известна още като Лукреция) Канън.

Според легендата Марта Канън била груба, безскрупулна жена, която през двайсетте години на деветнайсети век не само вършеела с бандата си по границата между Делауеър и Мериленд, грабейки и убивайки бедни и богати наред, но и управлявала хан в тогавашния Джонсънс Корнър, днешен Рилайънс.

Канън примамвала пътниците в хана си, хранела ги и ги развличала, а след като заспели, ги убивала. Взимала всичко ценно и натиквала труповете в избата, където ги трупала като дърва, докато не съберяла достатъчно, че да си струва извозването с каруца до близката гора и погребването им в обща яма. Колкото и ужасяващо да звучи това, тепърва щяла да извърши най-потресаващите си, според мнозина, престъпления.

Канън изградила това, което по-късно много местни историци щели да нарекат „обратна подземна железница“^[1]. Тя отвличала освободени роби от Юга, затваряла ги в множеството тайни стаички на хана и импровизираната му тъмница, след което през нощта ги отвеждала до Канън Фери и ги продавала. Робите били товарени на кораби и откарвани по река Нантикоук до пазарите на роби в Джорджия.

През 1829 г., докато орял в една от фермите на Канън, работник попаднал на няколко полуразложени тела. Канън била обвинена в четири убийства, обявили я за виновна и я осъдили. Четири години по-късно умряла в килията си, най-вероятно се отровила с арсеник.

През следващите години престъпленията и смъртта на Канън се превърнали в легенда, варирайки от твърдението, че е избягала от затвора и продължила да убива и граби до стогодишната си възраст, до разкази за призрака ѝ, който още бродел из полуостров Делмавра, причаквайки нищо неподозиращи туристи. Това, което почти никой не оспорвал било, че плячката на Канън — от която тя била похарчила само малка част — така и не била открита. Според оценките днешната стойност би трябвало да бъде някъде между сто и четиристотин хиляди долара.

Естествено, Сам и Реми бяха чували легендата, но поради липсата на по-конкретни следи, я бяха оставили за „някой ден“. Но при появата на брошката на Хенриета Бронсън и точните сведения, от които да започнат търсенето, решиха този път да разплетат загадката.

След внимателно проучване на историческата топография на Покомоук и сравняване на предполагаемите скривалища на Канън с мястото, на което е била намерена брошката, те стесниха района до две квадратни мили, по-голямата част от които бяха в блатото и обраслите тресавища. Според това, което знаеха, преди два века това място е било суха земя и тъкмо тук трябва да се е намирало едно от скривалищата на Канън.

Интересът им към съкровището нямаше нищо общо с парите или поне не за тяхна собствена изгода. Когато за първи път чуха историята, Сам и Реми се разбраха, че ако имат късмета да открият съкровището, ще дарят спечеленото на Националния музей на Свободната подземна железница в Синсинати, Охайо. Бяха сигурни, че иронията би вбесила Канън. Или поне духа ѝ.

— Реми, как беше онова стихче за Канън? — извика Сам.

Реми имаше фотографска памет за детайлите, независимо съществени или не.

Тя се замисли за миг, после изрецитира:

*„Тихо и заспивай вече!
Старата Марта дебне отдалече.
Бандата ѝ отвличала наравно роби
и свободни някога отдавна.
Спи сега дълбоко, непробудно,*

*да не пристигне Марта
с кончето си чудно.“*

— Да, така беше — отвърна Сам.

Около тях стърчаха корените на кипарисите, напомнящи на призрачни нокти на огромен крилат динозавър. Предната седмица през полуострова беше преминала силна буря, която остави след себе си купчини клони като набързо построени боброви бентове. Над главите им се носеше симфония от грачене, жужене и пърхане на крила. От време на време Сам, който беше и любител орнитолог, разпознаваше някое чуруликане и оповестяваше името на птицата на Реми, която мило се усмихваше и казваше: „Много хубаво“.

Сам беше забелязал, че вслушването в чуруликането на птиците му помага в свиренето на пиано по слух — талант, който бе наследил от майка си. Реми пък се разбираше добре с цигулката и двамата често си правеха импровизирани дуети.

Въпреки инженерното си образование, Сам беше интуитивен и мислеше предимно с дясното полукълбо на мозъка си, докато Реми, завършила антропология и история в Бостън, твърдо разчиташе на логичното мислене на лявото си полукълбо. Тази дихотомия допълваше баланса и любовта във връзката им, но и често водеше до разгорещени спорове по най-различни теми — от причините за Английската реформация до това, кой актьор е изиграл най-добре Джеймс Бонд и как трябва да се свири концерта „Лято“ на Вивалди. Най-често препирните им завършваха със смях и несекващо, но добронамерено разногласие.

Наведен над зелениясалата тиня Сам опипваше с пръсти дървото под водата, докато не докосна нещо метално... нещо U-образно.

Катинар, помисли той, а в ума му запрепускаха образи на древни инкрустирани ключалки.

— Намерих нещо — обяви той.

Реми се обърна към него, отпуснала калните си ръце до тялото.

— Ха! — възкликна Сам, като извади предмета. Докато калта се стичаше от него и капеше обратно във водата, той видя проблясването на ръжда и сребро, после релефни букви...

— Е? — Гласът на Реми беше пълен със скептицизъм. Беше свикнала с понякога преждевременните вълнения на мъжа си.

— Открих, скъпа, забележителен катинар, изработка някъде около 1970-та, заедно с... — Той извади и парчето дърво, на което беше закачен катинарът, — стар дирек от врата.

Сам ги хвърли обратно във водата и се изправи със стон.

Реми се усмихна.

— Храбрият ми иманяр! Е, все е повече от това, което аз намерих досега.

Сам погледна часовника си — прекрасен „Таймекс Експедишън“, който носеше само по време на експедиции.

— Шест часът е. Да приключваме за днес, а?

Реми свали малко кал от лакътя си и се усмихна широко.

— Мислех си, че никога няма да го кажеш.

Двамата събраха раниците си и тръгнаха към скифа, който бяха вързали на петстотин метра за дънера на един кипарис. Сам отвърза лодката и я тласна навътре, нагазил до кръста във вода, докато Реми дърпаше въжето на стартера. Моторът изръмжа и Сам скочи вътре.

Реми завъртя носа към канала и лодката забръмча срещу течението. Най-близкият град, където беше базата им, беше Сноу Хил, на три мили нагоре по река Покомоук. Квартирата, която си избраха, предлагаше учудващо добри вина и крем супа от раци, която предната вечер прати Реми на седмото кулинарно небе.

Возеха се мълчаливо, унесени от тихата песен на мотора и загледани в небето над себе си. Изведнъж Сам се обърна и впери поглед някъде вдясно, после каза:

— Реми, намали!

Тя го послуша.

— Какво има?

Той грабна бинокъла от раницата и го вдигна до очите си. На петдесетина метра в листака на брега се виждаше пролука: още един ръкав след дузината, които вече бяха видели. Входът му беше затрупан от клони след бурята.

— Какво виждаш?

— Нещо... не знам — измърмори той. — Стори ми се, че виждам някакво очертание, което ми изглеждаше неестествено. Можеш ли да ни закараш дотам?

Тя завъртя румпела и насочи скифа към протока.

— Сам, не ти ли се привижда? Пил ли си достатъчно вода днес?
Той кимна, без да сваля очи от протока.

— Повече от достатъчно.

Скифът заби нос в купчина клони. Протокът се оказа по-широк, отколкото изглеждаше: към петнайсетина метра. Сам върза лодката за един от по-големите дънери, после прекрачи през борда и скочи във водата.

— Сам, какви ги вършиш?

— Веднага се връщам. Ти стой тук.

— Ама разбира се!

Преди да каже още нещо, Сам си пое дълбоко въздух, гмурна се под водата и изчезна. Двайсет секунди по-късно Реми чу плискане на вода от другата страна на клоната и Сам, който си поемаше дълбоко въздух.

— Добре ли си?

— Да. След минута се връщам.

Минутите станаха две, после три. Накрая Сам се провикна през шубраците:

— Реми, би ли дошла, моля те?

„О, Боже“, помисли тя, като долови палавия тон на гласа му. Обичаше приключенските импулси на съпруга си, но точно сега си мечтаеше за топъл душ.

— Какво има?

— Трябва да дойдеш!

— Сам, тъкмо поизсъхнах. Не можеш ли...

— Не, ти самата би искала да го видиш. Повярвай ми!

Реми въздъхна и слезе от скифа. След десет секунди беше при Сам. Дърветата от двете страни на протока оформяха почти плътен зелен тунел над водата. Тук-там се процеждаха слънчеви лъчи, които играеха по покритата с водорасли вода.

— Много мило, че дойде — ухили се той и я целуна по бузата.

— Добре, умнико, какво...

Сам почука с кокалчета по безформеното парче дърво, на което се беше подпрял, но вместо глухия звук, който очакваше, тя чу металическо дрънчене.

— Какво е това?

— Не съм сигурен. Част от него. Каква точно, ще разбере, като сляза долу и се вмъкна вътре.

— Част от какво? Къде да се вмъкнеш?

— От тук, ела.

Сам я улови за ръката и заплува странично навътре в протока, докато не стигна до един завой, при който водата се стесняваше до шест метра. Там спря и ѝ посочи близо до брега ствол на кипарис, увит в пълзящи растения.

— Там. Виждаш ли го?

Тя присви очи и наклони глава наляво, после надясно.

— Не. Какво трябва да видя?

— Онзи клон, който се подава от водата... дето завършва като буквата „Г“...

— Да, виждам го.

— Вгледай се по-внимателно. Присвий очи.

Тя присви очите си толкова силно, че най-после това, което беше пред тях, се регистрира в мозъка ѝ.

— Мили Боже, това... Не може да бъде!

Ухилен до уши, Сам кимна.

— Аха. Именно. Това, мила, е перископ на подводница!

---

[1] По аналогия с „Подземната железница“ — неформална мрежа на аболиционисти и техните симпатизанти, които помагали на избягали роби да стигнат до свобода, най-често в Канада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Севастопол, Украйна

Хедеон Бондарук стоеше до един от прозорците, които стигаха от пода до тавана, и гледаше към Черно море. Кабинетът беше тъмен, осветен само от мъждивите лампи на тавана, които хвърляха матови петна в ъглите. Над Кримския полуостров бе нощ, но на запад, в посока към румънския и българския бряг, се виждаха буреносни облаци, които се движеха на север, осветени от последните лъчи на залязващото слънце. През няколко секунди те пулсираха и изстрелваха светкавици, прорязващи хоризонта като жили. До час бурята щеше да връхлети и Бог да е на помощ на онези, които са достатъчно глупави да се оставят да ги хване сред вълните на Черно море.

Или да не им е на помощ, помисли си Бондарук. Все едно. Бурите и болестите, пък и даже войните, са начин природата да подбира стадото. Не изпитваше никаква търпимост към хора, които нямат достатъчно разум или сила да се защитят от ударите на живота. Този урок той научи още като малък и никога нямаше да го забрави.

Бондарук беше роден през 1960 г. в едно селце на юг от Ашхабад в Туркменистан високо в планината Копет Даг. Майка му и баща му, както и техните родители преди това, бяха все фермери и овчари, които живееха в сивата географска област между Иран и тогавашния Съветски съюз, и като ВСИЧКИ родом от тия места, бяха жилави, самоуверени, свирепо независими, непризнаващи нито една страна за своя родина. Студената война обаче имаше други планове за Бондарук и семейството му.

След Иранската революция от 1979 г. и свалянето на шаха, Съветският съюз започна да изпраща все повече войски в пограничните зони на север от Иран и Бондарук, тогава деветнайсетгодишен, видя как независимостта на селото му изчезва сред базите на Червената армия и противосамолетните ракетни установки, които постепенно завзеха мирните планини.

Съветските войници се отнасяха към хората от Копет Даг като към изостанали диваци. Прегазваха селата, крадяха храна и жени, отстрелваха добитък за развлечение, езекутираха „ирански революционни елементи“ по съкратената процедура. Какво от това, че Бондарук и съселяните му не знаеха нищо за външния свят и световната политика? Мюсюлманската религия и близостта до Иран ги правеха подозрителни.

След около година в селото се появиха два танка с две роти войници на Червената армия. Командирът каза на Бондарук и останалите, че предната вечер техен отряд е попаднал в засада. Осем мъже били намерени с прерязани гърла, а дрехите, оръжието и личните им вещи били откраднати. Старейшините на селото имаха пет минути да предадат виновните, иначе цялото село щяло да бъде държано отговорно.

Бондарук беше чувал истории за туркменски партизани, подпомагани от ирански командоси, но доколкото знаеше, никой от неговото село не беше замесен. Понеже нямаше как да посочи виновни, старейшината на селото помоли съветския командир за милост, но в отговор беше разстрелян. През следващия час танковете засипаха селото със снаряди, докато не го превърнаха в пламтящи руини. В суматохата Бондарук се оказа откъснат от семейството си и заедно с шепа момчета и мъже се оттегли високо в планината, достатъчно далеч от войниците, но и достатъчно близо, за да гледат през нощта как домът им се изравнява със земята. На следващия ден се върнаха в селото, за да търсят оцелели. Живите бяха по-малко от мъртвите. Сред мъртвите беше и семейството на Бондарук, което се скрило в джамията и било погребано под руините ѝ.

Нещо в него се пречупи, сякаш Бог покри с черна завеса стария му живот. Бондарук събра най-силните и волеви мъже и жени от селото и заедно се качиха в планината, за да заживеят като партизани.

След шест месеца Бондарук не само се утвърди като водач на бойците си, но името му се носеше като легенда сред местните туркмени. Обикновено отрядът му нанасяше ударите си през нощта, устройвайки засади на съветските патрули и конвои, а после изчезваше в планината като призрак. След година обявиха награда за главата му. Беше привлякъл вниманието на властите в Москва. Сега те трябваше да се справят не само с напрежението в Иран и войната в Афганистан,

която беше в разгара си, но и с партизанския конфликт в Туркменистан.

Скоро след двацет и първия си рожден ден Бондарук научи, че той и хората му имат съюзник в лицето на Техеран, стига само да седне да изслуша пратеника, което той и направи в едно малко кафене близо до Ашхабад.

Мъжът, с когото се срещна, беше полковник от елитната иранска паравоенна организация, известна като Пасдаран, „Стражи на ислямската революция“. Той предложи на Бондарук и бойците му оръжие, боеприпаси, обучение и други най-необходими неща за войната им със Съветите. Бондарук беше предпазлив и търсеше уловката — достатъчно бе да има едно условие, което да смени съветския ботуш върху вратовете им с ирански и сделката щеше да отпадне. Полковникът го увери, че условия няма. Важни били общото минало, вярата и каузата. Каква по-здрава връзка от това? Бондарук прие предложението и през следващите пет години заедно с бойците си и под ръководството на иранския полковник, бавно и сигурно изтощи съветските окупатори.

Но това, което радваше Бондарук повече от военните успехи, беше укрепващата му връзка с полковника. Преди да бъде призован от революцията, полковникът беше преподавал история на Персия. Персийската империя, обясняваше той, датира отпреди почти три хилядолетия, а в зенита си обхващала териториите около Каспийско и Черно море, земите на днешна Гърция, Северна Африка и голяма част от Близкия Изток. Полковникът разказа на Бондарук, че Ксеркс I Велики, който нахлул в Гърция и разгромил спартанците при Термопилите, бил роден в същите планини, които Бондарук наричаше свой дом, и даже се твърдяло, че отгледал десетки деца в Копет Даг.

Тази мисъл не напускаше Бондарук, докато заедно с партизаните си продължаваше да тормози съветските части. Накрая, през 1990 г. — повече от десет години след първоначалното им нахлуване — войските на Червената армия се оттеглиха. Скоро след това Съветският съюз се разпадна.

Битката беше приключена, но Бондарук не можеше да стане отново мирен овчар. С помощта на иранския си приятел той се премести в Севастопол, който след краха на Съветите се превърна в Дивия запад на черноморския регион. Там вродените му лидерски

способности и хладнокръвието му пред насилието и жестокостта му осигуриха място първо на черния пазар, а след това и в украинската „Красная мафия“. На трийсет и пет години Хедеон Бондарук дърпаше конците на цялата организирана престъпност в Украйна и беше натрупал не един милион.

При положение, че позицията, властта и богатството му бяха сигурни, вниманието на Бондарук се насочи към една идея, която от години занимаваше мислите му — дали Ксеркс Велики наистина беше роден и израсъл в Копет Даг, в собствената му родна планина? Дали те двамата като момчета, макар разделени от десетки векове, бяха вървели по едни и същи пътеки, дивейки се на едни и същи красиви гледки? Възможно ли е самият той да се окаже потомък на персийския цар?

Отговорът не дойде лесно. Нужни бяха пет години, милиони долари и всеотдаен екип от историци, археолози и генеалози, но на четирийсетия си рожден ден Хедеон Бондарук знаеше със сигурност — той наистина беше пряк кръвен потомък на Ксеркс I, владетел на Персийската ахеменидска империя.

От този момент нататък любопитството му бързо прерасна в мания по всичко, свързано с Персия.

Използва цялата мощ на богатството и влиянието си, за да събере колекция от персийски артефакти: от потира от венчалната церемония на Увакшатра, до зороастрийски ритуален каменен подиум от времето на династията на Сасанидите и инкрустиран със скъпоценни камъни герон, носен от самия Ксеркс в битката при Термопилите.

Колекцията му беше почти завършена. С изключение на един крещящ пропуск. Личният му музей, скрит в утробата на имението, беше чудо, което той не споделяше с никого, отчасти защото никой не беше достоен за величието му, но най-вече защото колекцията не беше пълна.

Все още, помисли той. Скоро ще реши и този проблем.

Сякаш по даден знак вратата на кабинета се отвори и влезе камериерът му.

— Извинете...

— Какво има?

— Търсят ви по телефона. Господин Архипов.

— Свържи ме.

Камериерът излезе, като внимателно затвори вратата след себе си. След няколко секунди телефонът на бюрото иззвъня. Бондарук вдигна.

— Кажи ми, че се обаждаш с добри новини, Григорий.

— Така е. Според източника ми човекът има антикварен магазин в района. Сайтът, където е публикувал снимката, е авторитетен форум сред дилърите на антики и търсачите на съкровища.

— Някой проявявал ли е интерес към стъклото?

— Няколко души, но не сериозно. Засега повечето смятат, че това е просто парче от счупена бутилка.

— Добре. Ти къде си?

— В Ню Йорк, чакам си полета.

Бондарук се усмихна.

— Винаги поемаш инициативата. Това ми харесва.

— Затова ми плащате — отвърна руснакът.

— Ако успееш да ми осигуриш парчето, ще има бонуси. Как възнамеряваш да подходиш към дилъра?

За момент отсреща настъпи мълчание. Бондарук почти виждаше познатата жестока усмивка по устните на Архипов.

— Смятам, че директният подход винаги е за предпочитане. Нали?

Архипов е наясно с директността и резултатите, помисли Бондарук. Бившият кадър на Спецназ, специалните подразделения на КГБ, беше умен, безскрупулен и неумолим. За дванайсет години работа при Бондарук нямаше нито една неуспешна мисия, дори от най-мръсните.

— Съгласен съм. Оставям на тебе тогава. Само внимавай и бъди дискретен.

— Винаги съм.

Така беше. За властите изглеждаше, че много от враговете на Бондарук просто изчезват от лицето на земята.

— Обади ми се веднага, щом има някакво развитие.

— Разбира се.

Бондарук тъкмо се канеше да затвори, когато се сети да попита още нещо.

— Просто от любопитство, Григорий, къде се намира магазинът на този човек? Близо ли е до мястото, за което предполагахме?

— Съвсем близо. В малко градче на име Принсес Ан.

ГЛАВА 3

Сноу Хил, Мериленд

Сам Фарго стоеше в края на стълбите, облегат на парапета, кръстосал глезени и скръстил ръце пред гърдите. Реми закъсняваше, както винаги. В последния момент тя реши, че черната ѝ рокля „Дона Каран“ е малко претенциозна за ресторанта и се върна да се преоблече. Сам погледна за пореден път часовника си. Не го притесняваше толкова резервацията, колкото празният му стомах, който звучно къркореше още откак се прибраха в квартирата.

Лобито на хотела беше в старомоден, донякъде безвкусен кънтри стил — стените бяха украсени с акварелни пейзажи на местни художници, в камината пращяха дърва, а от скрити тонколони се носеше тиха келтска народна музика.

Сам чу изскърцването на стълбите и вдигна поглед навреме, за да види Реми, която слизаше, облечена с кремави панталони на „Ралф Лорън“, кашмирено поло и керемиден шал на раменете. Кестенявата ѝ коса беше вързана на хлабава опашка, а няколко кичура докосваха нежната ѝ шия.

— Съжалявам, закъсняхме ли? — попита тя, като пое ръката, която той ѝ подаде.

Няколко секунди Сам не можа да откъсне поглед от нея, после се прокашля.

— Като те гледам, ме е страх, че времето е спряло.

— О, я стига!

Начинът, по който стисна ръката му, обаче опроверга думите ѝ и му подсказа, че сладникав или не, комплиментът е оценен по достойнство.

— Ще вървим или с колата? — попита тя.

— Да повървим. Вечерта е страхотна.

— А и рискът да ти лепнат още една глоба — по-малък.

По пътя към града Сам беше натиснал газта на „БМВ“-то под наем малко повече от необходимото за голямо раздражение на местния

полицай, който се опитваше да хапне сандвич до един билборд.

— Това също — съгласи се той.

Във въздуха се усещаше лек пролетен хлад, но не неприятен, а от храстите до тротоара се носеше крякане на жаби. Отидоха в италианското ресторантче с навеса на бели и зелени квадрати, което беше само на две пресечки разстояние. Стигнаха за пет минути. Настаниха се и се съсредоточиха върху листа с вината. Спряха се на френско „Бордо“ от Барсак.

— И колко си сигурен? — попита Реми.

— Имаш предвид онова нещо ли? — заговорнически прошепна Сам.

— Мисля, че можеш да кажеш думата, Сам. Надали на някого му пука.

Той се усмихна.

— Подводницата. Доста съм сигурен. Ще трябва да се спуснем да проверим, разбира се, но не мога да си представя какво друго може да е.

— Но какво прави тук? Толкова нагоре по реката?

— Това е загадка, която ще ни се наложи да разрешим, нали така?

— Ами Пати Канън?

— Тя може да почака няколко дни. Ще идентифицираме подводницата, ще пуснем Селма и останалите да нищят загадката, а ние ще се върнем към нашата социопатична убийца и търговка на роби.

Реми се замисли за кратко, после сви рамене.

— Защо пък не. Животът е кратък.

Селма Уондраш беше главата на тричленния им изследователски екип в Сан Диего. Беше вдовица, изгубила съпруга си, пилот изпитател от военновъздушните сили, в катастрофа преди десет години. Запознали се в Будапеща в началото на деветдесетте: тя — студентка в университета, той — пилот на изстребител в отпуск. Въпреки че живееше в Съединените щати вече петнайсет години, Селма още не се беше отървала от акцента си.

След завършването на „Джорджтаун“ и получаването на американско гражданство, тя работеше в отдела за Специални колекции на Библиотеката на Конгреса, докато Сам и Реми не я

отвякоха. Освен като блестящ изследовател, Селма се беше доказала като превъзходен пътнически агент и гуру на логистиката, като успяваше да организира всичките им пътувания с военна точност и ефективност.

Ако Сам и Реми обичаха научноизследователския аспект на работата си, Селма и екипът ѝ бяха луди по него, живееха заради погребаните факти, заради изплъзващите се нишки, заради нерешимите загадки, в които се препъваха. Колко пъти бяха спасявали работата от провал!

Всъщност „работа“ не беше най-точната дума. За Сам и Реми въпросът не беше в заплатата, а в приключението и удовлетворението от процъфтяването на Фондация „Фарго“. Фондацията, която разпределяше даренията си между каузи за защита на животни, опазване на околната среда и деца в неравностойно положение или жертви на насилие, беше израснала скокообразно през последното десетилетие, като предишната година дари почти пет милиона долара на различни организации. Солидна част от тях дойдоха лично от Сам и Реми, а останалите — от частни дарения. За добро или лошо, заниманията им привличаха вниманието на медиите, а то на свой ред водеше богати и уважавани дарители.

Фактът, че вършеха това, което обичат, беше благо, което нито единият не приемаше за даденост. И двамата бяха положили много усилия, за да стигнат до тук.

Преди да се пенсионира, бащата на Реми беше частен предприемач, който строеше летни вили по брега на Нова Англия, а майка ѝ — педиатър и автор на поредица от бестселъри за отглеждането на деца. Следвайки стъпките на баща си, Реми се записа в Бостънския университет, и излезе оттам с диплома по антропология и история и специализация върху древните търговски пътища.

Бащата на Сам беше починал преди няколко години, а преди това беше един от водещите инженери на програмите „Мъркюри“, „Джемини“ и „Аполо“ на НАСА и колекционер на редки книги: страст, която беше предал на Сам още в най-ранна възраст. Майка му, Юнис, живееше в Кий Уест, където, въпреки че беше почти на седемдесет, управляваше чартърен кораб, предназначен специално за гмуркане и дълбоководен риболов.

Сам също беше последвал стъпките на баща си, ако не в избора на образование, то поне в призванието, като се сдоби с инженерна диплома с отличие от „Калтех“ заедно с няколко трофея за лакрос и футбол.

През последните му месеци в „Калтех“ с него се свърза човек, който впоследствие се оказа от Агенцията за изследователски проекти, свързани с отбраната (АИПСО), чрез която правителството разработваше и изпитваше най-новите и скъпи играчки за военните и разузнаването. Предлаганото заплащане беше много по-ниско от това, което можеше да изкара в цивилния свят, но примамливата възможност да се отдаде на чисто инженерство, съчетано със служба за страната, улесни избора на Сам.

След седем години в Агенцията Сам се оттегли с неясното намерение да осъществи някои от собствените си идеи на практика и се върна в Калифорния. Две седмици по-късно срещна Реми в „Лайтхаус“, джаз клуб на Хермоза Бийч. Сам беше влязъл в клуба за една студена бира, а Реми тъкмо празнуваше успешната си експедиция за проучване на слуховете за потънал испански кораб близо до Абалон Коув.

Макар нито единият да не би нарекъл първата им среща „любов от пръв поглед“, и двамата бяха съгласни, че нещата са били „доста ясни още след първия един час“. Шест месеца по-късно се ожениха на същото място, с малка церемония в „Лайтхаус“.

Насърчен от Реми, Сам се гмурна с главата надолу в свой собствен бизнес и след година направи удар с изобретяването на аргоновия лазерен скенер, който можеше от разстояние да открива и идентифицира метални смеси и сплави от злато и сребро до платина и паладий. Търсачи на съкровища, университети, големи компании и минни предприемачи се надпреварваха да лицензират творението на Сам и след две години „Фарго Груп“ вече отбелязваше годишни приходи от три милиона долара, след четири започнаха да ги търсят корпорациите с дълбоките джобове. Сам и Реми приеха най-високата оферта, продадоха компанията за достатъчно пари, за да се осигурят до края на живота си, и повече не погледнаха назад.

— Докато ти се къпеше, аз се поразрових — каза Сам. — Доколкото успех да се ориентирам, може би имаме истинска находка.

Дойде сервитьорът и остави на масата кошничка с топли хлебчета чабата и каничка зехтин, после взе поръчките им. За начало си взеха калмари с червен сос и манатарки. За предястие Сам избра паста с миди, раци и сос песто, а Реми — равиоли със скариди и раци в бял сос с босилек.

— Какво искаш да кажеш? Подводницата не си ли е подводница?

— За Бога, жено, дръж си езика! — изшътка Сам с престорено възмущение.

Ако силата на Реми беше антропологията и древната история, Сам обожаваше периода на Втората световна война. Беше наследил тази страст от баща си, бивш участник във военноморските кампании на Съединените щати в Тихия океан. Липсата на всякакъв интерес от страна на Реми към това кой точно е потопил „Бисмарк“ или защо битката при Булж е толкова важна, никога не спираше да го удивлява.

Реми беше ненадминат антрополог и историк, но беше склонна да прилага аналитичен подход към всичко, докато за Сам историята винаги се свеждаше до разкази за истински хора и техните истински дела. Реми анализираше, Сам мечтаеше.

— Покорно се извинявам — каза тя.

— Приема се. Ето за какво иде реч. Предвид размера на протока, няма начин това да е голяма подводница. Плюс това, перископът изглежда доста малък.

— Миниподводница?

— Именно. Но перископът е доста обрасъл. Трябва да е там поне от няколко десетилетия. И още нещо, доколкото знам, търговските подводници, които се използват за проучвания, картиране и прочее, нямат перископи.

— Значи е военна?

— Най-вероятно...

— Тоест, имаме военна миниподводница на двайсет и няколко мили нагоре по река Покомоук... — мърмореше си Реми. — Добре, признавам. Хвана ме. Признавам, че съм заинтригувана.

Сам се усмихна.

— Това е моето момиче. Съгласна ли си тогава след вечеря да отскочим с колата до Принсес Ан да видим какво ще каже Тед? Той е забравил повече легенди за този район, отколкото другите някога ще научат. Ако някой може да има идея какво е това, това е той.

— Не знам... късно е, а знаеш как Тед мрази гости. Тед Фробишър, въпреки целия си гений и прикрито добродушие, не беше от най-общителните. Магазинът му процъфтяваше не благодарение на уменията му да работи с хора, а на знанията и нюха му за бизнес.

— Една малка изненада ще му дойде добре — усмихна се Сам.

ГЛАВА 4

След десерта — тирамисуто беше толкова добро, че за момент изгубиха дар слово — двамата се върнаха в квартирата, взеха ключовете за „БМВ“-то от стаята си и се отправиха към Принсес Ан. Ясното небе от по-ранните часове на вечерта беше отстъпило място на ниски дъждовни облаци и по предното стъкло на колата се стелеше ситна упорита мъгла.

— Струва ми се, че караш твърде бързо — намръщи се Реми. Харесваше й автомобилът, но не и скритият състезателен дух, който той предизвикваше у съпруга й.

— Не мърдам от ограничението. Не се притеснявай. Някога да съм катастрофирал?

— Ами онзи път в Мумбай...

— А, не! Ако си спомняш, тогава гумите бяха изтъркани до крайност и ни преследваше един доста ядосан тип с боклукчийски камион. Освен това, не съм катастрофирал. Само... излязох от пътя.

— И така може да се каже.

— Ако искаме да сме точни...

— Добре, ами в Шотландия?

— Е, там си бях виновен.

— Не се обвинявай, Сам. Онова торфено блато просто се появи изневиделица.

— Много смешно!

— Нали все пак ни измъкна от него.

Така беше. С помощта на въже, крик, дънер, клон за лост и добре приложени основни знания по физика.

Пътуваха мълчаливо, загледани в потъмнелите пейзажи наоколо, докато най-сетне на половин миля пред тях се появиха светлините на Принсес Ан. Кръстено на дъщерята на крал Джордж II, градчето — или селцето, както много от местните предпочитаха да го наричат — наброяваше 2200 души, без да броим студентите, които приемаха Мерилендския университет за свой дом. При първото си идване тук

преди три години Сам и Реми си помислиха, че ако не са колите по улиците и електрическото осветление, човек може спокойно да си представи, че се е пренесъл два века назад — толкова старовремски изглеждаха някои части на селището.

По шосе 13 стигнаха до центъра, после завиха на изток по „Маунт Върнън Роуд“, а след още една миля — на север по „Ийст Ридж Роуд“. Вече бяха в покрайнините. Магазинът на Фробишър, над който се намираше собственият му апартамент, беше на четвърт миля от главния път по алея, обградена от кленове.

Точно когато стигнаха до отбивката, от алеята излезе черен „Буик Люсерн“ седан и ги подмина, насочвайки се към „Маунт Върнън Роуд“. Фаровете на „БМВ“-то осветиха предното му стъкло и Сам видя Тед Фробишър на мястото до шофьора.

— Това беше той! — възкликна Реми.

— Да, знам — разсеяно отговори Сам.

— Какво има?

— Не знам... нещо в лицето му не изглеждаше както трябва.

— Какво искаш да кажеш?

— Стори ми се... уплашен.

— Тед Фробишър винаги изглежда уплашен или раздразнен.

Знаеш, че това са единствените изражения за него.

— Да, сигурно — измърмори Сам, като даде на заден в алеята, обърна и тръгна след „Буика“.

— О, боже! — изстена Реми.

— Просто ми направи това удоволствие. Знам, че вероятно е напразно.

— Добре, но ако спрат пред следващата закусвалня, обещавай ми да обърнем и да оставим горкия човек намира.

— Става.

„Буикът“ не само не спря пред закусвалнята, но само след няколко мили сви от главния път и продължи на юг по „Блек Роуд“. Уличните лампи отдавна бяха изчезнали и Сам и Реми се движеха в пълен мрак. Ситното ръмене премина в стабилен дъжд и чистачките се движеха в бърз скърцащ ритъм.

— Как си с нощното зрение? — попита Сам.

— Добре... защо?

Вместо отговор Сам изключи фаровете и ускори, скъсявайки дистанцията със задните светлини на „Буика“.

Реми гледаше съпруга си с присвити очи.

— Ти май наистина се притесни?

Той кимна, стиснал зъби.

— Просто предчувствие. Надявам се да греша.

— И аз. Малко ме плашиш.

Той се пресегна и стисна бедрото й.

— Някога да съм се забърквал в неприятности?

— Ами сецам се за един случай...

— Без да се погрижа да се измъкнем?

— Не.

— Имаме ли обхват?

Реми извади мобилния телефон и погледна екрана.

— Не.

— По дяволите. А карта носим ли?

Реми бръкна в жабката, намери карта и я отвори. След трийсет секунди каза:

— Сам, тук няма нищо. Нито къщи, нито ферми — нищо мили напред.

— Става все по-интересно.

Пред тях стоповете на „Буика“ светнаха веднъж, после още веднъж, колата зави надясно и се скри зад група дървета. Сам също зави и намали точно навреме, за да види как колата свива наляво по една пътека на стотина метра пред тях. Сам изключи двигателя и свали страничния прозорец. Между дърветата видя как фаровете на „Буика“ също изгасват, после се отвори една врата, след десет секунди още една.

Чу се глас:

— Не, недейте!

Гласът на Фробишър. Явно развълнуван и уплашен.

— Е, това май решава въпроса — каза Сам.

— Да — съгласи се Реми, — какво ще правим?

— Ти ще отидеш с колата до най-близката къща или място, на което имаш обхват, и ще повикаш полицията. Аз ще...

— О, не, Сам, нищо такова няма да правиш!

- Реми, моля те...
- Казах „не“, Сам!
- Реми... — изохка Сам.
- Губим време.

Сам познаваше жена си достатъчно добре, за да знае какво означава този глас и издадената брадичка. Беше вкопала крака в земята и толкова.

- Добре — отстъпи той, — но без глупави рискове, нали?
- Това важи и за теб.

Той се ухили и намигна.

— Не съм ли олицетворение на предпазливостта? — После добави: — Не ми отговаряй.

ГЛАВА 5

Без да включва фаровете, Сам насочи „БМВ“-то по пътя, стараяйки се да избягва дупките, докато не стигнаха на петдесетина метра от отклонението. Спря и изгаси двигателя.

— Ще ме почакаш ли в колата?

Реми се намръщи.

— Май не се познаваме — рече тя и протегна ръка за здрависване, — аз съм Реми Фарго.

Сам въздъхна.

— Схванах.

Набързо се разбраха за стратегията „ами-ако-в-най-лошия-случай“, после Сам ѝ подаде якето си и двамата се измъкнаха от колата.

Слязоха в дълбоката канавка, скрита от високи треви, която продължаваше чак до пътеката и свършваше с дренажна тръба.

Вървяха приведени и през няколко крачки спираха да се послушат. Когато стигнаха до пътеката, се изкатериха горе и се запромъкваха между дърветата. След двайсетина метра горичката се разрези и те се озоваха в края на голяма поляна.

Пространството, което се разкри пред тях, беше огромно: може би два акра, осеяни с груби цилиндрични форми, някои с размерите на гаражи, други — на малки автомобили, които лежаха под различни ъгли като части от детски конструктор. Постепенно, когато очите му се приспособиха към тъмнината, Сам разбра какво вижда: морга за парни котли. Защо и как се бяха озовали тук, в средата на мерилендската провинция, оставаше загадка, но фактът си е факт. Съдейки по размерите им, котлите идваха от най-различни места — локомотиви, кораби, заводи. Дъждът беше свалил напаялите отгоре листа и тропаше тихо по стоманата, а ехото отекваше между дърветата.

— Това е последното, което очаквах да видя — прошепна Реми.

— И аз.

Това им подсказа нещо за похитителя на Тед — той или познаваше добре района, или се беше подготвил предварително. И двата варианта не бяха особено успокоителни.

„Буикът“ беше паркиран в средата на откритото пространство, но от Фробишър и шофьора нямаше и следа. Явно се бяха скрили сред лабиринта от котли. Но защо дойдоха тук? Първата мисъл, която мина през ума на Сам, го накара да изтръпне. Не знаеше какво е замислил похитителят, но едно е сигурно: трябва му усамотение. Или място, на което да скрие труп. Или и двете. Сърцето на Сам заби лудо.

— Ако се разделим, ще покроем по-голяма площ — предложи Реми.

— Забрави! Не знаем що за тип е този и на какво е способен.

Сам тъкмо се канеше да тръгне напред, когато му хрумна нещо. „Буик Люсерн“. „Буик“... „Дженерал Моторс“. Той дръпна Реми обратно в прикритието на дърветата и каза:

— Чакай ме тук! Ей сега се връщам!

— Какво...

— Просто стой тук! Няма да се отдалечавам!

Сам се огледа за последно, после като не видя нищо да помръдва, бързо изтича към „Буика“. Стигна до шофьорската врата, приклепна, каза една бърза молитва и натисна дръжката. Вратата се отвори и лампата вътре светна. Той бързо я затвори отново.

По дяволите! Но поне няма звукова сигнализация.

Не му остава друго, освен да рискува.

Отново отвори, мушна се вътре и затвори. Изчака трийсетина секунди, като от време на време поглеждаше над таблото. Никъде нищо не помръдва. Сам огледа вътрешността на колата и почти веднага откри това, което търсеше. На един панел на таблото имаше копче с надпис „Он Стар“. Натисна го. След дваайсетина секунди се чу глас.

— Свързахте се с „Он Стар“^[1], Денис на линия. Как мога да ви помогна?

— Да... — изохка Сам. — Катастрофирах... Ранен съм... Имам нужда от помощ.

— Знаете ли къде се намирате?

— Ох... не.

— Изчакайте, сър! — Минаха пет секунди. — Всичко е наред, сър, установих местоположението ви близо до „Блек Роуд“, на запад от Принсес Ан, Мериленд.

— Да, там някъде.

— Съобщих в районната централа на 911. Екипът е на път към вас.

— Колко време? — изстена Сам, съсредоточавайки целия си артистичен талант в това, да звучи като ранен шофьор.

— Шест-седем минути. Аз няма да прекъсвам...

Сам обаче вече слизаше от колата. Затвори вратата, мина отзад и с джобното си ножче проби задната лява гума. После заобиколи и повтори процедурата от другата страна. След това бързо изтича при дърветата и Реми.

— „Он Стар“? — попита усмихнато тя.

Той я целуна по бузата.

— Добре мислим и двамата.

— Колко време ще им трябва?

— Шест-седем минути. Ще бъде добре да сме изчезнали. Не съм в настроение за въпроси и отговори.

— Нито пък аз. Много повече съм в настроение за топло бренди.

— Какво ще кажеш за малко игра на криеница?

— Давай!

Нямаха голяма надежда да открият стъпки в калта, така че се втурнаха през поляната и започнаха да се провират през пътечките и тунелите между котлите. Сам намери две парчета арматура и подаде по-късото на Реми, а другото запази за себе си. Изминаха едва петнайсетина метра, когато през пороя чуха немощен глас:

— Не знам за какво говорите... какво парче?

Това беше Тед.

Отговори му мъжки глас, но Сам и Реми не можаха да доловят думите.

— Това ли? Просто парче от бутилка. Нищо особено.

Сам завъртя глава, опитвайки се да разбере откъде идва звукът. После посочи напред и наляво към свода, образуван от два подпрени котела. Реми кимна. Когато минаха под свода, гласовете станаха по-ясни.

— Искам да знам къде точно го намери! — казваше непознатият мъж. Гласът беше с изразен източноевропейски или руски акцент.

— Казах, че не помня. Някъде по реката.

— Покомоук?

— Да.

— Къде?

— Защо е всичко това? Наистина не разбирам...

Чу се звук от удар с тежък предмет върху човешка плът. Тед изстена и явно падна върху калната и мокра земя.

— Ставай!

— Не мога!

— Казах, ставай!

Сам направи знак на Реми да чака и запълзя напред, плътно опрян до котела, после подаде глава, за да види какво се случва.

Между два котела с размерите на пикапи, беше коленичил Тед Фробишър с вързани зад гърба ръце. Похитителят стоеше на няколко крачки пред него с фенер в лявата ръка и револвер — в дясната. Беше насочил оръжието към гърдите на Тед.

— Кажи ми къде го намери и ще те върна у дома — каза непознатият. — Ще можеш да забравиш цялата тази история.

На това му се вика лъжа, помисли Сам. Който ѝ да беше този, не беше довякъл Тед чак дотук, за да го върне после жив и здрав и да го завие в леглото му. „Съжалявам за безпокойството, лека нощ“... Независимо дали нападателят ще получи това, което иска, съдбата на Тед е ясна, освен ако двамата с Реми не действат бързо.

Сам помисли няколко секунди и състави план. Щеше му се да намери по-елегантно решение, но не разполагаха нито с време, нито със средства за такова.

Върна се при Реми. Описа ѝ набързо какво видя, после ѝ изложи плана.

— Ти май взимаш най-опасната част — отбеляза Реми.

— Имам абсолютна вяра в мерника ти.

— И в усета ми за време.

— Именно! Ей сега се връщам.

Сам изчезна за половин минута сред дърветата, после се върна и ѝ подаде камък с размер на грейпфрут.

— Ще можеш ли да се изкатериш по това с една ръка? — попита той и кимна към ръждясалата стълба на по-близкия котел.

— Ако чуеш тупване в тъмнината, значи не.

Тя се наведе напред, дръпна го за ризата и бързо го целуна.

— Слушай, Фарго, опитай се да изглеждаш безобиден и, за бога, бъди внимателен. Ако те убият, никога няма да ти го простя.

— И аз няма да си го простя.

Сам стисна арматурата и тръгна, подтичвайки, по пътя, от който беше дошъл. После зави надясно и започна да обикаля в кръг. Спря и погледна часовника си.

Бяха минали шест минути от обаждането му на „Он Стар“. Не може да чака повече.

Мушна желязото в колана си, пое дълбоко дъх, за да успокои дишането си и тръгна напред, докато не видя фенера в тъмнината. Там се спря и извика:

— Ехо! Всичко наред ли е?

Непознатият се обърна, насочвайки фенера към лицето му.

— Кой си ти?

— Просто минавах оттук. Видях колата и помислих, че може да има проблем. Ей, може ли да не ми светиш така в очите?

В далечината се чу вой на сирени. Мъжът се завъртя с вдигнат револвер към Тед, после обратно към Сам.

— Леле, приятел, за какво е този пистолет?

Сам вдигна ръце и предпазливо пристъпи напред.

— Не мърдай! Стой там!

— Само исках да помогна — каза Сам, затаил дъх, и направи още една крачка, скъсявайки разстоянието на около пет метра.

„Реми, готови...“

После повиши глас, за да бъде сигурен, че тя ще чуе въпреки дъжда, и каза:

— Ако искаш да си тръгна, няма проблем...

Реми разбра знака. Сам видя от дясната си страна как сянката ѝ се надигна от покрива на котела на фона на тъмното небе. Камъкът остана сякаш цяла вечност във въздуха, после се стовари със зловец удар върху десния крак на непознатия. Наистина има безпогрешен мерник. Е, в главата щеше да бъде по-лесно, но пък сигурно щеше да го убие, а това не е необходимо.

Мъжът изохка и залитна назад, а Сам се втурна към него, извадил желязната пръчка от колана си. Докато онзи размахваше ръце, опитвайки се да запази равновесие, Сам издебна идеалния момент и замахна с арматурата право към брадичката му. Пистолетът и фенерът излетяха от ръцете му, като първият падна в калта, а вторият се изтъркаля към Тед. С периферното си зрение Сам видя, че Реми вече е зад гърба на Тед. Тя го вдигна и двамата избягаха.

Непознатият лежеше по гръб, затънал в кал и стенещ. „Труден клиент“, помисли си Сам. Този ъперкът трябва сериозно да го е извадил от строя. Сам прехвърли желязото в дясната си ръка.

Сирените приближаваха, след не повече от две минути щяха да са при тях.

Сам вдигна фенера и се огледа наоколо, търсейки пистолета. Видя го наблизко, полузаровен в калта. Изрови го с върха на обувката си и го изрита далеч към дърветата.

Обърна се и насочи фенера в лицето на мъжа. Мъжът спря да се движи, присвил очи срещу светлината. Лицето му беше слабо и изпито, с малки, подли очи и нос, който явно е чупен неведнъж. През дясната страна на челото му минаваше дълъг светъл белег, стигащ чак до слепоочието. „Не само труден, ами и жесток“, помисли Сам. Очите на непознатия сами говореха.

— Подозирам, че няма да ми кажеш кой си и какво правиш тук?
— попита Сам.

Мъжът мигаше бързо. Разчисти паяжините пред лицето си, впери очи в Сам и изплю някаква дума. Руснак, помисли Сам. Макар да знаеше достатъчно руски за туристически цели, тази дума не му беше позната. Въпреки това можеше да се обзаложи, че е свързана или с майка му, или с плътски контакти, или и с двете.

— Не ми прозвуча особено дружелюбно — рече Сам. — Да опитаме отново, кой си и каква работа имаш с нашия приятел?

Последва втора ругатня, този път с цяло изречение.

— Не мисля — отвърна Сам. — Желая ти повече късмет следващия път, братле.

С тия думи той се наведе напред и го удари още веднъж с арматурата зад ухото. Мъжът изстена и изпадна в безсъзнание.

— Да се надяваме, че втори път няма да се срещнем — промърмори Сам, после се обърна и затича.

---

[1] Район в западните Алпи, разположен на територията на Италия и Швейцария. ↑

ГЛАВА 6

— Заповядай, пийни си — каза Сам и подаде на Тед Фробишър чаша топло бренди.

— Какво е това? — изръмжа той.

Както можеше да се очаква, приключението в моргата за котли с нищо не промени разположението на духа му. Тед нямаше да е Тед, ако засияеше.

— Просто го изпий! — настоя Реми и го потупа по ръката.

Фробишър отпи една глътка, лицето му се изпъна, после отпи пак.

Сам сложи още една цепеница в камината и седна до Реми на диванчето. Фробишър седеше на фотьойла срещу тях, освежен след горещия душ и завит с тънко одеяло.

След като остави тайнствения непознат в калта, Сам изтича към „БМВ“-то, което Реми беше обърнала на пътя. Решението му да се махнат от там преди идването на полицията беше инстинктивно: не бяха направили нищо лошо, но въвличането им в полицейско разследване щеше да ги свърже с нападателя. Шестото чувство на Сам му подсказваше, че колкото по-далеч стоят от него, толкова по-добре.

След като се качи в колата, Реми бързо подкара по „Блек Роуд“, а после на запад по „Маун Върнън“. След трийсет секунди видяха светлини зад себе си и спряха. Сам ѝ каза да направи обратен завой и тя бързо го послуша, после спря и изгаси светлините, докато ги подминат полицейската и противопожарната кола. После потеглиха отново към Принсес Ан. Четирийсет минути по-късно бяха в квартирата си.

— Как се чувстваш? — попита Сам.

— Ти как си мислиш, че се чувствам? Бях отвлечен и бит!

Фробишър беше на шейсет и няколко години, с плешиво теме и посребрена коса отстриани. Носеше очила, зад които се виждаха воднисто-сините му очи. Освен, че беше мокър, замръзнал и шокиран,

единствената видима последица от изпитанието беше посинената и подута дясна буза, по която непознатият го беше ударил с пистолета.

— Отвлечен и бит все пак е по-добре от отвлечен, бит и убит — отбеляза Сам.

— Прав си — отвърна Тед и измърмори нещо под носа си.

— Какво каза?

— Благодаря, че ме спасихте.

— Много ли болеше, докато го казваш? — усмихнато го подкачи Реми.

— Представа си нямаш колко, но наистина го мисля. Благодаря ви! И на двамата.

Той пресуши чашата с бренди и я протегна за още. Реми му наля.

— Разказвай сега какво стана.

— Бях дълбоко заспал, когато някой се разтропа по вратата. Попитах кой е и той рече: „Стан Джонстън от съседната къща“. Каза, че Синди, жена му, била болна, а телефонът им не работел.

— Познаваш ли такива хора наистина?

— Естествено. Живеят в съседната ферма на север.

Това не е без значение. Съдейки по акцента, нападателят не беше местен. Явно беше планирал похищението внимателно и дори си е направил труда да проучи съседите.

Докато работеше в АИПСО, Сам беше имал достатъчно контакти с хора от тайните служби на ЦРУ, за да знае как мислят и работят те. Всички действия на непознатия до момента не говореха, а направо крещяха, че е професионалист. Но за кого работи той? И каква е целта му?

— Ти отвори вратата и...? — подкани го Реми.

— Отворих вратата и той влетя вътре, блъсна ме на пода и тикна пистолета в лицето ми. Започна да ми задава въпроси, да крещи...

— За какво?

— За някакво парче стъкло. Нищо особено, дъно от винена бутилка. Искаше да знае къде е и аз му казах. Тогава ми върза ръцете с тиксо, влезе в магазина и разтършува навсякъде. Изпотроши сума неща, после се върна с парчето и ме заразпитва къде съм го намерил.

— А ти къде го намери?

— Не помня. Наистина! Някъде по Покомоук, на юг от Сноу Хил. Бях за риба и...

— Ти ходиш за риба? — учуди се Сам. — От кога?

— Винаги съм ходил, идиот такъв! Да не мислиш, че по цял ден седя в магазина и лъскам чинии и дрънкулки? Та както казвах, бях за риба и закачих някакъв ботуш. Стар кожен ботуш, а парчето беше вътре в него.

— Ботушът още ли е у теб?

— Аз да не съм вехтошар? Не, разбира се, хвърлих го обратно! Беше стар изгнил ботуш, Сам.

Сам вдигна ръце в знак за помирение.

— Добре, добре, продължавай. Започна да те разпитва и...?

— Телефонът иззвъня.

— Това бях аз.

— Той ме попита дали очаквам някого и аз казах да, мислейки, че това ще го накара да си тръгне. Само че не. Повлече ме към колата и ме откара на онова място, каквото и да беше то. Това е. Останалото ви е известно.

— Било е у него — измърмори Сам. — Трябваше да го претърся.

— Колко пъти да ти казвам, Сам? Парчето не беше нищо особено. Нямаше никакъв етикет, никакъв надпис — само някакъв странен символ.

— Какъв символ?

— Не помня. Има снимка на сайта ми. Бях я публикувал, в случай че някой знае какво е.

— Реми, би ли...?

Тя вече беше станала и беше отворила лаптопа, който стоеше на масичката. След трийсет секунди завъртя лаптопа към Тед:

— Това ли е?

Той присви очи, после кимна.

— Да, това е. Видяхте ли, нищо особено.

Сам се приближи до Реми и погледна снимката. Както каза Тед, приличаше на вдлъбнатото дъно на зелена бутилка за вино. В средата имаше символ. Реми увеличи снимката, за да го видят по-ясно.

— На мен нищо не ми говори — каза Сам. — А на теб?

— На мен също. И на теб ли, Тед?

— Да, нали вече ви казах.

— Някакви странни телефонни обаждания или електронни писма? Някой да е проявил интерес?

Фробишър изстена.

— Не, не и не! Искам да се прибирам вече. Уморен съм.

— Не мисля, че е добра идея, Тед.

— Какво? Защо?

— Той знае къде живееш...

— О, това беше просто някакъв откаченяк. Сигурно се е надрусал с нещо. Това е само дъно на бутилка, за Бога, а и той вече го взе. Всичко свърши.

Съмнявам се, помисли си Сам. Освен това изобщо не смяташе, че този тип е луд или наркоман. Някой по някаква причина намираше това странно парче стъкло за особено важно. Достатъчно важно, за да убие човек заради него.

На четирийсет и пет мили от тях Григорий Архипов лежеше под ниските клони на едно дърво и внимателно следеше с очи движенията на заместник-шерифа на окръг Съмърсет, докато шофьорът от пътната помощ закачаше „Буика“. Дълбоко в примитивната част на мозъка на Архипов му се искаше да се раздвижи, да направи нещо, но потисна импулса и се съсредоточи върху това да не мърда. Много лесно — да не кажем, и удовлетворително — би било да изненада заместник-шерифа и шофьора, да ги ликвидира, после да вземе една от колите им и да изчезне в нощта, но това щеше да му докара повече неприятности, отколкото си струваше. Убит полицаи означава издирване, блокиране на пътища, случайни проверки, може би дори намеса на ФБР, а нито едно от тия неща не са полезни за мисията му.

От безсъзнанието, в което го прати ударът по главата, го събудиха ярки бели светлини и вой на сирените. Когато отвори очи, видя срещу себе си фарове. Остана неподвижен, убеден, че ей сега към него ще се втурнат хора, но когато никой не се появи, той се обърна по корем и запълзя зад прикритието на котлите към дърветата, където лежеше в момента.

„Не мърдай!“, нареди той сам на себе си. Трябва да лежи тук, невидим, и да изчака да си тръгнат. Колата беше взета под наем с фалшиви шофьорска книжка и кредитна карта, които нямаше да отведат полицията доникъде. Дъждът беше превърнал гробището за котли в тресавище, така че не се виждаха следи от борба, което още

повече усилваше любопитството на полицаите. Единственото, с което разполагаха, беше изоставена кола и обаяване до „Он Стар“, което вероятно щяха да припишат на тийнейджърска шега.

Добра засада беше това, помисли си Архипов. Да, унизителна, но професионалистът в него оцени находчивостта и изключителното хладнокръвие. Кракът му пулсираше от болка, но не можеше да го погледне, преди всички да са се махнали. Калта беше поела част от удара, но два от пръстите му вероятно са счупени. Болезнено, но не осакатяващо. И по-лоши неща беше преживявал. В Спецназ счупените кости рядко изобщо стигаха до медицинско лечение. А в Афганистан... муджахидините бяха диваци, които обичаха да убиват отблизо и лично, лице в лице, и нож в нож; белезите живо му го напомняха. Болката беше нещо съвсем просто, което съществува само в ума. Григорий Архипов добре знаеше това.

Но кои бяха тези мистериозни спасители? В никакъв случай не бяха обикновени добри самаряни. Действията им показваха умения, кураж и изобретателност. Мъжът спомена, че са приятели на Фробишър. Явно тези думи се изплъзнаха неволно от устата на мъжа, за щастие на Архипов, който с удоволствие щеше да проучи следата. Това му беше достатъчно. Ще ги намери. Надяваше се само да успее да го направи, преди да се наложи да докладва инцидента на шефа.

Явно имаха близка връзка с антикваря. Защо иначе ще рискуват живота си? Две плюс две прави четири. Щом Фробишър не иска да сътрудничи и да каже къде е намерил парчето, може би другият мъж и жената щяха да се окажат по-сговорчиви.

Ако ли пък не, просто ще си разчисти сметките и ще продължи нататък. Колкото и умело да му бяха устроили засада, беше въпрос на справедливост да намери начин да си го върне.

ГЛАВА 7

Река Покомоук

— Каква според теб е вероятността Тед да стои настрана? — попита Реми, като дръпна стартера на извънбордовия двигател.

Сам се качи в скифа и го отблъсна с крак от дока.

— Мисля, че успях да му го внуша, но с него никога не се знае. Този магазин е животът му.

Предишната вечер, след като разпитваха Фробишър още половин час и се успокоиха, че вече знаят цялата история, Сам поръча сгъваемо легло от рецепцията и сложиха Тед да спи, порядъчно замаян от трите чаши бренди.

На следващата сутрин след закуска успяха да го убедят да замине някъде на почивка. Обадиха се тук-там и намериха една къща на брега на остров Фенуик, която беше на приятел на приятел. Надали някой ще успее да го проследи дотам. Дали Тед ще остане там, не можеше да се каже, но освен да го завържат, друго по-добро не им хрумна.

Въпросът за тях беше дали да се замесват в тази история. Отчасти поради характера си, отчасти поради твърдите си либерални убеждения, Тед категорично отхвърли идеята да сигнализируют властите. Той нито харесваше, нито намираше полза от правителството и беше сигурен, че полицията просто ще запише показанията им и ще ги забута някъде, с което Сам и Реми не можеха да не се съгласят. И двамата се съмняваха, че похитителят е оставил следа.

Докато размишляваха над въпроса, Сам реши да продължат по първоначалния план и да се опитат да идентифицират миниподводницата в ръкава на реката, а после да се върнат към търсенето на съкровището на Пати Канън.

Реми запали двигателя и насочи скифа по течението. Моторът бръмчеше тихо в хладната утрин.

— Колко различно изглежда всичко на дневна светлина — каза тя, загледана в небето.

— Амин — отвърна Сам.

Дъждът беше спрял малко преди зазоряване и небето сега беше яркосиньо и осеяно с пухкави облачета. По бреговете чуруликаха птички и подскачаха от клон на клон. Реката под рехавата утринна мъгла беше гладка и спокойна, само от време на време се появяваха вълнички, когато някоя риба изскочеше на повърхността да улови невнимателна муха.

— Сам — обади се Реми, — казах ли ти колко много се гордея с теб?

— За какво? Че намерих тези кроасани сутринта?

— Не, глупчо. За снощи. Беше истински герой.

— Да, каза го вече. Благодаря ти. Не забравяй обаче, че имах фантастична помощничка. Нямах да се справя без теб.

Реми сви рамене и се усмихна.

— Знаеш ли, изглеждаше много секси целият в кал и с това желязо в ръката. Като пещерен човек.

Реми се засмя.

— Съжалявам за пуловера ти, между другото.

Кашмиренто ѝ поло не беше оцеляло след снощното приключение, попило ясно изразената и незаличима миризма на мокра коза.

— Просто пуловер. Може да се замени... за разлика от някои други неща — каза Реми с топла усмивка.

— Аз ли не знам — отвърна Сам.

— Предполагам, че си взел мерки да не се повтори? — попита Хедеон Бондарук.

Архипов стисна телефонната слушалка и кокалчетата му побеляха.

— Да. Трима от най-добрите ми хора вече са тук. Предполагам, че имат около един час преднина.

— Как се казват?

Както и беше предположил Архипов, откриването на спасителите на Фробишър се оказа сравнително лесна задача.

След като заместник-шерифът и шофьорът на пътната помощ си тръгнаха, Архипов полудотича, полудокуцука до най-близката ферма, където намери стар пикап „Шевролет“, паркиран зад обора, с

ключовете на таблото. С него се върна в магазина на Фробишър и спря зад гаража, след което влезе и обърна всичко с краката нагоре, но за десет минути намери, каквото му трябваше. В органайзера на Фробишър имаше само няколко десетки имена, половината от които бизнес контакти. От останалите само осем бяха на двойки. Бързата справка в „Гугъл“ му даде нужната информация.

От къщата на Фробишър до гара „Грейхаунд“ в Принсес Ан бяха само пет минути с кола. Остави пикапа в една странична уличка, като изхвърли регистрационните табели в един контейнер за боклук под остатъци от мляно кафе и кофичка с пилешки кости от „KFC“.

Двайсет минути по-късно взе раницата си от гардероба и се регистрира в близкия мотел с друга шофьорска книжка и кредитна карта.

— Сам и Реми Фарго — каза той на Бондарук по телефона. — Те са...

— Знам кои са. Търсачи на съкровища, при това от добрите. По дяволите! Това е лош знак. Не са били случайно там. Явно Фробишър е разбрал какво е намерил и им се е обадил.

— Не съм сигурен. Доста хора съм разпитвал в живота си и познавам кога лъжат. Фробишър казваше истината, сигурен съм в това.

— Може и да си прав, но аз ще приема, че лъже. Приеми, че и Фарго търсят същото като нас, и направи, каквото трябва.

— Добре.

— Кога тръгваш?

— Лодката вече е готова. — Въоръжен с имената и характерните белези на Сам и Реми, той беше проследил кредитните им карти и беше разбрал, че са наели лодка в Сноу Хил. — Скоро ще ги настигна.

Сам старателно беше отбелязал местоположението на протока на картата, за да го намерят по-лесно. Снощният дъжд беше натрупал още клони в устието. Сега приличаше повече на ловно прикритие, стена от преплетени клони и листа, едновременно мъртви и зелени. Реми насочи скифа покрай купчината, после върза въжето за един от поздравите клони. Оставиха лодката да се носи свободно, докато въжето се опъне, за да се уверят, че държи добре, и Реми слезе на брега. Сам заобиколи с плуване отстрани и ѝ подаде двата брезентови чувала с

екипировката им, после пое подадената му ръка и също се качи на брега.

Метнал по един чувал на всяко рамо, Сам тръгна през високите треви и храсти, влизайки на шест-седем метра навътре по брега, докато стигнаха до ръба на протока. Отляво през буйната растителност едва се виждаше купчината от клони и главният канал на реката. Както и предишния ден, ръкавът изглеждаше малко зловец, като тунел от зеленина, отделен от целия свят.

Според Сам това усещане имаше нещо общо и с обраслия с водорасли перископ, който стърчеше от водата само на няколко крачки пред тях, като че ли някакъв праисторически змей бе подал глава на повърхността.

— Малко е призрачно, не мислиш ли? — прошепна Реми, свила ръце сякаш от студ.

— Доста — съгласи се Сам. Той пусна чувалите и потри ръце в доволно очакване. — Няма страшно, семейство Фарго са тук.

— Обещай ми нещо.

— Само кажи.

— След това отиваме на почивка. Истинска почивка.

— Вие избирате дестинацията, госпожо Фарго.

Първата им работа беше да слязат долу и да определят общото състояние на подводницата, да потърсят всички белези, които биха им помогнали да я идентифицират, и евентуално да намерят вход. Тази последна цел Сам все още не бе споделил с Реми, защото знаеше, че тя ще му забрани да влезе и трябваше да признае, че е права. Но той беше сигурен, че с уменията му на гмуркач и с надежден партньор като Реми може да се справи с всичко.

За целта бяха приготвили маска, плавници, водоустойчиви фенери с резервни батерии, четири макари здрави найлонови въжета и три хrapови колела, за да осигурят подводницата, докато Сам я оглежда. Ако стигнеха дотам, разбира се.

Освен това предния ден той помоли Селма да му изпрати три допълнителни бутилки със сгъстен въздух, всяка от които стигаше за около шейсет вдишвания, тоест за две до пет минути.

— Познато ми е това изражение, Фарго — обърна се към него Реми. — Искаш да влезеш вътре, нали?

— Само ако е безопасно. Повярвай ми, Реми, снощи си взех дозата адреналин. Не възнамерявам да поемам никакви необмислени рискове.

— Добре.

Сам се плъзна по брега към водата и заплува към перископа. Хвана се за него и го подръпна. Изглеждаше здрав. Реми му хвърли две въжета и той ги върза около перископа. Реми взе краищата на въжетата, осигури ги към храповото колело, а после ги върза за близките дървета. Сам излезе на брега и двамата натегнаха въжетата. Той ги подръпна.

— Няма да мръдне. Добре, сега ще огледам набързо. Три минути, не повече.

— Искаш ли да...

— Шшшт! — прошепна той и сложи пръст на устните си.

Обърна се и се послуша. Минаха пет секунди и в далечината се чу бръмчене на двигател на лодка.

— Идва насам — каза Сам.

— Рибари.

— Може би. Но след вчера...

Едно от нещата, които притесняваха Сам, беше близостта на подводницата до мястото, на което Тед каза, че е намерил парчето стъкло. Надали бяха свързани, но това не значеше, че нападателят няма да реши да претърси района.

Сам приклепна до един от чувалите, порови в него и извади бинокъл. Заедно с Реми изтичаха по брега към мястото, на което вързаха скифа. Коленичиха във високата трева и Сам насочи бинокъла нагоре по течението.

След няколко секунди от завоя на реката се появи моторница с четирима мъже в нея: един на кормилото, един на носа и двама на кърмовата палуба.

Беязаният.

— Той е! — прошепна Сам.

— Шегуваш се!

— Искан ми се да беше така.

ГЛАВА 8

— Скифът! — тихо и пресипнало каза Сам. — Бързо!

Той се плъзна по корем по брега към водата. Четвърт миля нагоре по течението Белязаният обърна моторницата към устието на друг ръкав, който човекът, стоящ на носа, оглеждаше с бинокъл. Сам чу гласа на Белязания, последван от отговор: „Нет!“. Чудно, още руснаци.

Сам заплува към мястото, където върза фалина на скифа, бързо го отвърза, заплува назад и се хвана за кнехта. Надзърна през рамо. Белязаният обръщаше моторницата към тях.

— Сам...

— Виждам ги.

Той уви фалина около юмрука си и Реми му помогна да излезе на брега.

— Дърпай — прошепна той, — дърпай силно!

Двамата задърпаха заедно. Носът на скифа се удари в брега, после лодката започна бавно да се плъзга нагоре по склона.

Моторницата беше на триста метра от тях. Вниманието на мъжете в нея беше насочено към отсрещния бряг, но Сам знаеше, че всеки миг ще се обърнат насам. Само един случаен поглед и с тях е свършено.

— Дърпай, Реми!

Отново се напънаха с всички сили. Сам се разкрачи и заби пети в земята, дърпаше толкова усилено, че жилите на врата му изпъкнаха. Носът на скифа се появи над ръба на брега, но вън от водата и теглен от гравитацията, моторът оказваше значителна съпротива. Лодката се плъзна педя назад.

— Още веднъж! — каза Сам. — На три. Едно... две... три!

Скифът се плъзна нагоре и се качи върху равната земя. Сам и Реми бързо го издърпаха във високата трева.

— Залегни, Сам.

Реми падна по корем и Сам веднага я последва. Двамата замръзнаха, опитвайки се да успокоят дишането си.

— Мислиш ли, че успяхме? — попита тя.

— Скоро ще разберем. Ако стане напечено, искам да тичаш колкото можеш по-бързо. Бягай към гората и не поглеждай назад!

— Не, Сам...

— Шшшт!

Ръмженето на моторницата се усилваше с всяка секунда, сякаш идваше право към тях. Чу се гласът на Беязания:

— Нещо?

— Нищо. А те с какво са все пак?

— Със скиф, около дванайсет фута дълъг.

— Не може да са от тази страна, трябва да са от другата. Там има много канали, в които да се скрият.

Ревът на моторницата започна да заглъхва, докато се превърна в далечно ехо.

— Влязоха в друг канал — каза Сам, като се надигна на колене и надникна над тревата. — Да, не се виждат. Махнаха се.

Реми легна по гръб и въздъхна.

— Слава Богу!

Сам легна до нея. Тя сгуши глава на рамото му.

— Какво ще кажеш? — попита той. — Оставаме или си тръгваме?

Тя изобщо не се поколеба.

— Стигнахме чак до тук, срамота ще бъде да оставим загадката неразплетена.

— Това е жената, която обичам.

— Безразсъдна и заблудена?

— Не, смела и решителна.

— Не по врат, а по шия...

— Хайде! Да се залавяме за работа!

Сам плю върху маската, потопа я във водата, после я нагласи на главата си. Реми стоеше на брега с ръце на хълбоците, а на лицето ѝ беше изписана тревога.

— Само ще огледам — увери я той. — Ще пестя въздух в случай, че има възможност да влезем вътре. Не че ще се случи, но ако подводницата помръдне в посока към мен, докато съм долу, просто

завърти храповите колела, докато отново се изправи. Ако не се върна до... четири или шест часа, тогава може да се тревожиш.

— Много смешно!

— Дръж фронта, ей сега се връщам!

Сам светна фенера, пое дълбоко въздух и се гмурна под водата. Заплува надолу с протегнатата лява ръка. Почти веднага пълната с водорасли вода стана тъмнозелена и видимостта спадна до метър — метър и нещо. Пред лъча на фенера танцуваха утайки и части от растения, които го караха да се чувства като в кошмарно стъклено кълбо със сняг.

Ръката му докосна нещо твърдо — корпуса. Сам продължи да се спуска, следвайки извивката му, докато фенерът не освети дъното на канала. Килът опираше върху няколко потънали трупи и макар да не изглеждаше добре, беше достатъчно стабилен. Сам изпита облекчение, че подводницата няма да се обърне отгоре му. Дробовете му вече пареха и той излезе на повърхността.

— Всичко наред ли е? — попита Реми, щом той си пое дъх.

— Да, добри новини. Подводницата стои що-годе изправена. Хайде, слизам пак!

Сам се гмурна отново, като този път се опита да прецени ширината на корпуса. Стигна до кила и се насочи към кърмата. Около средата се натъкна на някаква скоба, която стърчеше от корпуса и го опасваше по дължина. За момент мозъкът му отказа да възприеме това, което стоеше пред очите му. Виждаше го е и преди... на една снимка при предишно проучване. Когато отговорът се проясни в главата му, усети, че коремът му се свива.

Това беше рамка за торпедо.

Сам спря да плува и насочи фенера към дъното, оглеждайки го с нови очи. Възможно ли е някоя от тези привидно безобидни трупи да се окаже нещо съвсем друго?

Продължи да плува към кърмата. Фенерът освети издължения край на подводницата, до който стърчеше хоризонтална плоча. Стигна до нея и заплува нагоре покрай корпуса, докато и последното парче от мозайката не дойде на мястото си. В задната част на корпуса имаше тръба, висока около четирийсет и пет сантиметра и широка колкото човешки рамене.

Входният люк.

Сам изскочи на повърхността и заплува към брега. Реми му помогна да излезе. Той свали плавниците и маската. Трябваша му няколко секунди да събере мислите си.

— Е? — не се стърпя тя.

— В един от чувалите има папка. Би ли ми я донесла?

Тя се върна след половин минута. Сам я запрелиства, после извади един лист и го подаде на Реми.

— *Молх* — прочете тя. — Какво, за бога... — Замълча и продължи да чете. — „Молх“ означава „саламандър“ — каза той. — Клас торпедни миниподводници, произвеждани в нацистка Германия през 1944-та.

Построена за Кригсмарине от бременската фирма „А. Г. Везер“, „Молх“ била рожба на мисълта на д-р Хайнрих Дрегер. Трийсет и пет фута дължина, три фута от палубата до кила и шест фута ширина, „Молх“ била предназначена да пренася екипаж от един човек и две торпеда *G7e* на дълбочина сто и двавет фута и разстояние до петдесет морски мили при максимална скорост под вода три възела — умерен човешки ход.

Като оръжие за нападение и „Молх“, подобно на останалите немски миниподводници, в общи линии претърпяла неуспех: била трудно управляема, почти невъзможна за потапяне и с толкова ограничен обхват, че била изцяло зависима от помощни съдове.

— Сигурен ли си, Сам?

— Сигурен съм. Всичко съвпада.

— И как се е озовала тук?

— Е, това не знам. Доколкото съм чел, тези подводници били използвани само в Холандия, Дания, Норвегия и Средиземноморския регион. Няма абсолютно никакви сведения „Молх“ да са стигали толкова на запад.

— Колко такива е имало?

— Почти четиристотин, като повечето били изгубени — потънали или изчезнали. Били са капани на смъртта, Реми! Само най-лудите се съгласявали да влязат в миниподводница.

— Каза, че имали екипаж от един човек. Нали не мислиш...

— Няма да разберем, докато не вляза вътре.

— И другата прекрасна думичка, която спомена — торпедо.

— Това е рискованата част. Вътрешното ми чувство казва, че бурите в течение на последните шейсет години са изтласкали подводницата толкова нагоре по реката. Вероятно и двете торпеда — ако изобщо е имала такива — отдавна са паднали.

— Е, това е известна утеха. Освен за нещастния рибар, който някой ден ще улови някое от тях.

— Ще се наложи да уведомим някого за това — бреговата охрана или военноморските сили. Как ще се справят те, нямам представа.

— Всяко нещо с времето си.

— Правилно. А сега, стъпка номер едно: да се уверим, че подводницата не стои върху две шейсетгодишни торпеда.

ГЛАВА 9

С помощта на една от бутилките със сгъстен въздух Сам огледа дъното под подводницата от край до край, леко почуквайки с върха на ножа си по всяка от трупите, молейки се да не чуе металически звук. За късмет, се чуваха само глухи потропвания по изгнило дърво.

Съдейки по вида на трупите, по много от които още се виждаха остатъци от кора, Сам предположи, че подводницата е стигнала в ръкава неотдавна, избутана от някоя буря. Ако е така, торпедата трябва да са някъде из главния канал на Покомоук между това място и залива, който се намира на двайсетина мили на юг.

Добра теория, но все пак само теория, напомни си той.

След като приключи с обследването на дъното, Сам премина към следващата задача. Макар да не видя външна повреда по корпуса, това не означаваше, че подводницата не е наводнена, а това щеше да е лош късмет. Колкото и да беше малка в сравнение с големите си посестрими, тя все пак тежеше около единайсет тона. Като добавим водата вътре, с въжетата и храповите колела, с които разполагаха, бе все едно да се опитват да извадят „Титаник“.

Сам обходи целия корпус, почуквайки с кокалчета по него и ослушвайки се за звука. Кънтеше на кухо. Дали пък нямаше да им излезе късмета?

Той излезе на повърхността и се качи на брега.

— Имам една добра и една лоша новина. С коя да започна?

— С добрата.

— Деветдесет на сто, че долу няма торпеда, и деветдесет и девет на сто, че подводницата не е наводнена.

— А лошата?

— Само деветдесет на сто, че долу няма торпеда.

Реми помисли за миг, после рече:

— Е, ако грешиш, поне ще си заминем заедно, и то как!

Следващия един час Сам прекара в осигуряване на подводницата с въжета. Проверяваше отново и отново разположението, ъглите и точките за трите храпови колела, които пръснаха като ветрило по брега, всяко осигурено към основата на голямо дърво. Другите краища на въжетата вързаха за кнехта на носа, за входния люк и за оста на витлото.

На два пъти чуха ръмжене на двигател и пропълзяваха през тревата, за да огледат реката. В първата лодка се оказаха баща и син, които ловяха риба с копие. Втората, само пет минути по-късно, беше на Белязания. Връщаха се нагоре по течението към Сноу Хил. Както и първия път, забавяха в устието на всеки ръкав по отсрещния бряг. Белязаният управляваше лодката, а някой от другите оглеждаше с бинокъл. След десетина минути изчезнаха зад завоя. Сам и Реми изчакаха още пет минути, за да се уверят, че наистина са се махнали, и се върнаха към работата си.

Въпреки че подводницата беше пълна с въздух, завъртането ѝ изискваше точно определена сила, приложена по точно определен начин. Сам драскаше в бележника си, изчислявайки векторите на силата и променливите на плаваемостта, докато не се увери, че са напълно готови.

— Ще разберем дали сме прави, още като се плъзне от трупите — каза той. — Ако потъне, край. Отворим ли люка, само ще я наводним. Ако заплава, още сме в играта.

Преговориха плана още веднъж и заеха местата си — Сам при средното храпово колело, а Реми — на това откъм кърмата.

— Готова ли си?

— Да.

— Щом усетиш, че пада от трупите, започваш да натягаш.

— Добре.

Сам започна бавно да натяга храповото колело, като напрегнато се заслушваше във вибрирането на въжето и скърцането на стоманата. След трийсет секунди и четирийсет притягания откъм водата се чу тихо скриптене и перископът се залюля като на забавен кадър към тях.

Чу се още едно приглушено скриптене и Сам мислено видя как трупите под кила се пропукват. Усети леко разтрисане под краката си и въжето изведнъж се отпусна.

— Давай, Реми, колкото можеш по-бързо! Двамата заедно се напрегнаха на храповите колела.

След десет секунди въжето на Сам отново се опъна. Той изтича към другото колело откъм носа и го натегна, докато въжето не затрептя от напрежението. Хвърли един поглед към Реми и видя, че нейното въже също вибрира.

— Добре, стига!

Реми замръзна.

— Тръгни назад към тревата, легни по корем и чакай, докато ти дам знак, че е чисто.

Ако някое от въжетата се скъса, щеше да изплющи назад със смъртоносна сила. Сам тръгна напред, леко плъзгайки ръка по въжето. Усещаше го как трепти. Стигна до брега и погледна надолу.

— Как да не обичаш физиката! — прошепна той.

Подводницата лежеше на брега под ъгъл от трийсет градуса, перископът ѝ стърчеше в клоните на дърветата, а покритият с тиня люк се надигаше от водата.

Реми се приближи до него.

— Леле!

— Да... леле!

Вързаха още едно въже около люка, бавно отпуснаха храповите колела на носа и кърмата, удвоиха и техните въжета, после ги осигуриха още веднъж към по-близки до брега дървета. Придържайки се към едното въже за равновесие, Сам предпазливо стъпи върху палубата. Подводницата изскриптя, помръдна леко и хлътна с няколко сантиметра, но като цяло остана на място.

— Би ли приела честта? — попита той, кимвайки към люка.

— Разбира се!

— Заповядай!

Сам ѝ подхвърли чука, тя го улови във въздуха, качи се на палубата и коленичи до люка. Удари здраво по четирите резета, после остави чука и ги изпробва. Не помръднаха. Повтори операцията още три пъти, докато накрая едното поддаде и със скърцане се освободи.

Реми си пое дълбоко въздух, погледна Сам с разширени очи и отвори люка. На мига сбърчи нос и извърна глава.

— Боже, ужасно е...

— Предполагам, че това отговаря на въпроса дали екипажът е още на борда.

— Да, няма две мнения по въпроса — Реми стисна носа си с пръсти и погледна през отворения люк. — Гледа ме право в очите.

Тялото беше облечено в тъмносин водолазен костюм и шапка на Кригсмарине. Думата „тяло“ всъщност никак не подходеше на това, което виждаха Сам и Реми.

Затворен в сухата, безкислородна вътрешност на подводницата в продължение на шейсет и четири години, трупът беше претърпял трансформация, която Сам можеше да опише само като частично втечняване, частично мумифициране.

— Спокойно можем да предположим, че се е задушил — каза Реми. — Мъртвото тяло би започнало да се разлага, но поради липсата на кислород процесът е спрял и той... се е поизпекъл, може да се каже.

— Чудесно, мила. Ще пазя този спомен завинаги.

Положението на тленните останки, които лежаха проснати на пода в основата на стълбата с една ръка, праметната върху нея, говореше ясно за последните часове или минути на мъжа. Затворен в тъмната капсула, съзнавайки, че смъртта стисва ноктите си около него с всяка следваща глътка въздух, той, естествено, се вкопчил в единствения възможен изход, надявайки се на чудо, което дълбоко в сърцето си знаел, че няма да се случи.

— Предполагам, няма да възразиш да почакаш тук, докато аз огледам? — попита Сам.

— Моля, заповядай!

Той включи фенера, спусна крака в люка, опипа с крак стълбата и заслиза надолу. Като приближи дъното, прекрачи тялото и увисна на ръце, за да стъпи на пода.

Веднага усети как го обгръща мрачно настроение. Не страдаше от клаустрофобия, но това тук беше някак различно. Недостатъчно висока, за да се изправи, и широка колкото протегнатите му ръце, вътрешността на подводницата напомняше на тъмница. Стените, боядисани в матово сиво, бяха покрити с кабели и тръби, които отиваха едновременно навсякъде и никъде.

— Как е? — извика Реми отгоре.

— Отвратително! Друга дума не ми идва.

Сам коленичи до трупа и започна внимателно да преглежда джобовете му. Бяха празни, с изключение на този на гърдите, в който намери портфейл. Подаде го на Реми, после се обърна и продължи огледа на подводницата.

Според малкото описания на вътрешността на „Молх“, които беше открил, в предната част трябва да се намира основният акумулатор, а зад него — два баластни резервоара, мястото на оператора с елементарни контроли за управление — навигация, скорост, мощност и уравновесяване, както и примитивен хидрофон за откриване на вражески съдове.

Под операторското място Сам намери малка кутия с инструменти и кожен кобур с пистолет „Люгер“ и резервен пълнител. Прибра ги в джоба си.

Под всеки от баластните резервоари откри монтирано към корпуса правоъгълно сандъче. В едното имаше половин дузина манерки за вода, всичките празни, и два пъти повече празни консерви. В другото намери кожена чанта и дневници с твърди гърбове и черни кожени подвързии. Напъха ги в чантата и се огледа за последно. Парче плат, подаващо се иззад едно от сандъчетата привлече погледа му. Сам коленичи и видя, че е чувал от зебло. Вътре имаше малка дървена кутия с капак на панти и размери на самун хляб. Взе чувала и се върна при стълбата. Подаде събраното на Реми, после и той се качи горе. Когато излезе навън, се обърна и погледна отново трупа.

— Ще се погрижим да се прибереш у дома, капитане — прошепна той.

Хвана въжето, за да може Реми по-лесно да скочи на брега и неволно срита чувала. От дървената кутия се чу звън на стъкло.

Двамата любопитно коленичиха на палубата. Реми отвори чувала и измъкна кутията, по която нямаше никакви знаци. Внимателно отвори месинговото резе и вдигна капака, под който се откри нещо като стара мушама. Реми я повдигна.

Последваха дълги десет секунди, през които никой не продума. Двамата зяпаха изумени предмета, който улавяше слънчевите лъчи.

— Невъзможно — каза Реми.

На дъното на кутията лежеше бутилка, зелена стъклена бутилка от вино.

Без да отговори, Сам повдигна края ѝ с десния си показалец на няколко сантиметра, за да видят дъното.

— Мили боже...

Символът, гравирен в стъклото, им беше до болка познат.

ГЛАВА 10

Ла Хоя, Калифорния

— Горкият човек... — проговори Реми. — Да умре по този начин... не мога да си представя.

— Аз и не искам — отвърна Сам.

Двамата се бяха изтегнали на шезлонги в солариума, заобиколени от палми и папрати в саксии, а лъчите на обедното слънце осветяваха всеки нюанс от плочките на пода. Това беше една от любимите им стаи в къщата, а изборът определено не беше лесен.

Кацнал на върха на скалите над Голдфиш Пойнт и гледащ към индиговите води на Тихия океан, домът на семейство Фарго и главна база на дейността им представляваше четириетажна къща с високи тавани с греди от кленово дърво и достатъчно прозорци, за да бъде човекът по поддръжката зает по осем часа всеки месец.

На най-горния етаж беше разположен апартаментът на Сам и Реми, а под него — четири апартамента за гости и обща дневна с кухня и трапезария, издадена над скалите. На втория етаж се намираше спортният салон с различни тренажори, сауна, басейн с насрещно течение и стотина квадрата твърд дървен под, на който Реми тренираше фехтовка, а Сам — джудо.

Приземният етаж предлагаше сто и осемдесет квадрата офис пространство за Сам и Реми и допълнителна работна площ за Селма. Там имаше три работни станции „Мак Про“, допълнени с трийсетинчови екрани и два трийсет и два инчови LCD телевизора, закачени на стената. На източната стена беше монтиран петметров, хиляда и осемстотин литров соленоводен аквариум: гордостта и радостта на Селма.

— Да се надяваме, че си е отишъл бързо и спокойно.

Мъжът, за когото говореха — бедната душа от подводницата „Молх“ — вече си имаше име: Манфред Бьом, командир Манфред Бьом. Научиха го от дневниците, които намериха. Единият бе

дневникът на подводницата, а другият — личният дневник на Бьом, датиращ още от началото на Втората световна война.

Въоръжени с груб софтуерен превод, Сам и Реми веднага се потопиха в текстовете, които започваха да им звучат като последна воля и дума на Бьом и неговата подводница. Скоро научиха и нейното име: *УМ-34*, подводница Молх, 34-та конструкция.

Сам се концентрира върху дневника на подводницата, опитвайки се да проумее откъде е дошла и как се е озовала в ръкава на река Покомоук. Реми пък се опитваше да научи нещо повече за човека в нея, освен това, което им говореха униформата и рангът му.

След като натовариха скифа и оставиха „Молх“ зад гърба си, Сам и Реми сметнаха за разумно да стоят далеч от Сноу Хил и магазина за лодки, тъй като вероятно Белязаният и приятелите му щяха да дебнат наоколо в очакване на завръщането им. Вместо това слязоха десет мили по-надолу по реката и акостираха на юг от Уилоу Гроув, където реката се доближаваше до шосе 113. Оттам се обадиха за такси, после и в магазина за лодки. Обяснението на Сам беше достатъчно неясно и кратко, съпроводено от обещание за щедър бакшиш, за което трябва да идат сами да си приберат скифа. Накрая се обадиха в квартирата си и управителят се съгласи да изпрати нещата им обратно в Калифорния.

Пет часа по-късно бяха на международното летище „Норфолк“ и се качваха на самолет за дома.

При завръщането си веднага предадоха на Селма бутилката, която намериха в подводницата, и от тогава не чуха ни дума от нея. Тя се затвори с двамата си асистенти — младата двойка Пийт Джефкоут и Уенди Корден (които знаеха всички възможни вицове за Питър Пан), в кабинета си и нямаше да излезе от там, докато не стигне до отговор.

На пръв поглед Пийт и Уенди бяха най-обикновени двайсетинагодишни младежи от Калифорния: обгорели, слаби, усмихнати, с изсветлели от слънцето руси коси, но в интелектуално отношение у тях нямаше нищо обикновено. И двамата бяха завършили с отличие Университета на Южна Калифорния, Пийт с бакалавърска степен по археология, а Уенди — с диплома по обществени науки.

Каквото и да бяха открили Сам и Реми, нямаше съмнение, че символът на дъното е същият като на парчето стъкло, намерено от Тед, както и за приблизителния произход на бутилката. Етикетът беше ръчно написан на френски език.

Въпросите се трупаха един след друг. Каква беше връзката между двете парчета? Какво означаваше този символ? И двете бутилки ли са били в началото на борда на УМ-34 и ако да, как са се оказали разделени? И накрая, какво толкова важно има в тях, че да си струва да се убие човек?

Откак напуснаха Мериленд, Сам и Реми се терзаеха над въпроса какво да правят със самата подводница и останките на Бьом. Макар въпросът да беше мъгляв, можеше да се спори дали подводницата всъщност не е археологическа находка, което би ги превърнало в иманяри. Успокояваха се с обещанието, че след като приключат с проучването, ще върнат всички вещи на Бьом на законния им собственик — германското правителство или на наследниците на командира.

В желанието си да установят колкото може по-голяма дистанция между себе си и подводницата, която явно беше целта на Белязания, те се обадиха на адвоката си. Той ги увери, че подводницата ще бъде намерена от отговорна страна и съответните власти ще бъдат уведомени за възможността от наличие на торпеда в коритото на Покомоук.

— Имал е жена и син — каза Реми, без да вдига поглед от дневника. — Фрида и Хелмут, в Арнсбург, близо до Дюселдорф.

— Чудесно! Значи може би има семейство там. Ако е така, ще ги намерим.

— Как върви при теб?

— Бавно. Трябва да започна да нанасям някои от тези координати на картата, но ми изглежда, че тази УМ-34 е била прикачена към помощен съд, който Бьом нарича „Гертруде“.

— „Гертруде“ ли? Нима Кригсмарине са кръщавали...

— Не, би трябвало да е кодово название.

— Тайни кодове, изгубени подводници, загадъчни бутилки от вино... Звучи като трилър.

— Може би, когато разнищим загадката...

Реми засмя.

— Мисля, че чиниите ни са пълни.

— Все пак някой ден ще трябва да опишем всичко това. Ще се получи страхотна книга.

— Някой ден, когато остареем и побелеем... Между другото, чух се с Тед. Седи си там.

— Слава Богу! Ти какво реши? Пита ли го за подводницата?

— Не.

Фробишър беше свикнал с добре подредения си живот като в пашкул и сблъсъкът му с мистериозния похитител му бе предостатъчно приключение. Освен това Сам го познаваше: в момента, в който новината за откриването на подводницата достигне до медиите, Тед ще обърне внимание на близостта с мястото, на което е открил стъклото, и ако има нещо ценно да каже, ще им се обади.

— Чуй това — каза Реми, плъзгайки пръст по страницата. — „Днес Волфи ми даде две бутилки хубаво вино, беше взел общо три. Каза, че ще празнуваме заедно след края на мисията.“

— Волфи — повтори Сам. — Знаем ли кой е това?

— Не, но четях по диагонала. Ще потърся. Ето и още: „Волфи каза, че аз заслужавам две, защото съм поел по-трудната задача.“ Чудя се каква ли е била.

— Не знам, но вече поне сме наясно откъде се е взело парчето на Тед. Явно някъде по пътя Бьом е изгубил едната бутилка.

Интеркомът на стената над главата на Реми се обади.

— Мистър и мисис Фарго?

Въпреки упоритото им настояване, не успяваха да накарат Селма да им говори на „ти“. Реми натисна копчето.

— Да, Селма?

— Аз... хм... имам нещо тук... Открих...

Сам и Реми се спогледаха учудено. За десет години съвместна работа ни веднъж не се бе случвало Селма да говори така. Винаги беше точна и решителна.

— Всичко наред ли е?

— Да... защо не дойдете и ще се опитам да ви обясня?

— Идваме веднага!

Селма седеше на стол пред централната работна маса и се взираше в бутилката от вино пред себе си. Пийт и Уенди не се виждаха наоколо.

Седма беше доста интересна на външен вид. Косата ѝ беше късо подстригана „по модифицирана мода от шейсетте“, както се изразяваше Реми, а очилата ѝ с рогови рамки, които носеше на верижка на врата, бяха откровено от петдесетте. Обичайното ѝ облекло включваше панталони цвят каки и безкраен набор от шарени тениски. Селма не пиеше, не пушеше, не ругаеше и беше пристрастена към едно-единствено нещо: билковите чайове. Пиеше ги с цели кани. Един от шкафовете в стаята беше отделен специално за нейните чайове, на повечето от които Сам и Реми дори не можеха да изрекат названията.

— Къде са Пийт и Уенди? — поинтересува се Сам.

— Пратих ги да си вървят. Реших, че може би ще искате да чуете това насаме. После можете да решите дали да им кажете.

— Добре... — отвърна Реми.

— Моля те, кажи ми, че не си открила бутилка с течна ебола — обади се Сам.

— Не.

— Какво тогава.

— Не съм сигурна откъде трябва да започна...

— Откъдето предпочиташ.

Селма стисна устни, замисли се за кратко, после каза:

— Преди всичко, този символ на дъното — насекомото... Нямам идея какво означава. Съжалявам.

— Няма нищо, Селма, продължавай.

— Нека се върна малко назад. За самата кутия: пантичките и резето са направени от месинг, а дървото е от вид бук, който расте само на няколко места в света. Най-много има в Пиренеите в южна Франция и в северна Испания. Що се отнася до подложката вътре, тя може да се окаже сама по себе си откритие. Не е изключено при датирането да излезе, че това е най-ранният европейски образец за мушама. Представлява шест слоя телешка кожа, потопени в безир. Външните пластове са изсъхнали и леко мухлясали, но вътрешните са в перфектно състояние. Стъклото също е забележително: с много високо качество и доста дебело, почти цял инч. Макар да не съм склонна да опитвам, съм убедена, че може да издържи сериозен удар. Етикетът е изработен от ръчно обработена кожа и е залепен с лепило и вързан в горната и долната си част с конопена връв. Както виждате, надписът е

издълбан в кожата, а после е запълнен с мастило. Много рядък вид мастило, смес от *Aeonium arboretum*, „Schwartzkopf“...

— Може ли на английски? — прекъсна я Реми.

— Вид черна роза. Мастилото е смес от листата на цветовете ѝ и смачкани плюещи бръмбари, които обитават само островите в Лигурско море. Сега за самия надпис... — Селма придърпа бутилката към себе си, изчака Сам и Реми да се приближат и включи работната халогенна лампа над главата си. — Виждате ли тази фраза: „*measures usuelles*“. На френски означава „традиционни мерки“. Тази система не се използва от около сто и петдесет години. А тази дума тук, *demi*, означава „половини“; грубо казано, отговаря на английската пинта, приблизително около 470 милилитра.

— Малко течност като за такова шише — отбеляза Реми. — Трябва да е заради дебелината на стъклото.

Селма кимна.

— За самото мастило. Както се забелязва, на места е избледняло, така че ще ми отнеме време да възстановя образа, но виждате ли двете букви в ъглите горе вляво и вдясно и двете числа в долните ъгли?

Те кимнаха.

— Числата обозначават година. Едно и девет.

— Хиляда деветстотин и деветнайсета? — предположи Реми.

— Хиляда осемстотин и деветнайсета — поправи я Селма. — А буквите, А и А, са инициали.

— И те принадлежат на...? — нямаше търпение да разбере Сам.

Селма се наведе напред и замълча.

— Добре, имайте предвид, че не съм сигурна. Трябва да направя още проучвания, за да се уверя.

— Ясно.

— Мисля, че инициалите са на Анри Аршамбо.

Сам и Реми осмислиха името, спогледаха се, после пак се обърнаха към Селма, която се усмихна смутено и сви рамене.

— Я да проверя дали мислим за едно и също: за онзи Анри Аршамбо ли говориш?

— Именно — потвърди Селма. — Анри Емил Аршамбо, главният енолог на Наполеон Бонапарт. Ако не греша, намерили сте бутилка от изгубената изба на Наполеон.

ГЛАВА 11

Севастопол

От храстите излетя фазан и се стрелна към небето, размахвайки ожесточено крила в режещия утринен въздух. Хедеон Бондарук изчака, за да даде преднина на птицата, после подпря пушката на рамо и стреля. Фазанът се завъртя в небето и безжизнен полетя към земята.

— Добър изстрел — поздрави го Григорий Архипов, който стоеше наблизко.

— Марш! — излая Бондарук на фарси.

Двата лабрадор ритрийвъра, които седяха търпеливо до краката му, скочиха и се завтекоха към падналата птица. По земята наоколо бяха разхвърляни поне дузина трупа на фазани, всичките накъсани на парчета от кучетата.

— Мразя вкуса им — обясни Бондарук, като изрита единия с крак. — Но на кучетата упражнението им харесва. А ти, Холков? Обичаш ли лова?

Застанал на няколко метра зад Архипов, Владимир Холков наклони глава на една страна, замисли се и каза:

— Зависи от плячката.

— Добър отговор.

Холков и Архипов служиха през голяма част от времето заедно в Спецназ. Архипов беше командирът, Холков — верният изпълнителен офицер, и тази връзка продължи в цивилния им живот като най-високоплатени наемници. През последните четири години Хедеон Бондарук неизменно плащаше най-добре за услугите им, от което Архипов натрупа солидно богатство.

След като докладваха на Бондарук, че не са успели да открият семейство Фарго, Холков и Архипов бяха извикани тук, в лятната вила на шефа в подножието на планините на Кримския полуостров. Макар двамата да пристигнаха предишния следобед, Бондарук още не бе споменал за случая.

Архипов не се страхуваше от никого — Холков се бе уверил в това десетки пъти на бойното поле — но и двамата разпознаваха опасните хора, когато ги срещнат. Бондарук определено беше от най-коварните. Макар да не беше ставал свидетел на подобно нещо, Архипов не се съмняваше в способността на Бондарук за насилие. В негово присъствие винаги бяха нащрек, не от страх, а от възпитана с много усилия, здравословна предпазливост. Бондарук беше непредсказуем като акула. Плуваше си спокойно наоколо, без да обръща внимание на нищо, готов да атакува всеки миг. Дори сега, както си говореха, Холков знаеше, че шефът му държи набитото си войнишко око върху пушката на Бондарук, наблюдавайки внимателно цевта ѝ все едно е пастта на голяма бяла акула.

Холков знаеше малко за младите години на Бондарук в Туркменистан. Фактът, че най-вероятно е избил десетки негови сънародници — може би дори такива, които е познавал — не значеше нищо за него. Войната си е война. Най-добрите войници, тези, които изпъкваха и оцеляваха, обикновено се отнасяха към убиването на врага без всякаква страст и чувство.

— Лесно е да бъдеш добър стрелец с добро оръжие — каза Бондарук, като пречупи цевта и извади гилзата.

— Изработена е по поръчка от „Хамбруш Ягдвафен“ в Австрия. Можеш ли да познаеш на колко години е, Григорий?

— Идея си нямам — отговори Архипов.

— На сто и осемдесет! Принадлежала е на самия Ото фон Бисмарк.

— Не може да бъде!

— Парче жива история — продължи Бондарук, без да обръща внимание на забележката. — Виж там долу. — Той посочи на югоизток към брега. — Виждаш ли онези ниски хълмове?

— Да.

— През 1854-та, по време на Кримската война, там се водила битката при Балаклава. Чувал ли си онази поема на Тенисън, „Атаката на леката бригада“?

Архипов сви рамене:

— Май сме я учили в училище.

— Самата битка била засенчена от поемата — дотолкова, че средният човек днес няма представа от историята. Седемстотин

британски войници — кавалеристи от Четвърти и Тринайсети лек драгунски полк, Седемнайсети кавалерийски и Осми и Единайсети хусарски, нападат руските позиции, отбранявани с оръдия. Когато димът се разнася, от бригадата са останали живи по-малко от двеста души. Ти си военен, Владимир. Как би нарекъл това — глупост или храброст?

— Трудно е да се каже какво е било в главите на командирите.

— Още един пример от живата история. Историята — това са хората и техните завети. Велики дела и велики амбиции. И велики провали, разбира се. Елате и двамата с мен.

С пушка в ръка, Бондарук закрачи през високата трева, небрежно отстрелвайки по някой и друг фазан по пътя си.

— Не ви виня, че сте ги изгубили — каза той. — Чел съм за Сам и Реми Фарго. Имат вкус към приключението, към опасността.

— Ще ги намерим.

Бондарук махна с ръка.

— Знаете ли защо тези бутилки са толкова важни за мен?

— Не.

— Истината е, че нито бутилките, нито виното в тях, нито произходът им имат някакво значение. Щом изпълнят целта си, можете да ги строшите на парчета, не ме интересуват.

— Тогава защо ги искате толкова много?

— Въпросът е до какво ще ни отведат. Каквото крият вече двеста години, а и още две хиляди преди това. Запознат ли си с историята на Наполеон?

— До известна степен.

— Наполеон бил проницателен тактик, безскрупулен пълководец и съвършен стратег. Всички учебници по история са единомисленици за това, но според мен най-голямото му качество е била предвидливостта. Винаги гледал десет стъпки напред. Когато поръчал на Анри Аршамбо да създаде това вино и бутилките, в които да бъде съхранявано, Наполеон мислел за бъдещето, но не просто за битки и политика. Мислел за завета, който искал да остави. За съжаление, историята имала друг план — Бондарук сви рамене и се усмихна. — Лошият късмет на един е добър за друг.

— Не разбирам.

— Знам.

Бондарук продължи напред, подвиквайки на кучетата си, после рязко спря и се обърна към Архипов.

— Ти ми служиш добре от много години, Григорий.

— За мен беше удоволствие.

— Както вече казах, не те виня, че си изпуснал Фарго, но искам да ме увериш, че това няма да се повтори.

— Имате думата ми.

— Можеш ли да се закълнеш?

За първи път в очите на Архипов премина следа от несигурност.

— Разбира се!

Бондарук се усмихна, в неговите очи нямаше такава.

— Добре. Вдигни дясната си ръка и се закълни.

След миг колебание Архипов вдигна ръка до нивото на рамото си.

— Кълна се, че...

Пушката се завъртя в ръцете на Бондарук и цевта изплю оранжев пламък. Дясната китка на Архипов изчезна във фонтан от кръв. Някогашният спецназ залитна крачка назад, загледан за миг в бликащата струя от ръката си, после изстена и падна на колене.

Холков, застанал на няколко крачки встрани от него, отстъпи, гледайки невярващо оръжието в ръцете на Бондарук. Архипов стисна немощно ръката си, после вдигна очи към Холков.

— Защо...? — изхриптя той.

Бондарук се приближи до него и го погледна отгоре.

— Не те виня, Григорий, но в живота всичко е низ от причини и следствия. Ако беше действал по-бързо с Фробишър, Фарго нямаше да имат време да се намесят.

После вдигна отново пушката, насочи я към левия глезен на Архипов и натисна спусъка. Стъпалото му изчезна. Архипов изкрещя и се сгърчи. Бондарук зареди още два патрона, после методично отстреля лявата ръка и дясното му стъпало. След трийсет секунди Архипов замря.

Бондарук погледна Холков.

— Искаш ли мястото му?

— Моля?

— Предлагам ти повишение. Приемаш ли?

Холков пое дълбоко въздух.

— Трябва да призная, че стилът ви на управление ме кара да се замисля.

Бондарук се усмихна.

— Архипов е мъртъв не защото допусна грешка, Владимир. А защото допусна грешка, която не може да бъде поправена. Фарго вече са замесени, а ние не можем да си позволим това усложнение. Грешките са позволени, но не и непоправимите. Искам да ми отговориш сега!

Холков кимна:

— Приемам!

— Чудесно! Да идем да закусим.

Бондарук се насочи към къщата, кучетата го следваха по петите. После спря и се обърна.

— Между другото, когато се върнем, добре би било да прегледаш американските новини. Чух, че някакъв местен, по-точно полицай от Мериленд, се натъкнал на потънала германска миниподводница.

— Нима?

— Интересно, нали?

ГЛАВА 12

Лахоя

— Не може да бъде — каза Сам. — Избата на Наполеон не е... това е просто...

— Легенда — довърши Реми.

— Точно!

— А може би не е — отвърна Селма. — Нека първо обърна малко внимание на историята, за да поставим нещата в правилния им контекст. Знам, че и двамата като цяло сте запознати с историята на Наполеон, но имайте търпение. Няма да ви отегчавам с личния му живот. Започвам от първата му задача като командир. Корсиканец по рождение, Наполеон спечелил първата си победа при обсадата на Тулон през 1793 г. и бил повишен в бригаден генерал, а малко по-късно бил провъзгласен за командващ на Западната армия, на Вътрешната армия и на френската армия в Италия. През следващите няколко години той водил поредица от битки в Австрия и се върнал в Париж като национален герой. След кампанията в Египет, която в най-добрия случай може да се нарече посредствен успех, той се върнал във Франция и организирайл преврат, благодарение на който ставал Първи консул на новото френско правителство. Следващата година започнал втората си италианска кампания, като повел армия през Ленинските Алпи...

— Известната картина с него на коня... — сети се Реми.

— Именно. Възседнал кон, който се изправя на задните си крака, с издадена брадичка и протегнатата ръка към далечината... Истината обаче е малко по-различна. Първо на първо, много хора мислят, че името на този кон е Маренго, но по това време той се казвал Стири, едва няколко месеца по-късно след битката при Маренго бил прекръстен така. Но най-интересното е друго: Наполеон всъщност изминал по-голямата част от прехода върху муле.

— Не подхожда много на образа му.

— Да. Както и да е, след кампанията Наполеон се върнал в Париж, където бил обявен за Първи консул до живот — с една дума, „великодушна диктатура“ с отворен край. Две години по-късно сам се провъзгласил за император. През следващите десетина години водил битки и подписвал договори, и така до 1812 г., когато направил грешката да нахлуе в Русия. Нещата не се развили според очакванията му и той бил принуден да оттегли войските си през зимата, което сериозно обезкървило великата му армия. Върнал се в Париж, а през следващите две години водил борби с Прусия и Испания не само зад граница, но и на френска територия. Скоро след това Париж паднал. Сенатът обявил империята на Наполеон за мъртва и през пролетта на 1814 г. той предал управлението на Луи XVIII от династията на Бурбоните. Месец по-късно Наполеон бил заточен на Елба, а жена му и синът му избягали във Виена...

— Не става дума за Жозефина, нали? — прекъсна я Сам.

— Не. По примера на Хенри VIII Наполеон се развел с нея през 1809 г., защото не могла да му роди наследник, и се оженил за дъщерята на австрийския император, Мария Луиза, която го дарила със син.

— Добре, продължавай.

— Година по-късно Наполеон успял да избяга, върнал се във Франция и събрал армия. Луи XVIII напуснал трона и Наполеон отново се качил на него. Това било началото на стоте дни, както ги наричат историците, макар че в действителност били по-малко. По-малко от три месеца след завръщането си, през юни, Наполеон бил разгромен от британските и пруските войски в битката при Ватерло. Наполеон абдикирал и бил заточен от британците на остров Света Елена — парче скала с размери два пъти колкото столицата Вашингтон, в средата на нищото в Атлантическия океан между западна Африка и Бразилия. Там той прекарал последните шест години от живота си и умрял през 1821 г.

— От рак на стомаха — допълни Сам.

— Това е общоприетата версия, въпреки че според много историци е бил убит, отровен с арсеник. Както и да е, това ни връща към изгубената изба. Митът датира от 1852 г. и предсмъртното признание на контрабандист на име Лионел Ариен, който твърдял, че през юни 1820 г., единайсет месеца преди смъртта на Наполеон, в една

кръчма в Хавър с него се свързал пратеник на Наполеон. Войникът, когото Ариен наричал „майора“, наел него и кораба му „Фокон“, да го закара до Света Елена, откъдето да вземе товар и да го закара до място, което щяло да му бъде съобщено след напускането на острова. Според Ариен, когато след шест седмици стигнали до Света Елена, в едно заливче ги посрещнал мъж в гребна лодка, който качил на борда дървено сандъче с размери около трийсет на шейсет сантиметра. Застанал с гръб към Ариен, майорът отворил сандъчето, проверил съдържанието му, запечатал го отново, а после извадил меча си и убил мъжа от лодката. Вързал тялото му с котвена верига и го изхвърлил през борда, а лодката потопил. Легендата твърди, че в този момент от разказа Ариен се споминал — ей така, в средата на изречението, отнасяйки със себе си всички предположения за съдържанието на сандъчето и за мястото, на което са го закарали заедно с майора. Това можеше да е краят на историята, ако не беше Лакано.

— Личните лозя на Наполеон? — уточни Сам.

— Правилно. Докато Ариен и мистериозният майор плавали към Света Елена, лозята в Лакано, които френското правителство великодушно позволило да останат част от имението на Наполеон, били опожарени от неизвестен подпалвач или подпалвачи. Не само лозята, но и винарната, избата, всички бурета били напълно унищожени. Дори земята не ставала за нищо, покрита със сол и пепел.

— Семената също — предположи Реми.

— Да, те също. Всъщност го кръстили „Лакано“ за по-удобно. В действителност лозята били от семе, взето от корсиканските райони на Аячио Патримонио. Наполеон накарал Аршамбо да направи кръстоска, за да създаде сорта „Лакано“. Докато още бил на власт, Наполеон поръчал семената от сорта „Лакано“ да се държат в специални хранилища в Амиен, Париж и Орлеан. Според легендата, докато пожарът бушувал в Лакано, семената загадъчно изчезнали. Предполага се, че били унищожени. Сортът „Лакано“, който растял само в този крайбрежен регион на Франция, бил изгубен завинаги.

— Добре, да допуснем за момент, че всичко това не са празни приказки — прекъсна я Реми. — Какво излиза? От изгнаничеството си Наполеон изпраща таен пратеник или пощенски гълъб, или не знам какво, до Анри Аршамбо, за да му нареди да приготви една последна партида вино „Лакано“ и да го достави на Света Елена. После

заповядва на верните си агенти във Франция да опожарят лозята, да съсипят почвата, да откраднат и унищожат семената. Няколко месеца по-късно нарежда на този... майор да отиде на Света Елена и да вземе виното, за да го закара на неизвестно място. Правилно ли съм схванала? — Реми погледна към Сам, после към Селма.

— Май да — рече Сам.

Тримата замълчаха за десетина секунди, гледайки бутилката с нови очи.

— Колко струва? — попита Реми.

— Твърди се, че в онова сандъче, което майорът и Ариен взели от Света Елена, имало дванайсет бутилки. Явно едната вече е счупена. Ако сандъчето беше невредимо... бих казала, девет-десет милиона долара... стига да се намери подходящият купувач, разбира се. Но то не е, така че цената пада. Доколкото мога да предположа, всяка бутилка би трябвало да струва някъде между шестстотин и седемстотин хиляди долара.

— Една бутилка вино! — ахна Реми.

— Да не говорим за историческата и научната стойност — добави Сам. — Става дума за сорт семена, който по всяка вероятност е изчезнал.

— Какво възнамерявате да правите? — попита Селма.

— Налага се да приемем, че Белязаният търси виното, а не подводницата — каза Сам.

— Само че не ми изглеждаше като познавач и ценител — допълни Реми.

— Което ще рече, че работи за някого. Ще се обадя тук-там и ще видя какво мога да науча. Междувременно, Селма, ти се обади на Пийт и Уенди и ги запознай със случая. Реми?

— Съгласна съм. Селма, ти се разрови повече по линията „Лакано“. Трябва да научим всичко: за виното, за бутилката, за Анри Аршамбо. Ти си знаеш работата.

Селма си водеше бележки.

— Веднага се захващам.

— Когато Пийт и Уенди дойдат и влязат в крачка, пусни ги по дирите на Наполеон и този тайнствен майор. Искам всичко за тях!

— Ясно. Има обаче нещо, което ме гризе. Мастилото от смачкани бръмбари на този етикет идва от Тосканския архипелаг в Лигурско

море.

Сам се сети накъде бие.

— Където се намира остров Елба.

— И където Наполеон е бил пратен в изгнаничество първия път — включи се Реми. — Шест години преди времето, когато според Ариен двамата с майора са заминали за Света Елена да вземат виното.

— Или Наполеон е планирал това още на Елба, или е занесъл такова мастило на Света Елена — каза Сам. — Може и никога да не разберем. Селма, ти се захващай с твоите задачи.

— Добре. А вие двамата?

— Ние ще почетем — отговори Реми. — Тази бутилка беше на борда на подводницата. От дневниците става ясно, че Манфред Бьом я е оставил там. Ако разберем откъде са тръгнали UM-34 и Бьом, ще открием и откъде се е взела бутилката.

Продължиха да работят върху личния дневник на Бьом и бордовия дневник на подводницата до късно през нощта. Реми си водеше бележки, които мислеше, че могат да им помогнат да разберат по-добре човека, а Сам се опитваше да проследи курса на UM-34 назад от лобното ѝ място.

— Ето — обади, се Реми, като изпъна гръб на стола и почука по дневника, — това търсехме: Волфганг Мюлер. Слушай: „3 август 1944. Двамата с Волфи утре за първи път отплаваме заедно като братя по оръжие. Моля се на Бога да успеем и да се окажем достойни за мисията си.“

— Братя по оръжие — повтори Сам, — и това е човекът с другата бутилка. Значи Мюлер също е бил в Кригсмарине. Бьом е бил капитан на UM-34, а Мюлер на... какво? Може би на „Гертруде“, корабът — майка на Бьом?

— Може би — Реми взе мобилния си телефон и звънна в работния кабинет. — Селма, може ли да направиш едно от чудесата си за нас? Трябва ни всичко, което успееш да изнамериш за един моряк от Кригсмарине от Втората световна война на име Волфганг Мюлер. Възможно е през лятото или есента на 1944 г. да е командвал някакъв кораб. Благодаря ти.

Вярна на репутацията си, Селма звънна след трийсетина минути.

— Намерих го. Накратко или с подробности?

— Дай засега накратко.

— Капитан Волфганг Мюлер, роден през 1910 г. в Мюнхен. Постъпил в Кригсмарине през 1934 г. Обичайните повишения, без дисциплинарни наказания. През 1944 г. е назначен за капитан на спомагателния кораб „Лотринген“. За домуващо пристанище е посочен Бремерхавен, а за район на действие — Атлантическият океан. Според архивите на германския военноморски флот първоначално „Лотринген“ бил френски ферибот, на име „Лондр“. Германците го пленили през 1940 г. и го превърнали в миноносец. През 1944 г. бил пренасочен за „специални мисии“, но не са отбелязани подробности.

— Миноносец ли? — учуди се Реми. — Защо им е било...?

— На този етап от войната германците губели и го знаели — всички, с изключение на Хитлер, разбира се — обясни Селма. — Спомагателните кораби, с които обикновено превозвали UM-34, били или потопени, или превърнати в охранителни. Открих уебсайт, озаглавен „Оцелели от Лотринген“, както и известен брой блогове, посветени на темата. Изглежда, през септември 1944 г. „Лотринген“ бил нападнат и превзет от американски разрушител близо до Вирджиния Бийч.

— Това е на около петдесет мили южно от Покомоук Саунд — отбеляза Реми.

— Именно. Оцелял едва половината от екипажа на „Лотринген“. Те останали да чакат края на войната във военнопленнически лагер в Уисконсин, наречен „Лоди“. „Лотринген“ бил извлечен до Норфолк и след войната — продаден на Гърция. Няма сведения за унищожаването му.

— Ами Мюлер? Някаква идея какво е станало с него?

— Още не. Продължавам да търся. Един от блоговете за „Лотринген“, списван от внучката на един оцелял на име Фрош, е нещо като дневник. В него много се говори за седмиците, предхождащи нападението. Ако можем да вярваме на сведенията там, „Лотринген“ е прекарал около месец в тайна германска база на Бахамите за преоборудване и флиртове с местни момичета. Мястото е известно като Ръм Кей.

— Селма, „Лотринген“ разполагал ли е с необходимата база за ремонт и преоборудване?

— Категорично не. Най-доброто, което са можели да направят, е да закрепят UM-34 за палубата, да я покрият с непромокаем брезент, за

да я скрият от любопитни очи, после да я транспортират през Атлантика.

— Това обяснява защо не са направили необходимия ремонт по море — съгласи се Реми.

— Да, но защо не са го направили в Бремерхавен, преди да тръгнат? Може би са бързали. Както казах, по това време са започнали да се отчайват.

— Чакай малко! — прекъсна я Сам, грабна дневника на подводницата и го запрелиства. — Ето, точно тук! В началото Бьом споменава за някакво място, но само с инициали Р. К.

— Ръм Кей — измърмори Реми.

— Това трябва да е!

— Съвпада — потвърди Селма.

Сам погледна въпросително Реми, която се усмихна и кимна.

— Добре, Селма. Време е да слагаш шапката на пътнически агент. Трябва да ни качиш на следващия полет за Насау.

— Няма проблем!

— И кола под наем — добави той. — Нещо бързо и секси.

— Харесва ми стилът ти — каза Реми с дяволита усмивка.

ГЛАВА 13

Насау, Бахамски острови

Селма отново се справи блестящо с ролята си на пътнически агент, запазвайки им две места в първа класа на последния късен полет от Сан Диего на изток. Малко след пладне на следващия ден, след седем часа и едно прекачване, бяха на международното летище „Насау“. С колата под наем нямаха такъв късмет и накрая се оказаха с яркочервен „Фолксваген Бийтъл“ кабриолет, за който Селма се кълнеше, че е най-сексапилната и бърза кола на целите Бахами. Сам подозираше, че Реми я е подкупила, но не каза нищо, докато на излизане от паркинга не ги задмина „Корвет“ със знака на компанията за коли под наем.

— Видя ли това?

— За твое добро е — каза Реми, като го потупа по коляното, — повярвай ми! — После сложи ръка върху бялата си шапка си срещу слънце, за да не отлети, и облегна глава назад, наслаждавайки се на тропическото слънце.

Сам измърмори нещо.

— Какво?

— Нищо.

На рецепцията в „Четири сезона“ ги чакаше съобщение:

„Имам информация. Обадете ми се на домашния възможно най-скоро.

Р.“

— Руб? — предположи Реми.

Сам кимна:

— Ако искаш, иди да се настаниш във вилата. Аз ще се чуя с него и също ще дойда.

Реми се съгласи. Сам седна в един тих ъгъл на фоайето и набра номера на сателитния си телефон. Рубин Хейуд вдигна на първото позвъняване.

— Аз съм, Руб.

— Чакай малко, Сам — чу се щракване, последвано от съскащо стържене. Сам предположи, че Руб включва някакво криптиращо устройство. — Как си?

— Добре. Благодаря. Длъжник съм ти.

— Нищо подобно.

Двамата се бяха запознали дванайсет години по-рано, малко след постъпването на Сам в АИПСО, в тренировъчния лагер на ЦРУ някъде в дивата провинция на Вирджиния близо до Уилямсбърг. Хейуд, агент от Оперативната дирекция на ЦРУ, преминаваше обучение за тайни операции. Сам беше там със същата цел, но в рамките на експериментална програма, според която най-добрите и отличаващи се кадри на АИПСО трябваше да видят на практика сценариите, по които работят агентите на ЦРУ. Идеята беше проста: колкото по-добре проектантите на АИПСО познават реалното поле на действие на агентите, толкова по-добри уреди и екипировка ще създават, които да отговарят на реалните предизвикателства в работата.

Сам и Руб веднага си допаднаха. През шестте седмици на обучението приятелството им се заздравя и те продължиха да поддържат контакт и след това. Всяка есен се срещаха за тридневна екскурзия в Сиера Невада.

— Всичко, което ще ти кажа, е неклассифицирана информация, поне официално.

Сам четеше между редовете. След като бе получил обаждането му, Руб се бе свързал със свои неправителствени контакти и източници.

— Добре. В съобщението си казваше да ти звънна възможно най-скоро.

— Да. Този тип, когото наричаш Беязания, е използвал фалшиво име и кредитна карта, за да наеме лодка в Сноу Хил, така че трябваше малко да се поровя. Истинското му име се оказа Григорий Архипов. Бивш служител на руските специални части, прекарал известно време

в Афганистан и Чечня. Двамата с дясната му ръка, мъж на име Холков, напуснали армията през 1994 г. и започнали работа на свободна практика. Архипов ти е известен, но ще ти пусна на електронната поща снимка на Холков. Ако още не си го видял наоколо, и това ще стане. Доколкото разбирам, от 2005-та работят за един и същи човек, доста противен екземпляр на име Хедеон Бондарук.

— Чувал съм това име.

— Щях да се изненадам, ако не си. Царят на украинската мафия, черешката на висшето общество в Севастопол. Няколко пъти годишно организира партита и ловни уикенди в имението си, като гостите му са все от каймака — политици, знаменитости, европейски кралски особи... Не е осъждан за нито едно престъпление, но се подозира за десетки убийства, предимно на други престъпни босове и изпълнители, които по някаква причина са го ядосали. За миналото му не се знае нищо, освен слухове.

— Обичам слуховете. Дай да чуем.

— Говори се, че водел партизански отряд по време на конфликта на руско-иранската граница в Туркменистан. Криели се в планините като призраци и устройвали засади на патрули и конвои. Не оставяли никого жив.

— Истински добър самарянин.

— Да. Защо те интересува той?

— Мисля, че сме по следите на едно и също нещо.

— А то е...?

— По-добре да не знаеш, Руб. Вече направи достатъчно.

— Стига, Сам...

— Наистина Руб, недей. Моля те!

Хейуд замълча, после въздъхна.

— Добре, ти си шефът. Само ме чуй: досега имахте късмет, но той може много бързо да се изпари.

— Знам.

— Ще ми позволиш ли поне да ти помогна? Познавам един човек там, с когото трябва да се видиш. Имаш ли нещо за писане? — Сам взе една химикалка от масичката и записа името и адреса, които Рубин му издиктува. — Имам му доверие. Обади му се.

— Непременно!

— И за бога, пазете се, чуваш ли?

— Да. С Реми и друг път сме се навирали между шамарите. Ще се справим и с това.

— Как по-точно?

— Лесно. Ще вървим една крачка пред тях.

Три часа по-късно Сам отби от крайбрежния път в малък чакълест паркинг и спря пред ръждясала военна барака с ветропоказател на покрива и избледняла, ръчно написана табела: „Еър Сампсън“. На петдесетина метра вдясно имаше още една, по-голяма барака, а през плъзгащите ѝ се врати се подаваше нос на самолет. От другата страна на хангара се виждаше писта за кацане, покрита с натрошени миди.

— Това ли е? — присви очи Реми.

Сам погледна картата.

— Да, това е. Селма се закле, че това са най-добрите чартъри на острова.

— Щом тя казва... Наистина ли ще вземеш това нещо? — Реми кимна към увития в кърпа предмет, който лежеше на пода в краката му.

След срещата с Руби, Сам се върна във вилата и разказа за разговора на Реми. Тя го изслуша внимателно, без да задава въпроси.

— Не искам да пострадаш — каза Реми накрая и взе ръцете му в своите.

— И аз не искам ти да пострадаш. Това ще бъде краят на света за мен.

— Тогава да внимаваме да не пострадаме. Както ти каза, ще вървим една крачка пред тях. А ако нещата загубеят...

— Обаждаме се на добрите момчета и си отиваме у дома.

— Абсолютно!

След като излязоха от хотела, двамата първо отидоха на адреса, който им даде Руби. Оказа се обуцарска работилница в центъра на Насау, където ги очакваше собственикът на име Гуидо, човекът на Руби.

— Рубин не беше сигурен, че ще дойдете — каза Гуидо на английски с лек италиански акцент. — Предупреди ме, че сте големи инати.

— Така ли?

— О, да!

Гуидо отиде до входната врата, сложи табелка „Обедна почивка“ и ги въведе в една задна стаичка. После слязоха по каменни стълби в сутерена, осветен само от една висяща крушка. На тезгяха, сред купища обувки в най-различно състояние, лежеше и един 38-калибров револвер.

— И двамата боравите с оръжие, нали?

— Да — отговори Сам.

В интерес на истината, Реми беше дяволски добър стрелец и не се боеше от оръжия, но се стремеше да ги избягва при всяка възможност.

— Няма серийни номера и не може да бъде проследен. Когато свършите, изхвърлете го. — Гуидо уви пистолета в една кърпа заедно с кутия с петдесет патрона и го подаде на Сам. — Само една услуга, ако не възразявате.

— Кажете.

— Не убивайте никого.

Сам се усмихна.

— Това е последното нещо на света, което бихме искали да направим. Колко ви дължим?

— Не, моля ви, нищо не ми дължите. Приятелите на Рубин са и мои приятели.

— Искаш да го оставя ли? — попита Сам.

— Не... По-добре да го вземем за всеки случай.

Двамата слязоха от колата, взеха раниците си от багажника и влязоха в първата барака. Зад плота, на пластмасов стол седеше чернокож мъж над шейсетте, а от устата му стърчеше пура.

— Здравейте — поздрави той и стана, — аз съм Сампсън, собственик, оператор и момче за всичко.

Мъжът говореше перфектен оксфордски английски. Сам представи себе си и Реми, после вметна небрежно:

— Май не сте от тук?

— Роден съм в Лондон. Дойдох тук преди десет години, за да си живея живота. Значи отивате в Ръм Кей?

— Да.

— По работа или за удоволствие?

— И двете — отговори Реми. — Наблюдение на птици... фотография... такива неща.

Сам му подаде разрешителното си за пилот и попълни формулярите. Сампсън ги погледна и кимна.

— С преспиване?

— Най-вероятно...

— Имате ли резервация за хотел?

Сам поклати глава.

— Ще бивакуваме. Вчера трябва да сте получили една пратка — палатка, туби за вода, къмпинг оборудване...

Водена от един от десетките си мислени списъци, Селма се беше погрижила за всичко. Сампсън кимна.

— Да, наистина. Всичко е натоварено. — Той взе една папка от стената, надраска нещо в нея, после я закачи обратно на пилона. — Ще летите с „Бонанза G36“, зареден е с гориво и е проверен.

— Понтони?

— Както поръчахте. Вървете в хангара, Чарли ще ви изпрати.

Двамата се обърнаха и тръгнаха към изхода.

— Какви птици се надявате да видите? — извика зад тях Сампсън.

Сам сви рамене и се усмихна.

— Каквито живеят на острова.

ГЛАВА 14

Ръм кей, Бахамски острови

Ръм Кей обхващаше не повече от трийсет квадратни мили и на пръв поглед намирането на скрита база изглеждаше лесна задача за непосветените, но Сам и Реми не го правеха за първи път и добре знаеха, че със стотиците си заливчета и ръкави, бреговата ивица е поне шест пъти по-дълга от грубата обиколка на острова.

Местните наричали острова Мамана, Христофор Колумб го нарекъл Санта Мария де ла Концепсион, а днешното си име получил, когато испанските изследователи намерили сандъче с ром на един от покритите с бял пясък плажове.

Единственото по-голямо селище на острова, Порт Нелсън, се намираще сред кокосовите горички на североизточния бряг. При население от петдесет до седемдесет души според преброяването от 1990 г., повечето от които живееха в Порт Нелсън, основният, макар и анемичен поминък на Ръм Кей беше туризмът, следван от ананасите, солта и агавата. Другите някогашни селища, отдавна изоставени и обрасли, носеха екзотични имена като Черната скала и Хълмът на духовете. Целият остров беше обграден от внушителни рифове, корали и наноси, поради което в миналото бил любимо място на пиратите — поне така твърдеше брошурата, която Реми взе от Насау.

— Има дори прочут потънал кораб — каза тя, докато Сам насочваше „Бонанза“ надясно, следвайки очертанията на острова.

Вероятността да забележат целта от въздуха беше минимална, но и двамата сметнаха за благоразумно да обиколят поне веднъж острова, за да се ориентират по-добре.

— Черната брада? — предположи Сам. — Или капитан Кид?

— Нито единият. „Завоевателят“ на Нейно величество — първият британски боен кораб с пропелер, потънал през 1861 г. близо до рифа Съмнър Пойнт.

— Май си заслужава да се върнем и друг път.

Ръм Кей предлагаше няколко луксозни курорта и множество крайбрежни къщи под наем. Като гледаше лазурните води, тучните хълмове и относителното уединение, Сам си помисли, че това е идеалното място да избягаш от всичко.

— Ето я пистата — каза Реми и посочи през прозореца. Хиляда и триста метровата павирана писта се намираше на няколко мили от Порт Нелсън: бяла просека във формата на буквата Т, която гората изглеждаше твърдо решена да си върне обратно. Сам видя напомнящите на мравчици работници, които сечаха клоните с мачетета. На изток от пистата се виждаше Соленото езеро, а на няколко мили по на север — езерото Джордж.

Въпреки че Сам не се боеше да използва пистата, помолиха Селма да им наеме самолет с понтони. Обикалянето на острова с кола можеше да отнеме седмици и нямаше да се разминат с дълго ходене през горите. Благодарение на понтоните можеха да кацат, където си искат по бреговата линия, за да изследват всяко място, което им се види интересно.

Сам се спусна на шестстотин метра височина и се свърза с кулата в Порт Нелсън. Оттам потвърди плана и разрешението за полета. После Сам завъртя самолета над североизточния нос и се насочи на юг покрай брега. Това беше най-слабо населената част на острова и двамата с Реми решиха, че е подходящо да започнат проучването си оттук. Западната половина на острова беше доста населена — поне според местните стандарти — и една тайна база надали би останала незабелязана. Селма не откри никакви сведения и Фарго го приеха за добър знак. Стига тайната база да не е просто измислица на умопобъркан морски пехотинец от Кригсмарине.

— Тук би станала добра база — каза Сам и кимна към един залив с формата на полумесец и захарнобели плажове. Най-близката следа от цивилизация, нещо като изоставена плантация, беше на шест мили навътре в сушата.

Сам намали скоростта и започна да се спуска, докато слезе на около шейсет метра над водата и завъртя носа на самолета към плажа. Погледна набързо, за да се увери, че не е пропуснал някой риф, и се спусна надолу, докато понтоните не докоснаха вълните. Остави мотора на празен ход и се остави на инерцията. Понтоните изсвистяха върху плитчините и самолетът спря спокойно на два метра от брега.

— Чудесно кацане, мистър Линдберг! — похвали го Реми и откопча колана си.

— Надявам се, че всичките ми кацания са такива.

— Разбира се, скъпи! С изключение на онзи път в Перу...

— Остави!

Реми слезе от самолета, Сам ѝ подаде раниците и чувалите с оборудването за къмпинг. Сателитният му телефон избипка.

— Мистър Фарго, Селма се обажда.

— Тъкмо навреме! Току-що кацнахме. Чакай малко! — Сам повика Реми и пушна високоговорителя. — Първо най-важното — в къщата ли сте?

След като чу сведенията на Руб за Бондарук, Архипов и Холков, Сам поръча на Селма, Пийт и Уенди да се нанесат в къщата на Голдфиш Пойнт и да включат алармената система, която направи преди много време, само за да задоволи инженерните си амбиции. Знаеше, че с нея може да затрудни дори цял отряд на ЦРУ. Освен това, за късмет, шефът на полицията в Сан Диего, който беше и партньор на Сам по джудо три пъти в седмицата, живееше на половин миля от там. Патрулките откликваха изключително бързо на сигнали в района.

— Всичко е наред — успокой го Селма.

— Как върви битката?

— Напредваме. Събрали сме ви интересни неща за четене, когато се приберете. Но първо добрите новини. Разбрах какво е насекомото на дъното на бутилката. От семейния герб на Наполеон е. В дясната част на герба се вижда нещо, което прилича на пчела. Макар историците да спорят по въпроса, повечето смятат, че това изобщо не е пчела, а златна цикада — или поне такава е била в началото. Символът е открит за първи път през 1653 г. в гробницата на Хиддерик I, първият крал от династията на Мерovingите. Символизира безсмъртие и възкресение.

— Безсмъртие и възкресение — повтори Реми. — Малко самонадеяно, но все пак говорим за Наполеон.

— Чакай сега — прекъсна я Сам, — искаш да кажеш, че емблемата на Наполеон е някакъв скакалец?

— Не точно скакалец — отговори Селма, — от друго семейство е. Цикадата е по-тясно свързана с плюещите бръмбари.

— А, да, кралският плюещ бръмбар — разсмя се Сам.

— Предвид цикадата и инициалите на Анри Аршамбо, няма съмнение, че бутилките са от изгубената изба.

— Добра работа — похвали я Сам, — какво друго имаш за нас?

— Завърших анализа на превода на дневника на Манфред Бьом. Има едно изречение за „Козята глава“...?

— Сецям се — каза Реми.

Двамата със Сам решиха, че става дума за кръчма на Ръм Кей, която Бьом е посещавал с другарите си от кораба.

— Е, малко си поиграх с превода, използвайки сложен и опростен немски, и смятам, че Козята глава е географска марка, някакъв ориентир. Проблемът е, че колкото, и да търсих, не открих нищо свързано с Ръм Кей или другите острови.

— Ще си държим очите отворени на четири. Ако си права, сигурно става дума за някакво скално образувание.

— И аз така мисля. И накрая, дължа ви извинение.

— За какво?

— За една грешка.

— Кажете ми, че не е вярно.

Селма рядко допускаше грешки, и то само незначителни. Беше изключително прецизна в работата си.

— Малко съм объркала превода от немския военноморски архив. Волфганг Мюлер не е бил капитан на „Лотринген“. Бил е пасажер, също като Бьом. И също капитан на подводница: бил е назначен на миниподводница УМ-77.

— Значи Бьом и Мюлер и техните подводници са били на борда на „Лотринген“, който прекосява Атлантическия океан, спира в Ръм Кей за презареждане и преоборудване...

— Това е думата, която морякът — Фрош — използва в блога си, нали?

— Да, преоборудване.

— Седмица по-късно подводницата на Бьом, УМ-34, се оказва в река Покомоук, а „Лотринген“ е потопен. Което ни навежда на въпроса къде е подводницата на Мюлер, УМ-77?

— Немските архиви я водят за изчезнала. Според американските военноморски архиви на борда на „Лотринген“ не е намерено нищо.

— Значи УМ-77 вероятно е била изпратена на собствена мисия, подобна на тази на Бьом.

— Да — съгласи се Сам, — но има и трета възможност.

— Каква?

— Да е още тук. Озадачава ме думата „преоборудване“. „Лотринген“ е бил с дължина към четирийсет и пет метра, нали така?

— Горедолу — потвърди Селма.

— За преоборудването на толкова голям кораб, са били нужни солидни съоръжения, които досега щяха да бъдат открити. Започвам да си мисля, че е ставало дума за миниподводниците. И ако сме прави, че мисията им е била строго секретна, нямало е как да го направят на открито — не и докато над тях летят хидроплани на американските Военноморски сили.

— Което означава...? — попита Реми.

— Че ще се занимаем с малко спелеология — отвърна Сам.

Приключиха с разтоварването на самолета, укрепиха го в пясъка и започнаха да се оглеждат за място за лагеруване. До смрачаване оставаха само няколко часа. Бяха тръгнали много рано сутринта.

— Имаме си конкурент — каза Реми, като посочи надолу по плажа.

Сам закри очи от слънцето и примижа.

— Е, това не се вижда всеки ден.

На четиристотин метра от тях, сгушена до края на гората по северния бряг на езерото, се виждаше наколна колиба с конусовиден сламен покрив и дъсчени стени. Приличаше на декор от холивудски филм. Между предните два стълба беше опънат хамак, от който висеше крак. Без да поглежда, човекът вдигна ръка за поздрав и се провикна:

— Ахой!

Сам и Реми се приближиха. Пред колибата се виждаше огнище. Около него бяха наслагани изхвърлени от морето трупи. Очевидно служеха за сядане.

— Добре дошли! — поздрави ги непознатият мъж.

Изглеждаше достолепен, жилав, с побеляла коса, добре оформена козя брадичка и искрящи сини очи.

— Не искахме да ви се натрапваме — каза Сам.

— Глупости! Тук скитниците са винаги добре дошли. Заповядайте, седнете.

Сам и Реми хвърлиха багажа си на пясъка и седнаха на трупите. Сам представи себе си и Реми на домакина, който отвърна протичко:

— Радвам се, че сте тук. Даже ще ви оставя имението. Време е да продължа нататък.

— Не си тръгвайте заради нас — притесни се Реми.

— Няма такова нещо, мила госпожо. Имам ангажимент в Порт Хенри. Няма да ме има няколко дни.

С тези думи мъжът изчезна между дърветата и след няколко секунди се появи, бутайки скутер.

— Вътре има рибарски прът, стръв, тенджери, тигани и прочее — каза той. — Чувствайте се като у дома си. На пода е капака за избата. Опитайте някоя бутилка.

Изпълнен с непонятно доверие към непознатия, Сам го попита:

— А да сте чували легенди за някаква тайна база наоколо?

— Нацистка база за подводници, нали?

— Именно.

Мъжът подпря скутера, после влезе в колибата и изнесе оттам нещо като квадратна ламарина с размер на тава. Подаде го на Сам.

— Това за вечеря ли е? — попита той.

— Това е хидро крило, синко. От много малка подводница, както изглежда.

— Къде го намерихте?

— В Либърти Рок, на север от Порт Бойд.

— Може би оттам трябва да почнем тогава.

— Намерих го в една лагуна. Предполагам, че е изхвърлено от подземна река. Тук, в източната част на острова, всички реки текат от юг на север. Проблемът е, че не са достатъчно силни да избутат друго, освен това крило.

— Не се засягайте — каза Реми, — но ако сте знаели какво е това, защо сами не сте потърсили подводницата?

— Проучил съм това-онова — усмихна се мъжът. — Досетих се, че рано или късно ще се появи някой, който ще зададе правилните въпроси. И ето че дойдохте. — Мъжът тръгна към скутера, после спря и се обърна. — Знаете ли, ако бях немски моряк по онова време и

търсех място, на което да се скрия, много бих се радвал да се натъкна на морска пещера.

— Аз също — съгласи се Сам.

— За късмет, Ръм Кей е пълен с такива. Само по този бряг има десетки, повечето непроучени и свързани с подземни реки.

— Благодаря. Между другото, да сте чували за нещо, наречено Козята глава?

Мъжът се почеса по брадичката.

— Не, не ми познато. Е, аз ще вървя. Наслука! — Той запали мотора и изчезна.

Сам и Реми помълчаха няколко секунди, после Сам рече:

— Проклет да съм!

— Какво?

— Дори не го попитахме как се казва.

— Няма нужда — каза Реми, като посочи към колибата. До вратата имаше дървена табелка, на която с ръкописни червени букви беше написано: „Каса де Къслър“.

ГЛАВА 15

— Тук може и да ми хареса — рече Сам, загледан в огъня.

— На мен също — отвърна Реми.

Двамата бяха решили да приемат поканата и да пренощуват в колибата. Когато слънцето се скри зад хоризонта, Сам се разходи по плажа и събра дърва за огъня, а с бамбуковия рибарски прът на домакина Реми улови три едрички риби. Нощта ги завари да лежат пред огъня, вече похапнали добре задушена, осолена от морето риба. Нощта беше ясна и черна, а небето — осяно с диамантени звезди. Като изключим шума на вълните и на палмите, наоколо цареше пълна тишина.

Домакинът им не се шегуваше за винената изба, която макар с размерите на килер, съдържаше към две дузини бутилки. За допълнение към рибата си избраха „Жордан Шардоне“.

Седяха, отпиваха вино и гледаха звездите, докато накрая Реми попита:

— Мислиш ли, че ще ни намерят?

— Кой, Архипов и Холков ли? Надали.

За самолетните билети, хотела и колата под наем използваша кредитна карта по двойно изнесена разплащателна сметка на фондация „Фарго“. Сам не се съмняваше, че хората на Бондарук са в състояние да разкрият финансовия трик, но се надяваше това да не стане, докато са още тук.

— Освен ако вече нямат следа, която да ги насочи насам — добави той.

— Много окуражаващо! Знаеш ли, мислех си за Тед. Този руснак, Архипов, щеше да го убие, нали?

— Предполагам...

— За една бутилка вино. Що за човек може да направи такова нещо? Ако Руб е прав, Бондарук трябва да е много богат. Това, което ще спечели от продажбата на изгубената изба, за него сигурно са жълти стотинки. Защо е готов на убийство за нея?

— Реми, за него убийството е нещо естествено: не последен изход, а нормално действие.

— Сигурно...

— Но не си убедена.

— Просто не ми се връзва. Дали Бондарук не е колекционер на вина? Или Наполеонофил?

— Не знам. Ще проверим.

Реми поклати глава объркано. След кратко мълчание попита:

— Откъде ще започнем?

— Трябва да приемем на доверие няколко неща. Първо, че Селма е права в предположението си и Козята глава наистина е някакъв ориентир. Второ, че Бьом и екипът му са избрали най-пустата част на острова, за да си устроят работилницата. Този бряг определено отговаря на условието. Още призори ще съберем багажа си в лодката...

— Не в самолета?

— Бьом е наблюдавал брега от нивото на водата. От въздуха Козята глава може да прилича на патешки крак или магарешко ухо, или изобщо на нищо.

— Имаш право. Проблемът ще ни създаде и ерозията. За шейсет години може много да се е променило.

Сам знаеше, че Бахамският архипелаг е рай за пещерняците и любителите на пещерното гмуркане. Освен това знаеше, че съществуват четири основни типа пещерни системи — сини дупки, които се откриват както в океана, така и в близост до брега, и по същество представляват големи тунели, стигащи на стотици метри в океана или скалните слоеве на островите; параклазни и диаклазни пещери, които следват естествените пукнатини в земната кора; ерозионни пещери, които се формират с времето под влияние на дъждовете, смесващи се с минерали в почвата и разтварящи варовиковата основа; и накрая, морски пещери, образувани в скалите под хилядолетното въздействие на вълните. Макар тези пещери рядко да достигат дълбочина над трийсетина метра, обикновено са просторни и имат вход откъм водата. Точно такава пещера би търсил човек, който иска да скрие миниподводница.

— Пропусна едно — каза Реми. — Допускане, имам предвид.

— Кое?

— Че не са ни пратили за зелен хайвер... в случая, за зеленясала подводница.

Събудиха се по изгрев-слънце, закусиха с диво грозде, смокини и сливи, които растяха на няма и сто метра от колибата, после събраха екипировката си в надуваемата лодка и потеглиха. Бръмчащият мотор нямаше да им помогне да поставят рекорди по скорост, но беше достатъчно мощен и ефективен, за да ги преведе през рифовете и да се справи с крайбрежните течения. Когато слънцето се вдигна високо над хоризонта, двамата вече се носеха на север покрай брега, успоредно на линията на рифовете. Водата беше кристална и тюркоазно синя, толкова бистра, че виждаха рибките в цветовете на дъгата, които се стрелкаха по бялото пясъчно дъно шест метра под тях.

Докато Сам водеше лодката, придържайки се възможно най-близо до брега, Реми седеше на носа и ту оглеждаше скалите с бинокъла, ту снимаше с цифровата камера. От време на време извикваше на Сам да завърти и да мине повторно покрай някое скално образувание; накланяше глава и присвиваше очи, после правеше още няколко снимки, преди да поклати глава и да му даде знак да продължи.

Часовете и брегът се нижеха, докато някъде по пладне забелязаха, че приближават носа и Джункану Рок; след него, на северния бряг се намираще Порт Бойд и по-населените западни части на острова. Сам обърна лодката и я насочи на юг.

— Сигурно сме подминали десетки морски пещери — отбеляза Реми.

Така беше. Много от скалите, които оглеждаха, бяха покрити с пълзящи растения и шубраци, които стърчаха от всяка пролука. От това разстояние можеше изобщо да не забележат входа на пещера, даже да е съвсем под носа им. Друг избор обаче нямаха. Ако започнеха да проверяват всяка скала, щеше да им отнеме години. По-неприятното беше, че досега оглеждаха по време на отлив, което би трябвало да им даде най-добър шанс да открият евентуалния вход.

Изведнъж Реми изпъна рамене и рязко изправи глава. Сам добре познаваше тази поза — жена му се е сетила за нещо важно.

— Какво?

— Струва ми се, че сме на грешен път. Допускаме, че Бьом е използвал Козята глава като ориентир, когато е тествал подводницата преди мисията, нали така? Смятаме, че са искали да изпитат резултатите, нали?

— Надявам се.

— Но близо до брега не биха рискували, защото могат да ударят подводницата в дъното, така че „Молх“ явно не е стигнала далеч...

Корабът-майка на „Молх“, „Лотринген“, трябва да е бил снабден с напреднала система за навигация в открития океан, за разлика от миниподводницата, която вероятно е разчитала само на преценка на скоростта и разстоянията и, много вероятно, на визуални ориентирни.

— Правилно.

— Не е ли възможно тогава Бьом да е разчитал на Козята глава като ориентир, когато се е връщал от пробното спускане?

— Далеч от брега — довърши Сам. — Близо до брега скалата може изобщо да не прилича на козя глава, но от една или две мили навътре в морето...

Реми се усмихна и кимна.

Сам завъртя лодката и я насочи към океана.

На една миля навътре, повториха курса покрай брега. Върнаха се там, откъде дойдоха, покрай плажа със самолета към югоизточния край на острова, Сигнал Пойнт и Порт Нелсън. Там обърнаха и отново тръгнаха на север.

Към три и половина уморени, жадни и леко изгорели, въпреки шапките и честото мазане със слънцезащитен крем, бяха отново на около миля от северния нос. Изведнъж Реми, която следеше брега с бинокъл, вдигна юмрук. Сам забави ход и зачака. Тя се обърна към него и му подаде бинокъла.

— Виж онази скала — посочи тя. — На две-осем-нула. Сам вдигна бинокъла и огледа скалите.

— Виждаш ли двете бананови дървета едно до друго?

— Чакай малко... да, виждам ги.

— Представи си ги преди шейсет години, на една трета от сегашния им размер с по-малко клони. И колко голяма би изглеждала скалата в сравнение с тях.

Сам мислено си го представи, после пак погледна през бинокъла, но след десетина секунди каза:

— Съжалявам.

— Присвий очи — каза му Реми.

Той я послуша и изведнъж, сякаш някой беше натиснал копче, го видя. Шестте десетилетия ерозия бяха омекотили контурите на скалата, но няма съмнение. Камъкът и двете дървета оформяха смътния профил на глава на козел, увенчана от два големи, преплетени рога.

Въпросът беше дали са жертва на самовнушение и виждат това, което им се иска да видят, или там наистина има нещо. Един поглед към Реми му стигна да разбере, че и тя се пита същото.

— Има само един начин да разберем — рече той.

Пролуката в рифа беше тясна, по-малко от осем фута, и върхът на корала оставаше потопен от прилива и вълните — точно колкото да остане невидим от разстояние, но достатъчно високо, за да направи гумената им лодка на парчета, ако Сам сгречи.

Реми седеше на носа и гледаше във водата, наведена напред и стиснала с ръце ръба на лодката.

— Ляво... ляво... ляво... добре, изправи... продължавай така...

От двете страни на лодката Сам виждаше острите върхове на коралите през пяната и тюркоазната вода. Умело жонглираше с газта и кормилото, търсейки деликатния баланс между скорост и мощност. Ниската скорост можеше да позволи на течението да ги отнесе към рифа, а прекалената мощност нямаше да позволи на Сам да реагира навреме на указанията на Реми.

— Добре... силен десен!

Сам завъртя кормилото и лодката зави тъкмо навреме. Една вълна се разби в рифа и подметна кърмата.

— Дръж се!

Той увеличи мощността.

— Ляво... още малко... още...

— Колко остава?

— Три метра и край.

Сам погледна през рамо назад. На няколко метра зад гърба им се надигаше голяма вълна.

— Ще ни удари! — извика той. — Дръж се!

— Почти преминахме... завий надясно... изправи... добре. Газ до дупка!

Сам дръпна лоста докрай, точно когато вълната се разби под кърмата. Усети как сърцето му се качи в гърлото. За част от секундата лодката се озова във въздуха сред пръски и вой, после се приводни в спокойното заливче.

Реми се завъртя по гръб, облегна се на носа и въздъхна:

— Пак ще го кажа, Сам Фарго — знаеш как да накараш едно момиче да си прекара добре.

— Правя, каквото мога. Добре дошла в лагуната на Козята глава.

ГЛАВА 16

— Право напред към рая — рече Сам и изправи носа на лодката.

След като прекараха последните осем часа първо в пържене под безмилостните лъчи на слънцето, а после в усилия да се изплъзнат от рифа като от зъби на акула, сенчестата лагуна им се видя истински рай. Тя беше широка около трийсетина метра, от север и юг беше заобиколена от брегове, задушени от ниски борове и палми. Скалата, която се издигаше на десет метра отвесно над водата, беше покрита с пълзящи растения, листа и надвиснали бананови дървета, а двете най-изпъкващи от тях оформяха рогата на козела. Отляво на скалата имаше полукръг от бял пясък приблизително с размерите на веранда. Слънцето вече залязваше и лагуната бе потънала в дълбока сянка. Водата беше гладка като стъкло. Из въздуха се носеше симфония от цвърчене и жужене.

— Нелошо място да прекараме нощта — съгласи се Реми. — Не е „Четири сезона“, но определено има чар. Въпросът е дали сме на правилното място.

— Това не знам, но едно е сигурно: имаме пещера — посочи Сам и завъртя кормилото, за да насочи лодката към скалата. Когато се изравни с нея, отне газта.

Водата тук едва доловимо се въртеше в посока на часовниковата стрелка с отблясъци в цветовете на дъгата, което по принцип говореше за извиране на прясна вода Сам изрови маската си от чувала, сложи я и потопи глава във водата. Макар сгрявана цял ден от слънцето, усети хладината ѝ върху кожата си. Десетки рибки се стрелкаха във всички посоки, поглъщайки невидими парченца храна.

Сам вдигна глава. Потопи пръст във водата и го близна. Беше около три пъти по-малко солено от морската вода.

— Подводна река?

— Най-вероятно — отвърна той, отърсвайки водата от косата си.

Макар и рядко срещано явление, морските пещери в този район понякога се свързваха с ерозионни, параклазни и диаклазни пещери, а

те на свой ред — с подземни реки от сушата.

— Ще трябва да погледна някоя карта. Струва ми се, че сме само на няколко мили от езерото Джордж. Няма да се изненадам, ако системата стига дотам или дори до Соленото езеро.

— Аз също, но ако не възразяваш, бих предпочела да впишем това приключение в списъка за „някай друг път“.

— Става.

Сам погледна часовника си. До прилива оставаха трийсет минути. Ако искат да изследват пещерата, трябва да го направят в следващия един час, за да не се наложи да се борят с отлива. Идеално би било да влязат в края на прилива, да използват четирийсет и пет до шейсет минути на относително спокойни води, за да проучат пещерата, след това да излязат с отлива. Проблемът беше, че това не бе типичната затворена морска пещера. Подземната река създаваше течение, което можеше да не им позволи да излязат обратно или да ги увлече в тунелите към недрата на острова. И двете възможности не му допадаха.

— Бих предпочела да изчакаме, но познавам този поглед в очите ти: искаш да влезеш — каза Реми.

— Добре би било да разберем дали сме на прав път. Имаме двайсет и пет метра въже. Ще вържем единия край за корените на банана тук горе, а другия за колана с тежести. Ако се наложи, ще се издърпам нагоре.

— Ами ако си удариш главата и изпаднеш в безсъзнание?

— На всяка минута ще дръпвам въжето по три пъти. Ако пропусна, ти ще ме издърпаш с помощта на лодката.

— Общо колко ще стоиш?

— Десет минути и нито секунда повече.

Реми се замисли, присви очи и въздъхна.

— Добре, Жак Кусто. Само не забравяй какво ти казах — ако умреш, никога няма да ти го простя.

Той се усмихна и й намигна.

— Става.

Десет минути по-късно Сам във водолазен костюм седеше на носа на лодката. Реми закара лодката до скалата. Сам внимателно се

изправи и върза края на въжето за един от стърчащите корени на дървото, а другия — за халката на колана си с тежести. Реми обърна лодката и я отдалечи на три метра от скалата, после нагласи внимателно мощността, за да стои на едно място.

Сам плю в маската, разми слюнката, после потопа маската във водата и я сложи на главата си, като закрепил долния ѝ край точно над веждите си. Нахлузи плавниците, стисна регулатора, за да провери апарата за дишане, и кимна на Реми.

— Късмет — пожела му тя.

— Ще се върна.

После спусна маската над очите и се завъртя назад във водата.

За миг остана неподвижен, наслаждавайки се на потапянето във водата и поразителната ѝ бистрота. Изчака да се махнат мехурчетата и пяната, после застана вертикално и се спусна към дъното. Усети как течението го дърпа и му се остави. Завъртя се настрани, за да може няколко секунди да се полюбува на обляната от слънцето повърхност, преди да стигне до основата на скалата и да потъне в тъмнина. Включи фенера и се огледа.

Входът на пещерата представляваше груб свод с около три метра ширина и шест метра височина. При отлив върхът ѝ вероятно се подава на няколко сантиметра над водата. Като се имат предвид шубраците горе, можеше да се приеме за невидима. Ако не беше Козята глава, никога нямаше да я открият.

Заплува надолу, а после успоредно на дъното, заравяйки пръсти в пясъка. След няколко метра дъното внезапно изчезна надолу в мрака. Сам се завъртя настрани, насочи фенера нагоре и видя, че входът на пещерата е изчезнал, заменен от отражението на повърхността. Погледна часовника и подръпна три пъти въжето: всичко е наред, Реми.

Изведнъж го обгърна хладна вода и усети как го подема друго течение, което го изтласква надясно. Осъзна, че се върти съвсем бавно, сякаш воден от невидима ръка. Водовъртеж, помисли той в лека паника. Теченията на лагуната и подземната река се смесваха, хладната вода се приплъзваше под топлата и създаваше водно торнадо. В момента той се намираше в края на водовъртежа и макар течението да беше силно — прецени скоростта му на почти два възела, можеше да се справи с него благодарение на плавниците. Към центъра обаче със

сигурност щеше да се усилва. Насочи се нагоре към сянката, за която се надяваше, че е стена, замахна енергично два пъти с плавниците и стигна до повърхността.

Докосна с ръка скалата и здраво се хвана за нея, опипвайки я леко, докато пръстите му намерят издатък. Спря и остави краката си да се поклащат от течението. Дръпна три пъти въжето, после погледна часовника си: бяха изминали две минути, оставаха му осем. С изключение на тихото ромолене на водата, стичаща се по стените, и капчука, носещ се от вътрешността на пещерата, наоколо цареше зловеща тишина.

Сам свали със зъби ръкавицата от свободната си ръка и веднага усети хладното течение на въздуха върху мокрите си пръсти. Това беше добър знак. Макар и малко вероятно, не беше изключено подземната река да е донесла замърсяване. Освен признаците за токсичност във водата — липса на риба, обезцветени камъни, мъртви гъби, които щеше да забележи, имаше риск и от натрупване на газове. Течението обаче значително намаляваше тази опасност. Сам свали мундщука от устата си, подуши въздуха и вдиша. Всичко беше наред. Подръпна отново въжето, за да го разбере и Реми, после сложи ръкавицата и се огледа наоколо.

На два метра над главата си видя първия знак, че са на прав път: от тавана на стоманени въжета висеше тясна пътечка, която преминаваше по цялата дължина на пещерата и свършваше в отсрещната стена над импровизиран дървен кей, подпрян на дървени основи в морското дъно. През средата на първата пътечка под прав ъгъл преминаваше друга, която стигаше до задната стена. Конструкцията не беше сложна, но някой бе положил усилия да я изгради, а съдейки по ръждивите въжета и зелениясалите дървени греди, това трябва да е станало доста отдавна.

Пещерата имаше овална форма, около петнайсет метра ширина, със сводест, покрит със сталактити таван, който се издигаше на около шест метра над главата на Сам. Той обходи с фенера мястото, на което предполагаше, че се намира задната стена, но не видя нищо, освен тъмнина. Мислеше, че връзката с подземната река ще представлява нещо като пукнатина в стената, но се оказа, че тази пещера е просто преддверие. Като изключим стеснението на задните стени до около

девет метра, нямаше ясна граница между тази зала и свързаната с нея пещерна система. Накъде и колко далеч отива, никой не може да каже.

Сам се чудеше дали тези пътечки и кеят са достатъчни за обслужването на една или две миниподводници. Зависи колко и каква работа е трябвало да свършат, реши той. Това повдигна друг въпрос: защо тази работа не е била свършена по море, на борда на „Лотринген“ например? Трябва да го зададе и на Селма.

Въжето, вързано за кръста му, започна силно и рязко да го дърпа. Макар да не се бяха разбрали за спешен сигнал от страна на Реми, той веднага разбра, че става нещо.

Сам захапа отново мундщука, обърна се и заплува енергично към изхода, като си помагаше, дърпайки се за въжето. Когато видя светлината на повърхността на лагуната, се насочи към тавана и се завъртя по гръб, като използваше плавниците, за да се оттласква от скалата. Плъзна се покрай ръба на входа на пещерата и излезе на въздух зад завеса от увивни растения.

Огледа се, потискайки импулса да извика на Реми.

Лагуната беше пуста.

Нито следа от лодката и Реми.

ГЛАВА 17

Нарастващият му страх бе изместен от незабавно облекчение, когато видя ръката ѝ да се подава от шубрака на отсрещния бряг на лагуната. Дланта беше изпъната и насочена към него, сякаш казваше: „Чакай“. След секунда иззад листата се показа лицето на Реми. Тя пипна ухото си, после посочи към небето и направи вертикално въртеливо движение с показалец. Минаха десет секунди, двайсет. Цяла минута. Тогава и той го чу: хеликоптер, който ту се приближаваше, ту се отдалечаваше. Подаде глава от растителната завеса и погледна към небето, опитвайки се да определи откъде точно идва звукът.

Иззад скалата точно над главата му се появиха въртящи се перки, а след малко и извито предно стъкло от плексиглас, отразяващо лъчите на залязващото слънце. По водата в лагуната се надигнаха вълнички, а въздухът се изпълни със ситна мъгла. Сам се скри в шубрака, Реми също.

Хеликоптерът кръжа над лагуната може би трийсетина секунди, които им се видяха цяла вечност, после се отдалечи на юг покрай брега. Сам изчака звукът да утихне, после се гмурна и заплува енергично през лагуната, докато коремът му опря в пясъка. Изправи глава и видя протегнатата ръка на Реми. Хвана я и тя му помогна да пропълзи в храсталака.

— Те ли бяха? — прошепна тя.

— Не знам, но по-добре да допуснем, че са били те, отколкото да ни изненадат. А и това беше скъпа птичка — „Бел 430“, струва ми се. Най-малко четири милиона.

— Тъкмо като за царя на украинската мафия.

— И достатъчно голям, за да се сместят вътре главатарят и осем от най-добрите му приятели. Видяха ли те?

— Не съм сигурна. Първия път прелетя много бързо, но почти веднага обърна и мина още два пъти. Или имат интерес към мястото, или знаят, че сме тук.

— Къде е лодката?

Реми посочи наляво и Сам видя от шубрака да се подават няколко сантиметра сива гума.

— Скрих я колкото можах по-бързо.

— Браво! — Сам помисли за момент. — Да влезем в пещерата. Ако решат да кацнат, за да огледат наоколо, тя ще бъде най-доброто ни скривалище.

Ослушвайки се дали хеликоптерът не се връща, Сам свали екипировката си и я подаде на Реми, която започна да се приготвя.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Ти преплувай през лагуната, слез в пещерата и ме чакай там. Долу има течение, така че внимавай. Дръж въжето отпуснато и стой близо до входа. Три подръпвания от моя страна значи, че има нещо спешно, две — че всичко е наред.

— Ясно.

— Аз ще докарам лодката и ще се опитам да я вкарам вътре. Ще изчакаме, докато мръкне, и тогава ще видим.

Реми кимна, донагласи водолазната си екипировка, хвърли последен поглед наоколо, после нагази във водата и се гмурна. Сам гледаше как следите от мехурчета прекосяват лагуната и се скриват в пещерата. След това се вмъкна в шубрака, където Реми бе скрила лодката. Спря, затвори очи и се послуша, но не чу нищо.

Прибра всички по-дребни вещи в двата водоустойчиви сака и ги закачи за кнехта. После върза два метра и половина дългото въже на лодката около колана си, влезе във водата и заплува през лагуната. Беше стигнал до средата, когато изведнъж чу шума на перките. Обърна се и видя хеликоптера, който се показва над върховете на палмите и закръжи над него. Вратата беше отворена и един мъж в тъмни дрехи се беше навел и го гледаше. Веднага разбра, че това не е похитителят на Фробишър, Архипов, а другият мъж, чиято снимка Руб му изпрати — Холков. Няма съмнение и за предмета, който Холков държеше в ръце — малко полуавтоматично оръжие.

Сам си пое бързо въздух и се гмурна. Главата му изчезна под водата точно в мига, когато единият борд на лодката избухна със силно свистене. Водата се развълнува. С периферното си зрение той виждаше куршумите, които пронизваха повърхността, оставяйки следи от пяна. Лодката се подмяташе и свистеше при всеки удар на куршум, докато накрая се сгърчи и моторът я завлече към дъното с кърмата надолу.

Сам яростно риташе с крака и загребваше широко с ръце, мъчейки се да стигне до входа на пещерата. Огънят спря за две секунди — явно за презареждане, после започна отново. Куршумите се сипеха като град върху водата, прорязвайки я на повече от метър, преди да изгубят скорост и да паднат безпомощни на дъното. Сам се мушна под каменната арка и всичко потъна в мрак. Пукотът на оръжието и бръмченето на перките заглъхнаха.

Превъртя се и зарита с крака нагоре, опитвайки се да напипа с ръка тавана. Въже... въже... хайде... Усети нещо да се удря в краката му: лодката. Беше уловена от прилива и той я влачеше към пещерата. Почувства дръпване в колана, въжето се опъна и самият той беше повлечен надолу. Някъде далеч продължаваше да се чуват откоси. Пръстите му попипаха въжето; той извади ножа от канията на глезена си и го отрязва. Водата обаче продължаваше да го всмуква навътре.

С парещи дробове и разтуптяно сърце от недостига на въздух Сам се мъчеше да върже въжето около дръжката на ножа. Ножът се изплъзна от пръстите му и се удари в гърдите му. Той го хвана, опита отново и успя да направи рифов възел. После се устреми към повърхността и след миг излезе на въздух. Вдясно с периферното си зрение видя Реми, хванала се за скалата. Усети как водовъртежът го увлича.

— Сам, какво...

— Дай колкото въже имаш!

Той хвърли ножа и го преметна през пътечката. Щом оръжието падна обратно във водата, той заплува към него, протегнал ръка да хване въжето. Изведнъж нещо го дръпна настрани, към стената. Течението влачеше още по-силно лодката.

— Реми, въжето! Хвърли го!

— Идвам!

Той чу пляскането, видя я как плува към него. Лодката се превръщаше в непосилен товар. Главата му потъна под повърхността, вода нахлу в устата и носа му.

— Хвани го! — извика Реми. — Точно пред теб е!

Сам почувства, че нещо го удря по бузата. Пръстите му напипаха въжето и той го стисна здраво. Течението спря да го влачи.

Той си пое въздух, изчака искрите зад очите му да изчезнат, после ги отвори и погледна зад рамо.

Реми висеше наполовина над водата на другия край на въжето. Фенерът се поклащаше от колана ѝ и хвърляше сенки по стените.

— Добро мятане — отбеляза Сам.

— Благодаря. Ти добре ли си?

— Да, а ти?

— В общи линии.

И двамата останаха неподвижни няколко секунди, докато се опомнят, после Сам каза:

— Ще те издърпам нагоре до пътечката. Вържи въжето, после и аз ще се кача.

— Добре.

Докато Реми се катереше по въжето като маймунка, си пролича, че деветдесетминутните упражнения по силова йога и пилатес, три пъти седмично, не са без полза. Когато се покачи върху пътечката, дъските силно изпукаха и тя замръзна.

— Легни по дължина, за да разпределиш тежестта — каза ѝ Сам, — бавно.

Тя го послуша, а после с колене и лакти провери дъските, за да се увери, че никоя от тях няма да поддаде.

— Мисля, че всичко е наред — рече тя. След това свали плавниците, закачи ги за колана и завърза въжето.

— Лодката с цялата ни екипировка виси от колана ми — каза Сам. — Ще се опитам да я спася.

— Добре.

Между него и възела на Реми имаше само шест метра въже, останалото беше увлечено от течението. Сам намота три метра, направи импровизирана сбруя, а после пипнешком върза стреме около колана си и края на въжето на лодката с възела. Стиснал с дясната си ръка въжето над главата, той дръпна клупа на сбруята. Въжето изсвистя и се опъна. Вдигна се от повърхността, потрепери няколко секунди и се успокои.

— Мисля, че ще издържи — извика Сам, после се покатери по въжето на платформата до Реми. Тя го прегърна силно, а мократа ѝ коса покри лицето му.

— Изстрелите май отговориха на въпроса ни — прошепна тя.

— И аз така мисля.

— Сигурен ли си, че не си ранен? — попита тя, опипвайки с ръце и очи гърдите, ръцете и корема му.

— Сигурен съм.

— Най-добре да продължаваме. Нещо ми подсказва, че не са приключили.

Макар да знаеше, че Реми най-вероятно е права, Сам беше наясно, че нямат много възможности — да се върнат по пътя, от който бяха дошли, да намерят друг изход, да се бият или да се скрият. Първата не ставаше — щяха да се озоват право в ръцете на преследвачите си. Втората беше една голяма въпросителна: пещерната система можеше да се окаже капан. Третата също не подлежеше на обсъждане: те бяха въоръжени с 38-калибровия револвер на обуцаря, Холков и хората му — с полуавтомати. Единственият им шанс да се измъкнат от тази каша оставаше четвъртата възможност: да се скрият.

Въпросът беше колко дълго щяха да чакат преследвачите им, преди да ги последват в пещерата? Природата беше на тяхна страна, сети се Сам, като погледна часовника си. Приливът свършваше. След няколко минута водата щеше да се обърне навън и сериозно да затрудни проникването.

— Значи това трябва да е тайната нацистка работилничка за подводници — каза Реми, сваляйки останалата част от екипировката си.

— Най-вероятно, но няма да знаем със сигурност, докато...

— Не, Сам, това не беше въпрос. Виж...

Сам се обърна. Реми осветяваше с фенера си скалата над кея. Там се виждаше тенекиен четириъгълник с избледняла боя, който и двамата безпогрешно разпознаваха.

— Знамето на Кригсмарине — прошепна Сам. Беше го пропуснал при бързия оглед. — Гордостта на собственика на пещерата.

Реми се засмя.

Тръгнаха бавно и внимателно по пътеката, проверявайки на всяка крачка за слаби места. Въпреки няколкото смразяващи изскърцвания и изпуквания, дъските издържаха. Въжетата, макар и покрити с дебел слой ръжда, също бяха здрави и закрепени за тавана и стените със стоманени болтове, дебели колкото палец. Под лъча на фенера на Реми Сам мина още веднъж по пътеката, взе въжето и се върна на кея, влачейки лодката след себе си. Двамата заедно я

издърпаха на площадката. Лодката беше станала на парцали, но моторът и резервоарът като по чудо се бяха разминали само с няколко одрасквания. От двата сака единият беше надупчен на повече от дузина места, а другият — напълно невредим.

— Ще видим какво можем да спасим — каза Сам.

Отидоха до края на кея, за да огледат нататък. Както предположи Сам, втората зала се оказа част от пукнатина в земната кора. Ако стените на първата зала бяха изгладени от водата, то тези на втората бяха назъбени и ъгловати. На границата помежду им се срещаха два тунела под формата на буква „V“ — единият се изкачваше наляво и нагоре, а другият се спускаше надолу и надясно. От левия тунел течеше вода, част от нея се стичаше в първата зала, а друга част продължаваше по десния тунел.

— Ето я и реката — каза Реми.

— Не е текла дълго тук — отбеляза Сам. — Стените са прекалено груби.

— Откога е според теб?

— Не повече от сто години. Дай да видя на светло. Хвани ме за колана, моля те! — Реми го послуша и се отпусна назад, а Сам се наведе напред. Той насочи фенера към десния тунел и промърмори: — Хм, добре, спусни ме.

— Моля?

— Тунелът завива надясно. Виждам още един кей и пътечки.

— Работата става все по-дебела.

ГЛАВА 18

Имаха още около двайсет метра въже. С него направиха система за придвижване надолу по десния тунел. Реми тръгна първа, а Сам я осигуряваше през една от гредите. Тя стигна до другия кей извика:

— Готово! Към девет метра, бих казала.

Сам издърпа въжето и в края му върза мотора, лодката (която не искаше да остави, за да не я намерят преследвачите, в случай че решат, че жертвата им е още в пещерата), двата непромокаеми чувала и водолазната екипировка. После започна да подава въжето, докато Реми не извика: „Добре, дръж!“ Чуваше пъшкането й, докато се мъчи да извади всичко това от водата. Накрая успя и върза въжето.

Откъм входа на пещерата се дочу гъргорещ звук и издайническото изсвистяване на апарат за дишане. Сам легна ничком и замря, притиснал лице към дъските на кея. Лъч от фенер обходи стените и тавана. Сам успя да види главата на мъжа, а до него плаваше предмет с формата на огромен куршум. Акумулаторен морски скутер, сети се той. С добри плавници и силни крака, такъв скутер може да даде на осемдесеткилограмов мъж скорост от четири-пет възела. Толкова за прилива и отлива, помисли си Сам.

Мъжът прехвърли кука през пътечката, подръпна въжето и извика на английски с руски акцент:

— Чисто е, идвайте!

После насочи скутера към кея.

Сам нямаше време да мисли. Дръпна три пъти въжето, за да даде сигнал на Реми за опасност, и се спусна във водата. Течението го завлече към тунела. След няколко секунди видя другия кей. Реми беше коленичила на ръба и прибираще въжето. Сам сложи пръст на устните си, тя кимна и мълчаливо му помогна да се качи при нея.

— Лошите — прошепна той.

— Колко време имаме?

— Колкото да се скрием.

Сам се огледа. Залата беше опасана с Е-образна мрежа от пътечки, които свързваха кея с още един кей на срещнатата стена. И на двата кея се виждаха дървени сандъци със знака на Кригсмарине.

Макар почти два пъти по-голяма от първата, тази зала беше от параклазен тип, което означаваше, че няма изход към морето. Или пък не, замисли се Сам, докато я обхождаше с фенера. В далечния край от тавана висеше нещо, което първоначално бяха взели за дълъг сталактит. Под светлината на фенера видяха, че това са изсъхнали корени и увити стъбла, спускащи се почти до повърхността на водата.

— Изход? — попита Реми.

— Може би. Тук течението е по-бавно.

— Половин възел, не повече — съгласи се тя.

От предната зала се чува два гласа, а после и трети. По тунела отекна изстрел, после още един, а след това десетсекунден откос.

— Стрелят във водата — прошепна Сам. — Мислят, че ще ни изкарат от там.

— Виж, Сам!

Той обърна фенера към мястото, което сочеше Реми. Непосредствено под повърхността прозираше овална форма.

— Корпус — прошепна Реми.

— Мисля, че си права.

— Май намерихме УМ-77.

— Хайде, имаме работа!

Сам изложи плана си, докато прибираха мотора и останалата част от екипировката в останките от лодката. Завиха я, вързаха я с въжето и я потопиха под кея. След това отрязаха девет метра от въжето и започнаха да връзват уши през няколко педи. Щом приключиха, Сам се обърна към Реми:

— Кое предпочиташ?

— Ти да се гмуркаш, аз да се катеря.

Целуна го бързо, после грабна въжето и тръгна по пътечката, полуподтичвайки, полупълзейки.

Сам взе фенера, слезе от кея и се гмурна във водата.

Веднага разбра, че това не е миниподводница от класа на „Молх“. Беше много по-малка, поне два метра по-къса и с двойно по-малък диаметър от УМ-34. Прецени, че трябва да е „Мардер“ — две торпеда G7, монтирани едно върху друго, като горното е кухо и

превърнато в кабина с покрив от акрилно стъкло, а долното си е истинско торпедо, което се откача при изстрелване.

Сам проследи извивката на корпуса и установи, че торпедото липсва. Останала е само кабината, полегнала на една страна с полузаровен в пясъка люк. Подритна корпуса, остави фенера на дъното и се опита да развие болтовете. Бяха като залепнали по местата си.

Няма време, Сам, няма време...

Дробовете му пареха. Хвана един от болтовете с две ръце, подпря крака на корпуса и напъна с всички сили. Нищо! Опита отново. Пак нищо!

През водата чу приглушени гласове, този път по-близо. Ритна фенера, погледна нагоре, за да се ориентира, после се оттласна от подводницата и заплува към отсрещната стена. В мрака се появиха основите на кея и той се мушна между тях. Пое наляво покрай стената. Вече от другата страна си позволи да изплува и внимателно да излезе на повърхността.

Виждаше танцуващите фенери по стените на другата зала и тунела на реката. Холков и хората му бяха в края на кея, след малко щяха да дойдат тук. На три метра вляво от Сам висяха оплетените корени — отблизо изглеждаха още по-големи. Тай заплува към тях, порови малко, намери въжето, оставено от Реми и се закатери по него.

Минута по-късно и пет метра по-високо протегнатата му ръка напипа стъпалото на Реми, подпряно в едно от ушите на въжето. Стисна го успокоително и то се размърда в отговор. Сам също стъпи в едно ухо, хвана друго с дясната си ръка и се настани удобно.

— Успя ли? — попита тя.

— Не, заключена е здраво.

— Сега какво?

— Ще чакаме.

Не се наложи да чакат дълго.

Хората на Холков приближаваха бързо, използвайки в общи линии същата система на придвижване към втория кей. Сам надникна през преплетените стъбла и коренища и преброи шестима мъже. Един от тях обходи кея, оглеждайки с фенера щайгите, водата и пътечките.

— Къде са, по дяволите?

Беше самият Холков.

— Вие четиримата, изкарайте ги от водата! — заповяда Холков, а после се обърна към другия: — Ти, ела с мен!

Двамата се захванаха да проверяват щайгите, а останалите четирима се наредиха по ръба на кея и започнаха да стрелят във водата. След около минута Холков им изкрещя да спрат.

— Там долу има нещо — каза единият, сочейки с фенер към водата.

Холков се приближи, огледа и нареди на двама от мъжете:

— Сложете екипировката и слезте да огледате!

Мъжете веднага тръгнаха да изпълняват заповедта му, върнаха се след пет минути с екипировките и след още пет вече бяха във водата.

— Претърсете първо залата! — заповяда Холков. — Проверете дали не се крият някъде.

Мъжете изчезнаха под разпенената водна повърхност. Сам гледаше фенерчетата, които се движеха по дъното под кейовете и покрай стените.

Двамата мъже излязоха над водата и единият докладва:

— Не са тук. Няма къде да се скрият.

Сам си отдъхна. Не бяха открили потопената екипировка.

— Може да са слезли по тунела на реката — предположи мъжът до Холков.

Шефът се замисли.

— Сигурни ли сте, че долу няма нищо? — попита той гмурците.

Двамата кимнаха и той се обърна към другия, който беше дал идеята за тунела.

— Вземи Павел, вържете се и претърсете тунела.

Мъжът кимна, отиде в края на кея и започна да размотава едно въже.

— Претърсете подводницата — нареди Холков на мъжете във водата.

Те лапнаха отново мундщуците и се гмурнаха.

Сам виждаше фенерчетата, които обхождаха корпуса, после се спряха върху люка. Светлините потрепнаха, чу се дрънчене на метал в метал. След три минути единият от мъжете излезе на повърхността и извади мундщука от устата си.

— Мардер 77 — съобщи той. — Болтовете обаче не помръдват. Трябва ни лост.

Един от мъжете на кея им подаде лост. Гмуркачът го взе и отново потъна.

Минаха още пет минути, в които се чуваха приглушени удари върху метал. После настъпи тишина за няколко секунди и към повърхността се издигна огромен мехур.

Минутите минаваха. Накрая двамата мъже отново се показаха над водата. Единият носеше овален предмет.

— Дайте го насам! — нареди Холков.

Водолазите се приближиха до кея, Холков коленичи и пое дървената кутия, която Сам веднага разпозна. Руснакът я огледа внимателно от всички страни, после вдигна капака и надникна вътре. Затвори я и кимна.

— Добра работа!

Откъм тунела се чу вик:

— Помощ! Издърпайте ни! Издърпайте ни!

Няколко от мъжете се втурнаха и задърпаха въжето. След десет секунди в края му се появи човешка фигура. Мъжът беше в полусъзнание, половината му лице беше в кръв. Извадиха го на кея и го сложиха да легне.

— Къде е Павел? — попита Холков. Мъжът измърмори нещо несвързано. Холков го удари през лицето и го стисна за брадичката. — Отговори ми! Къде е Павел?

— Течението... въжето се скъса... удари си главата. Опитах се да го хвана, но той изчезна. Там беше, а после изчезна... Няма го...

— По дяволите! — Холков се извърна, направи няколко крачки по кея, после пак се обърна. — Добре, вие двамата го изнесете в лагуната. — А на другия каза: — Ние с теб ще заредим експлозивите. Ако Фарго още не са мъртви, ще ги погребем живи. Хайде, размърдайте се!

ГЛАВА 19

Холков и хората му си тръгнаха. Сам даде знак на Реми да го последва и заслиза по въжето. После кимна на Реми и тя скочи на пътечката, а той — след нея. Коленичиха един до друг.

— Дали говореше сериозно? — прошепна Реми.

— Съмнявам се, че имат толкова експлозивни, че да ни погребат живи, но със сигурност могат да затворят главния вход. Ти провери ли за отворстие там горе? — попита той, като посочи с глава коренищата.

Тя кимна.

— Има само малка пукнатина — няколко сантиметра широка, а до повърхността са към два метра.

— Но видя дневна светлина?

— Да, слънцето тъкмо залязваше.

— Добре, може да не е изход, но поне имаме въздух. Само че взеха проклетата бутилка.

— Дай да се грижим за проблемите един по един, Сам!

— Права си. Да излизаме оттук, преди...

В този момент откъм първата зала се чу тътен, последван от още два.

— Залегни!

Сам натисна Реми към дъските на кея и легна върху нея. След няколко секунди почувстваха как ги удря хладен въздух. През тунела нахлуха облаци прах, които изпълниха цялата зала, а по-тежките частици се посипаха върху тях като дъжд. Сам и Реми вдигнаха глави.

— Най-после сме сами — промърмори Реми.

Сам се ухили, стана, изтупа се и ѝ помогна да се изправи.

— Искаш ли да поостанем?

— Не, благодаря.

— Тогава да отиваме в спасителната си шушулка.

Реми сложи ръце на хълбоците си.

— За какво говориш?

Сам свали фенера от колана и освети корпуса на подводницата.

— За това!

— Обясни ми, Фарго!

— За всеки случай ще проверя, но най-вероятно няма да можем да излезем, откъдето влязохме. Никой не знае къде сме, така че не можем да разчитаме някой да ни намери. Значи остава ни една възможност: надолу по реката.

— А, онази река, която уби единия от хората на Холков и го завлече в ада? За нея ли говориш?

— Трябва да отива някъде. Тунелът е почти пет метра в диаметър, а водата се движи бързо и стабилно. Ако някъде се стеснява, щяхме да забележим обратно течение или следи от приливи по стените. Повярвай ми, тази река се влива в нещо — или над земята в някое езеро, или в друга морска пещера.

— Сигурен си в това?

— Общо взето, да.

— На това му се казва субективна преценка. — Реми прехапа устни. — А какво ще кажеш да използваш магичните си инженерни способности и да взривиш един от резервоарите, за да пробиеш дупка в тавана?

— Мощността няма да стигне, а пък може да съборим тавана върху главите си.

— Вярно. Ами ако изчакаме да се съмне и запалим коренищата? Ще подадем димен сигнал... — в мига, в който го изрече, Реми почувства абсурдността на думите си и се намръщи. — Забрави, ще се задушим, преди да пристигне помощ!

— Занимавала си се с пещерно гмуркане не по-малко от мен. Разбираш от геология. Тази река е най-добрата ни възможност. Единственият ни шанс, Реми!

— Добре. Има обаче един проблем: шушулката е пълна с вода и се намира на пет метра под водата.

— Да, това е проблем...

След като се увериха, че входът на основната зала наистина е затрупан, двамата се върнаха в залата с подводницата и се заловиха за работа. Първата им задача беше да извадят екипировката си от дъното, а после да претърсят щайгите на Кригсмарине за всякакви неща, които можеха да им влязат в работа. Освен сандъче, пълно с ръждиви инструменти, намериха четири маслени лампи и дузина свещи, които

се запалиха само щом ги близна пламъчето от запалката на Сам и обляха с жълтеникава мъждива светлина кея и водата наоколо. Докато Реми преглеждаше останалото оборудване и сандъчето с инструменти, Сам стоеше на ръба на кея и гледаше към водата.

— Добре — каза Реми, — имаме две бутилки с въздух, едната на две трети, другата пълна догоре, два работещи фенера с неясно колко заредени батерии, фотоапаратът ми е прострелян, но бинокълът е наред, револверът е сух, но не гарантирам за мунициите, две манерки вода, малко подгизнала телешка пастърма, аптечка за първа помощ, твоят мулти инструмент „Гербер Нотилус“, един сух сак в добро състояние и още един, който прилича на швейцарско сирене и накрая, два мобилни телефона сухи, работещи, заредени почти докрай, но напълно безполезни тук.

— А моторът?

— Подсуших го, доколкото можах, но няма да разберем дали работи, докато не го изпробваме. Резервоарът няма дупки и вентилите са затворени, така че според мен е добре.

Сам кимна и пак се обърна към водата. След десетина минути се прокашля и каза:

— Добре, можем да го направим!

После отиде и седна до Реми.

— Да чуем — обърна се към него жена му.

Сам започна да обяснява. Когато свърши, Реми сви устни, наклони глава и кимна.

— Откъде започваме?

Сам започна с тръпки на напрежение и клаустрофобия. Нямахше проблем нито със затворените пространства, нито с водата, но двете на едно място определено го притесняваха.

Отначало направи няколко пробни гмуркания само с маска и колан, за да разшири дробовете си, после излезе на повърхността и цяла минута прави упражнения за дълбоко дишане, за да насити кръвта си с кислород.

След това си пое дълбоко въздух и се гмурна до дъното. Протегна фенера пред себе си, проверя се през люка на подводницата, обърна се и заоглежда задната ѝ част. От беглото си запознанство с

подводниците на Кригсмарине покрай откритието в река Покомоук беше научил, че в предния отсек на „Мардер“ има само седалка и елементарни контролни лостове за насочване и потапяне на съда. Клапите за водата, които търсеше, трябваше да се намират в задната част. Сам се придърпваше и изтегляше по тръбите във вътрешността на кухото торпедо. Струваше му се, че стените на този цилиндър се затварят над него, мракът и водата го притискаха и смазваха. В гърдите му се настани парещо кълбо от страх. Опитва се да го потисне и да се съсредоточи: „Клапите, Сам, търси клапите!“

Лъчът на фенера шареше наляво-надясно. Търсеше лост, ръчка, нещо, което да напомня по форма на... Внезапно видя това, което му трябва точно пред себе си. Протегна ръка, стисна го и дръпна силно. Никакъв резултат. Сам извади ножа, вклени го между лоста и корпуса и напъна отново. С пулсиращи дробове той се обърна към другата клапа, повтори процедурата, а после се оттласна към повърхността.

— Добре ли си? — извика Реми.

— Дефинирай „добре“ — със задъхване рече Сам.

— Да не си смъртно ранен.

— Тогава значи съм добре.

Изпълнението на следващата част от плана им отне близо три часа. По-голямата част от времето прекараха в разплитане и сплитане на въжето, останало от германците. Почти половината от него беше толкова прогнило, че Сам не би му се доверил за нищо на света. Беше обяснил на Реми, че имат само един опит. Ако не успеят, ще се наложи да прибегнат до идеята ѝ за димния сигнал и да се надяват, че някой ще ги открие, преди да се задушат.

Около два през нощта, според часовника на Сам, бяха почти готови. Застанаха на ръба на кея, наслаждавайки се на произведението си.

Две четворни въжета, едното вързано към носа на подводницата, а другото — към кнехтовете на кърмата, се издигаха от водата към тавана, където превъзходната катерачка Реми ги беше промушила през болтовете на пътечките. От там въжетата се спускаха надолу, за да бъдат вързани към стоманеното въже под дъските на пътечките. Вертикалните стоманени въжета бяха свързани през средата с прилежно изплетена паяжина от въжета. Към едно от тях — най-далечното, Сам бе осигурил една от бутилките с въздух.

— Да преговорим — започна Реми, — ти прострелваш бутилката, експлозията къса стоманените въжета, пътечката пада, подводницата изскача на повърхността и водата се оттича. Така ли беше?

— Горедолу, да... Бутилката няма да експлодира, а ще излети като ракета. Ако съм я вързал, както трябва, усукващият момент ще скъса отслабените въжета. Оттам нататък всичко е математика и теория на хаоса.

Сам се беше напрегнал здраво, докато успее да прецени тежестта на подводницата и водата в нея, както и общата тежест на пътечките и здравината на въжетата. После с ръждясалата, но все още годна за употреба ножовка, която намериха в сандъчето с инструменти, той преряза до средата единайсет от осемнайсетте вертикални въжета на пътечката. Сега не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че изчисленията му са верни.

— И на гравитация — додаде Реми и мушна ръката си в неговата. — Независимо от резултата, аз се гордея с теб, Фарго! — После му подаде револвера. — Капанът е твой! Честта също!

Двамата се скриха зад щайгите, които струпаха в далечния край на кея, и се увериха, че са плътно скрити, с изключение на малкия процеп, през който трябваше да стреля Сам.

— Готова ли си? — обърна се той към жена си. Реми запуши с ръце ушите си и кимна.

Сам подпря ръката си, в която държеше пистолета, прицели се и дръпна спусъка.

Изстрелът беше последван от незабавно изсвистяване, присветване, стържене на стомана и оглушителен плисък.

Двамата с Реми подадоха глави над укреплението си, но в продължение на цели десет секунди не успяха да видят нищо, освен мъгла. Въздухът бавно се изчисти. Измъкнаха се, отидоха до ръба на кея и погледнаха надолу.

— Въобще не съм се съмнявала — измърмори Реми с усмивка.

Миниподводницата УМ-77, клас „Мардер“, която беше прекарала последните шейсет години от живота си на дъното на морската пещера, сега се поклащаше на повърхността, а от клапите ѝ шуртеше вода.

— Прекрасно! — успя да промълви Сам.

ГЛАВА 20

Сякаш огромен гонг прозвънтя в главите на Сам и Реми, когато подводницата се удари в поредния камък. После шушулката им се килна рязко на лявата си страна, изправи се и се стовари с плясък в главния канал на реката. Водата заля прозрачния покрив и за момент Сам не виждаше нищо. После вълната се отдръпна. Той светна фенера и го насочи напред — виждаха се само скалните стени от двете им страни и бялата пяна покрай носа.

Ако се абстрахират от смъртоносната сериозност на положението, изживяването много напомняше на кадър от анимационен филм.

— Добре ли си там отзад? — провикна се той към Реми.

Тя лежеше зад седалката на кокпита, подпряла ръце на стената на корпуса.

— Чудничко! Колко мина?

Сам погледна часовника си.

— Двайсет минути.

— Боже, само толкова ли?

След като успяха да се окопятят от лекия шок, че планът им действително работи и подводницата действително се клатушка пред тях на повърхността на водата, Сам и Реми влязоха във водата и повдигнаха носа ѝ с още няколко сантиметра, за да може цялата вода да се отцепи. После Реми пропълзя вътре и затвори двете клапи.

От тук нататък беше по-лесно. Провериха подводницата за течове и укрепиха вътрешността с няколко дъски от пътечката. Огледаха двесталитровите баластни резервоари, които минаваха по цялата дължина на левия и десния борд — бяха пълни и добре балансирани.

Уморени, но доволни от свършеното, двамата дремнаха четири часа, сгушени един в друг на кея. Призори станаха, закусиха с влажна

телешка пастърма и с по чаша топла вода. Ободрени от съня и закуската, те се захванаха да натоварят в подводницата някои от най-важните неща. След като приключиха не им оставаше нищо друго, освен да се качат на борда. Сам загреба с една дъска към устието на речния тунел, после затвори люка и се оставиха на късмета си.

Дотук алуминиевият корпус се държеше добре. Този път геологията също се оказа на тяхна страна. Макар стените на тунела да бяха груби и неравни, камъните в канала отдавна бяха изгладени от водата и нямаше остри ръбове, които да наранят корпуса.

— Дръж се! — извика Сам. — Голяма скала!

Носът на подводницата се удари в камъка, издигна се над водата, после се наклони наляво. Течението подхвана опашката и я завъртя, пращайки целия съд към стената.

— Ох! — изпищя Реми.

— Добре ли си?

— Още една синина в колекцията! — усмихна се измъчено тя.

— Когато се върнем в „Четири сезона“, ще ти осигуря шведски масаж.

— Да не забравиш!

Вече два часа Сам и Реми се носеха по бързеите. Подводницата се отблъскваше от стените, скачаше над камъните, мяташе се от една на друга страна във водата. Сегиз-тогиз се озоваваха в по-широки и спокойни части на реката, където Сам отваряше люка, за да подишат въздух в добавка към кислорода, който Реми постоянно помпаше от единствената оцеляла бутилка.

Неизменно като по часовник през няколко минути подводницата се блъскаше в някакви камъни и изскачаше на брега. Тогава двамата започваха внимателно да я клатят отляво надясно, докато се плъзне обратно в канала. Няколко пъти се наложи Сам да отвори люка и да отблъсне подводницата с импровизираното гребло.

Към края на втория час шумът на водата изведнъж заглъхна. Подводницата забави ход и започна да се върти лениво.

— Какво става? — попита Реми.

— Не съм сигурен...

Сам притисна лице към стъкления покрив и видя, че над тях се извисява сводест таван, покрит със сталактити. Чу стържещ звук и погледна наляво тъкмо навреме, за да зърне завеса от увивни растения току до купола на подводницата, все едно бяха четки в автомивка. През стъклото нахлу светлина и изпълни вътрешността с жълтеникаво сияние.

— Това слънцето ли е? — попита невярващо Реми.

— И още как!

Корпусът застърга по пясък, подводницата забави движението си и спря. Сам се огледа. Бяха в някаква лагуна.

— Реми, мисля, че стигнахме!

Той отвори люка. Полъхна ги хладен, солен въздух. Сам провеси ръце навън, после отметна глава назад и остави слънцето да гали лицето му.

Откъм лявата им страна се чу някакъв звук. Сам отвори очи. На пясъка, на няколко крачки от тях, седяха мъж и жена с плавници и водолазни костюми. Гледаха ги смразени от ужас. Лицето на мъжа носеше белезите на дълги часове, прекарани на полето. Очевидно, двойка от Средния запад, дошла на тропическо приключение.

— Добро утро — поздрави Сам. — Малко гмуркане, а?

Те кимнаха едновременно, без да успеят да кажат каквото и да било.

— Внимавайте да не се изгубите там долу — посъветва ги Сам, — излизането не е много лесно. Между другото, коя година сме?

— Остави добрите хорица на мира, Сам! — прошепна Реми отзад.

ГЛАВА 21

— Рай — промълви Реми, — истински рай!

Сам удържа на думата си и щом се върнаха във вилата си в „Четирите сезона“ и си взеха по един горещ душ, той поръча пищен обяд — салата от морски дарове, топъл хляб с квас и купа тропически плодове. После повика двама масажисти, които цял час им правиха масаж с горещи камъни, преди да преминат към шведски масаж. Сам и Реми лежаха един до друг на верандата, а завесите на балдахина се полюшваха от лекия тропичен бриз. Долу на плажа вълните се разбиваха в брега и пееха приспивната песен на природата.

— Това е животът — промърмори в полусън Сам.

Изненаданата двойка, на която се натъкнаха на излизане от пещерата, наистина се оказа от Средния Запад. Майк и русокосата Сара от Минесота бяха на меден месец. След като успяха да преодолеят ужаса и изненадата си, те най-сетне отговориха на въпроса на Сам къде се намират. Оказаха се на северния бряг на Ръм Кей между Джункану Рок и Либърти Рок. Според изчисленията на Сам бяха изминали около девет мили по подземната река.

Майк и Сара любезно предложиха да ги закарат. Преди това с помощта на лодката, която бяха взели под наем, те изтеглиха миниподводницата, към която Сам се беше привързал.

Четирийсет и два часа след кацането си в Ръм Кей Сам и Реми отново се озоваха на плажа, на който ги чакаше самолетът. Домакинът им, загадъчният обитател на колибата на плажа, не се виждаше наоколо, така че те просто скриха миниподводницата в храстите и оставиха бележка на стената: „Моля, дръжте я под око. Ще се върнем за нея.“ Сам нямаше представа какво точно ще я правят, но му изглеждаше нередно да я зарежат.

След това се качиха на самолета и се насочиха към главния остров и хотела.

Масажът свърши, но двамата полежаха още малко, унесени в дрямка, после станаха и влязоха във вилата. По-рано Сам беше пратил съобщение на Селма, че всичко е наред, но сега ѝ се обади и включи високоговорителя. Разказа ѝ набързо пещерната им одисея.

— Е, никой не може да каже, че Фарго прекарват скучни ваканции — засмя се Селма. — Аз може би имам отговор на една от загадките. Знам защо ви преследва Холков. Обади се Руб да ми каже, че Григорий Архипов бил намерен мъртъв на паркинг в Ялта. Ръцете и краката му били откъснати от куршуми. Руб каза...

— Знам, да внимаваме — довърши Сам. — И ние внимаваме.

— Въпросът е как Холков ви е намерил...

— И ние това се чудехме. Ти провери ли...

— Не са използвани кредитни карти по сметката, мрежата ни е защитена, така че се съмнявам, че е проследил резервациите — отговори Селма. — Същото важи за паспортните данни.

— Остават самолетите или...

— Или някоя следа, която те са надушили, а ние — не — изпревари я Сам. — Но тогава защо не бяха влезли в пещерата?

— Продължавам да работя по въпроса — обади се Селма, — но не мисля, че е дошло от нас.

— Докато не разберем, приемаме най-лошия вариант и си отваряме очите на четири — заключи Реми.

— Добре. Сега за подводницата...

— UM-77 — подсказа ѝ Сам.

— Да. Искате ли да я докарам тук?

— Най-добре да го направиш, че иначе Сам ще страда — отвърна Реми.

— Това е част от историята — изръмжа той.

Двамата се бяха споразумели, че когато всичко приключи, ще уведомят и германското, и бахамското правителство, за да се разберат помежду си какво ще правят с подводницата.

— Ами ако никой не я иска? — попита Реми.

— Тогава ще си я закачим над камината.

— Точно от това се боях!

Селма обеща да се погрижи.

— Може да отнеме няколко дни, но ще я докарам тук. Значи Холков взе бутилката, така ли?

— Да. Някакви новини за нас?

— Да, всъщност има някои неща, които ще ви се сторят интересни. Можете ли да познаете какво друго, освен плюещи бръмбари, се намира единствено на Тосканския архипелаг?

Реми отговори първа:

— Нашата черна роза.

— Правилно! Ще трябва да наместим нещата във времето, но има вероятност етикетите да са били надписани с това мастило по време на престоя на Наполеон на Елба.

— Или по-късно с мастило оттам — добави Сам. — И в двата случая е поредното парче от пъзела.

— Ето и още едно — продължи Селма. — Нашата бутилка изглежда е обвита в загадки. Коженият етикет не се състои от едно парче, а от два слоя. Успях да махна горния, без да го увредя.

— И?

— Отдолу няма мастило, само гравирани символи: четири реда по осем знака, общо трийсет и два.

— Какви символи?

— Какви ли не. От алхимични знаци до кирилица и астрологични символи... Смятам, че това е таен шифър. Сам, ти трябва да си запознат с този вид код.

Така беше. По време на обучението си в ЦРУ три дни изучаваха история на криптографията.

— По същество този тип кодове са заместващи — обясни той на Реми.

После грабна един бележник и химикалка от нощното шкафче и надраска набързо три символа.

— Приемаме, че квадратчето означава „С“, ромбчето — „А“, а кръгчето — „М“.

— Сам — отговори Реми. — Звучи много просто.

— В определен смисъл е така, но от друга страна е на практика непробиваем код. Военните използват вариант на символен код, който наричат еднократен бележник. Двама души разполагат с тетрадка за шифриране и дешифриране. Единият изпраща съобщение с фигури, другият го дешифрира, като заменя всяка фигура със съответната ѝ

буква. Без тетрадката обаче имаш само случайни символи. За всеки друг съобщението изглежда безсмислено.

— А ние нямаме тетрадка — отбеляза Реми.

— Да. Селма, може ли да ни изпратиш...

— В момента го пращам. Не е оригиналната снимка от етикета, но Уенди пресъздаде част от символите във векторен формат. Това е само част.

След секунда електронната поща на Сам изпиука и той отвори съобщението.

— Що се отнася до дешифрирането, мисля, че имам идея поне откъде да започна — каза Селма. — Помниш ли онзи тайнствен образ, „майорът“, който наел контрабандиста, Ариен, да го закара до Света Елена?

— Естествено!

— Мисля, че знам кой е. Натъкнах се на една неясна немска биография на Наполеон, писана през четирийсетте години на XIX век. През 1779 г., когато Наполеон бил на девет, бил изпратен във френско военно училище — „Бриен ла Шато“, близо до Троя. Там се запознал с момче на име Арно Лоран и двамата станали близки приятели. Продължили заедно в „Екол Роял Милитер“, после в артилерийската школа, та чак до Ватерло. Според автора, Лоран вървял една стъпка пред Наполеон в чиновете до средата на 90-те години на XVIII век, точно преди Първата италианска кампания. В биографията пише, че насаме или пред близки приятели Наполеон шеговито наричал Лоран „майора“. През годините Наполеон имал няколко доверени приятели, но никой от тях не му бил толкова близък, колкото Лоран.

— Има ли имение? — попита Сам. — Случайно да си попаднала на библиотеката на Арно Лоран?

— Не, за съжаление. За Лоран не се знае много, но доколкото разбирам, когато умрял през 1825 г., само четири години след Наполеон, според статията бил погребан с „най-ценното му притежание“.

— Което при повече късмет може да се окаже лъскав пръстен с шифър — рече Сам.

— Или книга — добави Реми. — Селма, а къде е погребан Лоран?

— След разгрома при Ватерло, Наполеон се предал на борда на британския кораб „Белерофон“ заедно с приближените си, сред които би трябвало да е и Лоран. По това време той му бил главен военен съветник. След това „Белерофон“ отплавал към Плимут, където след две седмици чакане Наполеон бил прехвърлен на друг британски кораб, „Нортъмбърланд“ — сам, без приближени, за последното си пътуване до Света Елена. Когато Лоран умрял, вдовицата му, Мари, помолила британците за разрешение да го погребат на Света Елена до Наполеон, но те отказали, така че тя направила следващото нещо, което ѝ се струвало най-уместно: осигурила му вечен покой на Елба.

— Странно — отбеляза Реми.

— Поетично! — възрази Сам. — Командирът на Лоран и най-добър негов приятел умрял в изгнание и бил погребан в изгнание. Вдовицата му явно е търсела място за... символична солидарност.

Реми го погледна.

— Красиво е, Сам!

— Понякога ме озарява вдъхновение. Селма, а останките на Наполеон... не са ли били преместени от Света Елена?

— Точно така. Историята е интересна сама по себе си. През 1830 г. Бурбоните, които си върнали трона след разгрома на Наполеон, били изместени от Орлеанската династия. Орлеанците изпитвали носталгия по Наполеон, затова отпразнивали молба до британците да им разрешат да го приберат у дома. След седем години препирни британците най-после склонили и останките били пренесени от Света Елена в Париж. Официалният гроб на Бонапарт е под купола на Дома на инвалидите. Гробът на Лоран все още си е на Елба. Всъщност е крипта. Какво ще правите? Не върви да проникнете с взлом и да си играете на иманяри.

— Бихме предпочели да го избегнем — съгласи се Сам.

— Тогава ви трябва разрешение. За късмет Лоран има правнучка, от пето или шесто коляно, която живее в Монако.

— Ох, Монако през пролетта — измърмори Сам. — Как да откажем?

— Не можем! — добави Реми през смях.

ГЛАВА 22

Княжество Монако, Френската Ривиера

Сам зави с наетия маслиненозелен луксозен джип „Порше Кайен“ по обградената от люляци алея и спря пред четириетажна вила с бял теракотен покрив. Прозорците ѝ гледаха към водите на Поан дьо ла Вей.

Далечната правнучка На Арно Лоран, Ивет Фурние-Демаре, се оказа петдесет и пет годишна неприлично богата наследница на акциите на покойния си съпруг в множество бизнеси в Монако, включително половин дузина курорти и спортни мото клубове. Според клюките тя беше най-желаната неангажирана жена в Монако и през последните петнайсет години след смъртта на съпруга си беше ухажвана от впечатляващ набор европейски господа — от принцове и знаменитости до пребогати бизнесмени. Беше излизала с всички тях, но с никого за повече от четири месеца. Говореше се, че отклонила дузина предложения за брак. Живееше сама във вилата си с неколцина прислужници и една шотландска еленова хрътка на име Хенри.

За голяма изненада на Сам и Реми без никакви проблеми си уговориха среща с тази фамозна дама. Представиха препоръките и молбата си пред адвоката на мадам Фурние-Демаре в Ница, който на свой ред се съгласи да се свърже с клиентката си. Още на следващия ден тя ги потърси по електронната поща. Настояваше веднага да я посетят.

Сам и Реми слязоха от „Поршето“ и поеха към вратата на вилата по алеята между двата фонтана. Сам натисна звънеца и отвътре се дочу тиха мелодия.

— „Марша на Монако“ — каза Реми.

— Моля?

— Мелодията на звънеца — това е „Маршът на Монако“, националният химн.

Сам се усмихна.

— Някой май е чел пътеводители в самолета?

— Когато си в Рим...

Вратата се отвори и пред тях застана мъж на средна възраст, слаб като върлина и облечен в сини раздърпани панталони и поло.

— Мистър и мисис Фарго? — попита мъжът с ясен британски акцент. Без да изчака отговор, той отстъпи встрани и вирна брадичка.

Сам и Реми влязоха в семпло, но подредено с вкус фоайе. Светлосивите египетски плочи на пода подчертаваха мекотата на средиземноморския син гипс по стените. Над английската масичка от деветнайсети век с форма на полумесец и боядисана в стил Шератон, стоеше огледало в сребърна рамка.

— Казвам се Лангдън — представи се мъжът и затвори вратата. — Мадам ви очаква на верандата. От тук, моля!

Мъжът ги поведе по коридора към жилищната част на къщата. Излязоха през един прекрасен френски прозорец и се озоваха на обширна веранда на няколко нива. Лакираният чворест орех, от който беше направена верандата, меко проблясваше на слънцето.

— Там ще я намерите — каза Лангдън, като махна с ръка към стълбите, виещи се покрай външната стена на вилата. — Сега ме извинете... — и той изчезна през френския прозорец.

— Божичко, каква гледка! — възкликна Реми, докато вървеше към стълбите.

Сам тръгна след нея.

Под високия бряг, покрит с камъни, палми и цъфнали тропични храсти, като индигов килим се ширеше Средиземно море.

— И на мен гледката никога не ми омръзва — чу се женски глас зад гърба им.

Обърнаха се. На края на стъпалата стоеше жена в семпла бяла рокля и слънчогледово жълта широкопола шапка. Това трябва да е Ивет Фурние-Демаре, но в никакъв случай жената не изглеждаше на повече от четирийсет. Лицето ѝ имаше приятен тен, без да бъде обгоряло от слънцето, покрай очите с цвят на лешник имаше едва доловими бръчици от смях.

— Сам и Реми, нали? — попита тя, слизайки по стълбите с протегнатата ръка. — Аз съм Ивет. Благодаря ви, че дойдохте!

Английският ѝ беше отличен, с много лека следа от френски акцент.

Стиснаха ръката ѝ и я последваха нагоре по стълбите към закритата веранда с ефирни завеси и столове от тиково дърво.

Под един от столовете лежеше голямо слабо куче с кафяво-черна козина. Щом видя Сам и Реми, то понечи да се изправи. Но меката заповед на господарката му: „Седни, Хенри“, веднага го върна обратно.

Настаниха се удобно и мадам Ивет Фурние-Демаре се усмихна:

— Май не изглеждам според очакванията ви? — рече тя.

— Честно казано, не, мадам...

— Ивет, моля.

— Ивет. Честно казано, никак дори — довърши Сам.

Тя се засмя и белите ѝ зъби проблеснаха на слънцето.

— А ти, Реми, сигурно очакваше някоя достолепна дама, френска снобка, накичена с бижута, с пудел в едната ръка и чаша за шампанско в другата?

— Простете, но да, така е...

— О, за бога, не се извинявай! Това, което току-що описах, е по-скоро правило, отколкото изключение по тези места. Истината е, че съм родена в Чикаго. Учих няколко години в тамошно начално училище, преди родителите ми да се върнат в Ница. Те бяха обикновени хора — доста богати, но със семпъл вкус. Ако не бяха те, можеше и да се впиша в стереотипа, който сте очаквали.

На стълбите се появи Лангдън и остави на масичката табличка с кана студен чай и чаши.

— Благодаря ти, Лангдън.

— Няма за какво, мадам.

Той се обърна да си върви.

— Приятно изкарване довечера, Лангдън. И късмет!

— Благодаря, мадам.

Когато мъжът се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, Ивет се наведе напред и прошепна заговорнически:

— Лангдън се среща с една вдовица вече цяла година. Тази вечер ще поиска ръката ѝ. Той беше един от най-добрите пилоти във „Формула 1“ в Монако.

— Така ли? — учуди се Сам.

— Да, много е известен.

— Простете за въпроса, но защо...

— Защо работи за мен ли? Заедно сме от трийсет години, още откакто се запознах с покойния си съпруг. Плащам му добре и взаимно се харесваме. Не е точно иконом, по-скоро... как е думата... в американския футбол биха го нарекли...

— Свободна защита?

— Да, точно така. Върши много неща. Преди да се пенсионира, е бил командос в Британските специални военновъздушни сили. Корово момче. Както и да е, ще направим сватбата тук — стига тя да каже „да“, разбира се. И вие трябва да дойдете! Ще пийнете студен чай, нали? — Тя наля в чашите им. — Може да не е богаташка напитка, но аз го обожавам.

Сам и Реми поеха чашите си.

— И така, интересува ви Арно Лоран, моят пра-пра-много-прадядо, нали?

— Да — потвърди Реми. — Но може ли първо да попитам защо приехте да се срещнем?

— Чела съм за вас и вашите приключения, както и за благотворителната ви дейност. Възхищавам се на начина, по който живеете. С риск да прозвуча грубо, но има семейства, които са плашещо богати, толкова, че и да се мъчат, не биха могли да похарчат парите си, и пак нищичко няма да дадат на другите. Мен ако питате, колкото повече си стискаш парите, толкова повече те те стискат за гушата. Не сте ли съгласни?

— О, да! — потвърди Сам.

— Затова поисках да се срещнем. Знаех, че ще ми харесате, и бях права. Освен това ми стана любопитно каква роля има Арно във вашето приключение. То е такава, нали?

— В известен смисъл.

— Чудесно! Дали не бих могла да се включа по някое време? Прощавайте, много избързвам. Ще споделите ли с мен естеството на работата си?

Реми и Сам се спогледаха. Един поглед им беше достатъчен да се разберат. Инстинктите им рядко ги подвеждаха, можеха да се доверят на Ивет Фурние-Демаре.

— Натъкнахме се на една бутилка вино, много рядка, която може би е свързана с Арно...

— Изгубената изба на Наполеон?

— Ами... да. Може би.

— Това е невероятно! — засмя се Ивет. — Страхотно! Ако някой открие избата, това ще сте вие двамата. Разбира се, че ще ви помогна, с каквото мога. Знам, че ще постъпите, както е редно. Да се върнем на Арно. Честно казано, не сте първите, които питате за него. Преди няколко месеца някакъв мъж се обади на адвоката ми...

— Разбрахте ли името му? — бързо попита Сам.

— Адвокатът ми го има, аз не го помня. Беше нещо руско, струва ми се. Както и да е, той беше доста настойчив, дори малко груб, затова отказах да се видя с него. По лицата ви виждам, че това не е без значение за вас. Знаете ли за кого говоря?

— Може би — отговори Сам. — Лично се сблъскахме с един руснак с доста лоши маниери и като се има предвид колко далеч бе готов да стигне, предполагам, че става дума за същия човек.

— Нали не сте имали нежелани посещения? — попита Реми.

— Не, не! И това не ме притеснява. С Лангдън и тримата му приятели, които дебнат някъде наоколо, с алармената система и с Хенри съм в пълна безопасност. Да не говорим, че стрелям фантастично с пистолет.

— Ето нещо общо между двете ви с Реми — засмя се Сам.

— Вярно ли е, Реми, и ти ли си стреляш добре?

— Не бих казала...

Ивет се наведе и я потупа по коляното.

— Някой път, когато имаш повече време, ще идем да постреляме заедно, по момичешки. В Ментон, недалеч оттук, има чудесен клуб със стрелбище на закрито. Да се върнем на нашия руски злодей. Той много се интересуваше от гробницата на Арно на Елба. Предполагам и вие за това сте дошли?

— Да — потвърди Реми.

— Нищо не му казах. Подозирам, че вече е бил там и е останал разочарован, затова и се държа толкова зле.

— Какво имате предвид?

Ивет се наведе към тях и сниши заговорнически глас:

— Преди няколко години имаше вандалски прояви на Елба: бяха просто някакви полудели тийнейджъри, но ме накараха да се замисля. Като се има предвид кой е Арно и колко... ревностни могат да бъдат някои наполеонофили, решихме да преместим саркофага му.

— Къде? — попита Сам. — Извън острова?

— О, не, там си е! Арно не би одобрил да го махнем от Елба. Не, намерихме друго гробище с празна крипта и го преместихме в нея. Там е на сигурно място. Предполагам, че искате разрешението ми да надникнете в саркофага? Затова сте тук, нали?

— Радвам се, че го казвате — усмихна се Сам. — Не бях сигурен какъв е етикетът, когато искаш нечие позволение да ровиш около останките на прадедите му.

Ивет махна пренебрежително с ръка.

— Не се притеснявайте! Убедена съм, че ще се отнесете с уважение. Каквото и да вземете, после ще го върнете, нали?

— Разбира се! — увери я Реми. — Макар че може би дори няма да е нужно. Казаха ни, че Арно бил погребан с някои лични вещи. Случайно да знаете какви са те?

— Не, за съжаление. Сигурна съм, че единственият човек, който е знаел, е била съпругата му, Мари. И мога да ви уверя, че саркофагът не е бил отварян след смъртта му. С удоволствие ще ви кажа къде е гробницата, но при едно условие.

— Само кажете!

— Да останете за вечеря.

— С огромно удоволствие — усмихна се Реми.

— Чудесно! Когато стигнете до Рио Марина на Елба, тръгвате на запад по СП26 към планината...

ГЛАВА 23

Елба, Италия

Сам гледаше как бръмбара лази по пръста му и по опакото на дланта му. Побутна го с другия пръст към шепата си и се надигна.

— Странно нещо е историята — обърна се той към Реми, която снимаше океана далеч под краката им.

— В какъв смисъл?

— Този бръмбар. Може да се окаже, че има връзка с онзи, от който Наполеон е правил мастило.

— Наплю ли те?

— Засега май не.

— Селма каза, че мастилото е направено от плюещ бръмбар.

— Не схващаш мисълта ми. Къде ти е чувството за романтика?

Реми свали фотоапарата и го погледна строго.

— Извинявай — каза той с усмивка, — забравих с кого говоря.

— Много добре те разбрах! — Тя погледна часовника си. — По-добре да тръгваме, вече е почти три. А и слънцето здраво прежурия.

Вечерята с Ивет Фурние-Демаре снощи продължи до късно. Изпиха три бутилки превъзходно вино и на края тя успя да ги убеди да анулират резервацията си в хотела и да пренощуват при нея. На другата сутрин закусиха на верандата с кафе, кроасани, пресен ананас и пържени яйца по френски с праз, чушки и мента, след което се отправиха към летището.

По причини, които нито Сам, нито Реми можеха да отгатнат, дневните полети до и от Елба се изпълняваха само от една компания, „Интер Скай“, която обслужваше три града: Фридрихшафен, Мюнхен и Цюрих. Другите два превозвача, „Скай Уърк“ и „Елбафлай“, предлагаша повече летища за заминаващите, но само през три дни от седмицата. Затова двамата се качиха на самолет на „Ер Франс“ от Ница до Флоренция, после взеха влака до Пиомбино и накрая — ферибота до Рио Марина на източния бряг на Елба.

Колата, която взеха под наем — компактна „Ланчия Делта“ от 1991 г., — бледнееше пред луксозния „Порше Кайен“, но имаше климатик, а двигателят, колкото и да беше малък, работеше без проблеми.

Следвайки указанията на Ивет, Сам и Реми поеха към вътрешността на острова, преминавайки през няколко стари тоскански селца — Толиати, Сивера, Сан Лоренцо. Пътят се виеше през тучни хълмове и лозя, все по-високо в планината, докато свърши в края на един нос в източната част на острова.

Ако не беше Наполеон, никой нямаше да е чувал за Елба, което според Сам и Реми беше срамота, понеже островът си имаше своя собствена уникална история.

Елба беше видяла немалко нашественици и завоеватели — етруски, римляни, сарацини. През единайсети век попаднала под егидата на Република Пиза. След това сменила владетелите си няколко пъти — къде с продажби, къде с анексии, за да свърши като протекторат на Италия през 1860 г.

Реми щракна още няколко снимки, после се качиха в колата и продължиха.

— Къде точно е бил Наполеон по време на изгнанието си? — полюбопитства Сам.

Реми прелисти пътеводителя, изпъстрен с листчета и бележки.

— В Портоферайо, на северния бряг. Имал две къщи: Вила Сан Мартино и Вила дей Мулини. Разполагал със свита от шестстотин до хиляда души и сам си присвоил титлата император на Елба.

— Присвоил си я или са го зашлевили през лицето с нея? След като голяма част от Европа е била в ръцете му, „император на Елба“ звучи доста подигравателно.

— Прав си. Още един интересен факт. Преди да замине за Елба, Наполеон се опитал да се отрови.

— Шегуваш се!

— Явно е държал отрова в малко шишенце, което носел на шията си — коктейл от опиум, беладона и кукуряк. Забъркал я, преди да поеме към Русия.

— Не е искал да попадне в лапите на казаците.

— Разбираемо. Те и досега не го харесват. Както и да е, изпил я, но отровата вече била на няколко години и била отслабнала. Цяла нощ

се гърчил от болка на пода, но оживял.

— Реми, ти си богиня на познанието!

Без да му обръща внимание, тя продължи да чете:

— Това, за което историците не могат да постигнат съгласие, е как точно е избягал. По целия остров били разположени френски и пруски стражи, а близо до брега постоянно патрулирал британски кораб.

— Хитър дявол е бил Наполеон!

— Кола зад нас — каза Сам няколко минути по-късно. Реми се обърна и погледна през задното стъкло. На половин миля по-долу по планинския път се движеше кремаво „Пежо“. Изчезна от погледа им зад хълма и после пак се появи.

— Доста бърза.

Откакто напуснаха Бахамите, Сам и Реми бяха постоянно нащрек дали някой не ги следи, но до тук всичко беше наред. Проблемът на такъв малък остров като Елба беше, че входните пунктове са малко на брой, а богатството на Бондарук отваряше много врати пред хората му навсякъде по света.

Сам стисна здраво кормилото, местейки постоянно поглед от пътя пред себе си към огледалото за обратно виждане.

След няколко минути „Пежо“-то се появи зад тях и се приближи на няколко метра до задната им броня. Отражението на слънцето не позволяваше да видят хората вътре, но Сам все пак различи две фигури. И двете мъжки.

Той подаде ръка през прозореца и им даде знак, че могат да го задминат.

Но „Пежо“-то не се отлепваше от бронята им. После обаче внезапно се изнесе и започна да ускорява. Сам стегна крака си, готов да натисне спирачката. Реми погледна през прозореца; банкетът беше много тесен, след него идваше дълбока пропаст. Сто и петдесет метра по-долу пасяха кози, прилични на мравки. Колата се отклони леко вдясно и по вратата затропаха камъчета. Сам я върна на пътя.

— С колан ли си? — попита той, стиснал зъби.

— Да!

— Къде са?

— Идват!

„Пежо“-то се изравни с вратата на Сам. На мястото до шофьора седеше мургав мъж с извити мустаци, който гледаше право в него. Кимна веднъж любезно, после моторът изръмжа и колата изчезна напред след завоя.

— Приятелчета — издиша шумно Реми.

Сам отпусна хватката си около кормилото.

— Колко остава още?

Реми отвори картата и проследи пътя с пръст.

— Пет-шест мили.

Пристигнаха късно следобед. Кацнало на хълмовете на Монте Капанело и обградено от гори от борове и хвойна, селцето Рионел Елба с население деветстотин души се гушеше под сенките на замъка Волтерайо от единайсети век. В очите на Сам и Реми то беше образец за средновековно тосканско селце с тесни калдъръмени улички, сенчести пиаци и каменни балкони, отрупани с орхидеи и лавандула.

— Тук пише, че Рионел Елба е минната столица на Тоскана. Продължават да откриват кариери от времето на етруските.

Паркираха близо до килията на Санта Катерина и слязоха. Ивет им каза, че Умберто Чиприани мъжът, с когото трябваше да установят контакт, е помощник-уредник в Музея на минното дело. Реми се ориентира по картата и след десет минути застанаха пред музея.

— Дай да те снимам — предложи Сам, докато пресичаха пиацата. — Застани пред фонтаните.

Тя позира с усмивка, после се върна при Сам, който разглеждаше снимките на дисплея.

— Трябва да направим още една, Сам, малко не съм на фокус.

— Знам. Виж кой е на фокус. Усмихай се и изглеждай доволна.

Реми се взря в снимката. На двацет метра зад размазаната й фигура се виждаше муцуната на бежовото „Пежо“, подаваща се от тясна уличка. Мъжът зад кормилото ги наблюдаваше с бинокъл.

ГЛАВА 24

Правейки се на безгрижен турист, Реми се усмихна и притисна лице до това на Сам, докато гледаха екрана на фотоапарата.

— Нашите приятели — прошепна тя, без усмивката да слиза от лицето ѝ. — Съвпадение?

— Ще ми се да мисля така, но бинокълът доста ме притеснява. Освен ако не е градски любител на птиците...

— Или да преследва бивша приятелка...

— По-добре да приемем най-лошото.

— Виждаш ли другия, онзи с мустаците?

— Не. Хайде да влизаме. Дръж се нормално. Не се оглеждай.

Влязоха в музея, спряха се на гишето на входа и попитаха за Чиприани. Рецепционистката вдигна телефона и каза няколко думи на италиански. Не след дълго на вратата вдясно се появи едър мъж с оредяла прошарена коса.

— *Бонжорно* — поздрави той. — *Посо ютарла?*^[1]

— Ти си на ход, Реми — каза Сам. Макар и двамата да говореха няколко езика, италианският по някаква причина му се опъваше; при нея беше същото с немския, който Сам усвои съвсем лесно.

— *Бонжорно* — отговори тя, — *синьор Чипиани!*

— *Си.*^[2]

— *Парла инглезе?*^[3]

Чиприани се усмихна широко.

— Да, говоря английски. Но вашият италиански е много добър. С какво мога да ви помогна?

— Казвам се Реми Фарго. Това е съпругът ми, Сам.

Здрависаха се.

— Очаквах ви.

— Можем ли да поговорим някъде насаме?

— Разбира се, кабинетът ми е насам.

Той ги поведе по къс коридор към кабинета си с изглед към плацата. Тримата седнаха, Сам извади от джоба си писмото на Ивет и

го подаде на Чиприани, който внимателно го разгледа и после му го върна.

— Простете... но дали мога да видя някакъв документ за самоличност?

Сам и Реми му подадоха паспортите си, после ги прибраха.

— Как е Ивет? Надявам се, че е добре — поинтересува се Чиприани.

— Да — потвърди Сам, — изпраща ви поздрави.

— А котката й, Мойра?

— Всъщност е куче и се казва Хенри.

Чиприани разпери ръце и се усмихна смутено.

— Предпазлив човек съм, но понякога сигурно прекалявам. Ивет ми е поверила тази задача и аз искам да съм сигурен, че съм достоен за нея.

— Разбираме — каза Реми. — Откога я познавате?

— О, повече от двайсет години. Тя има вила тук, близо до замъка. Имаше някакви юридически проблеми във връзка със земята. Успях да й помогна.

— Адвокат ли сте?

— О, не. Просто познавам хора, които познават други хора.

— Ясно. Ще можете ли да ни помогнете?

— Разбира се! Вие искате само да разгледате криптата, нали? Не възнамерявате да я местите?

— Не.

— Тогава е съвсем просто. Но нека за всеки случай изчакаме да се мръкне. Тук на Елба сме много любопитни. Имате ли къде да отседнете?

— Още не.

— Тогава заповядайте у нас.

— Не искаме да...

— Не се натрапвате. С жена ми обичаме гости. Ще вечеряме, после ще ви заведем на гробището.

— Благодаря. Може ли да ползваме кабинета ви за няколко минути?

— Разбира се. Разполагайте се и не бързайте.

Чиприани излезе и затвори вратата зад гърба си. Сам извади сателитния си телефон и набра номера на Селма. Изчака двайсетина

секунди, после от другата страна се чу гласът ѝ.

— Мистър Фарго, всичко наред ли е?

— Засега да. При вас някакви проблеми?

— Всичко е спокойно.

— Искам да провериш един автомобилен номер. Може да се окаже трудно, намираме се на Елба. Ако имаш проблем, обади се на Руб Хейуд. — После ѝ издиктува и телефонния номер в кабинета на Чиприани.

— Добре, ще видя какво мога да направя. След малко ще се обадя.

Звънна им двацет минути по-късно.

— Отне ми малко време, но не бих казала, че италианската автомобилна база данни не е защитена от хакери.

— Добре е да го знаем — отбеляза Сам.

— Номерът е на бежово „Пежо“, нали?

— Да — отговори Сам.

— В такъв случай имам лоши новини. Регистрирано е на името на служител на местната полиция. Ей сега изпращам данните.

Сам изчака три минути, докато електронното съобщение пристигне, прегледа го, после благодари на Селма и затвори.

— Или съм карал бързо, без да се усетя, или някой се интересува от нас — обърна се той към Реми.

— Ако беше проблем с полицията, щяха да ни спрат още в Рио Марина.

— Права си.

— Е, поне сме предупредени.

— И знаем как изглежда другият ни преследвач.

По предложение на Чиприани следващия един час разглеждаха Рионел Елба, но бяха предпазливи и гледаха винаги да са заобиколени с много хора и да не излизат от селото. Не видяха и следа от „Пежо“-то и двамата непознати.

Докато се разхождаха ръка за ръка, Сам каза:

— Мислех си за това, което Ивет спомена: че според нея Холков вече е бил тук да търси криптата на Лоран. Бондарук е знаел, че и ние ще стигнем дотук. Логично е.

— Затова си стои на мястото и ни оставя да свършим черната работа.

— Така би било разумно.

В пет и половина се върнаха в музея. Чиприани тъкмо заключваше входната врата.

Къщата му се оказа на по-малко от миля, сгушена зад една маслинова градинка. Синьора Чиприани, едра като мъжа си, с бляскави кафяви очи, ги поздрави усмихнато и ги целуна по двете бузи. Размени няколко думи като картечни изстрели на италиански с Умберто, който ги заведе на верандата и ги покани да седнат. От стрехата висеше завеса от бял повет, създаващ уютна ниша.

— Ще ме извините за момент — каза Умберто, — трябва да помогна на жена си в кухнята.

Сам и Реми се настаниха. След малко Умберто и съпругата му, която той представи като Тереза, се появиха с поднос и чаши.

— Надявам се, че обичате лимончело — каза той.

— Обичаме — потвърди Сам.

Лимончелото всъщност беше леко подсладена лимонада със здравословна доза водка.

— *Ченто ани ди салуте и феличита!* — рече Умберто и вдигна чаша. След като отпиха, той попита: — Знаете ли какво означава този тост.

— Сто години здраве и щастие? — предположи Реми след кратко замисляне.

— Браво! А сега се насладете на виното. Скоро ще вечеряме.

След вечеря се върнаха на верандата. Наслаждаваха се на здрача и светулките, които премигваха сред дърветата, и отпиваха еспресо. Отвътре се чуваше подрънкването на чинии, докато Тереза разтребваше. Тя категорично отказа на предложението им да помогнат и ги пропъди навън с красноречиво мятане на престилката.

— Откога живееш тук, Умберто? — попита Сам.

— Цял живот. Семейството ми живее тук вече... май триста години. Да, точно така. Когато Мусолини дошъл на власт, баща ми и чичовците ми се присъединили към партизаните и живели години наред в планината. Когато британците най-последно дошли през 1944-та...

— Операцията Брасард — вметна Сам.

— Именно. Браво на теб! Та когато дошли британците, баща ми се бил заедно с кралските военноморски командоси. Даже получил

медал за това. Когато войната свършила, аз още съм бил в корема на майка си.

— Той оживял ли е? — попита Реми.

— Да, но нито един от чичовците ми не преживя войната. Били пленени и екзекутирани от един от отрядите на смъртта на Хитлер.

— Съжалявам!

Чиприани сви рамене: какво да се прави. Сам извади мобилния си телефон и хвърли поглед на Реми. Тя кимна. Вече го бяха обсъдили.

— Умберто, това име познато ли ти е?

Умберто взе телефона, погледна екрана и му го върна.

— Да, разбира се, Кармине Бианко. Но нека ви питам откъде го имате вие?

— Днес ни следеше една кола. Регистрирана е на това име.

— Лоша работа. Бианко е полицай, но корумпиран. Държи го Корсиканската мафия. Защо биха се интересували от вас?

— Не мисля, че са те — каза Реми. — Подозираме, че правят услуга на друг.

— Аха! Това променя нещата. Бианко е животно. Сам ли беше в колата?

Сам поклати глава.

— Имаше още един: мургав, със завити мустаци.

— Не ми звучи познато.

— Защо полицията не направи нещо по отношение на Бианко? — попита Реми. — Сам казваш, че е корумпиран. Не могат ли да го арестуват?

— На друго място може би, но тук, както в Сардиния и Корсика, нещата не са толкова прости. Мисля, че знам отговора, но все пак да попитам: има ли начин да ви убедя да си тръгнете? Тази вечер, преди Бианко да е предприел нещо?

Сам и Реми се спогледаха, инстинктивно отгатвайки мислите на другия.

— Благодаря, но трябва да продължим докрай — каза Сам от името на двамата.

Умберто мрачно кимна:

— Така и предполагам.

— Но не искаме да поставяме двама ви с Тереза в опасност. Ако ни упътиш...

Умберто вече се беше надигнал.

— Глупости! Чакайте тук!

Влезе в къщата и след минута излезе с кутия за обувки.

— Това ще ви трябва — каза той, като им я подаде.

Вътре Сам намери деветмилиметров пистолет „Лугер“ от Втората световна война с два пълнителя.

— Баща ми го взел от офицера от Гестапо, който екзекутирал чичовците ми. Както баща ми се изразяваше, онзи без друго вече не можел да го използва.

Умберто се усмихна мрачно и намигна.

— Не можем да го приемем — каза Сам.

— Естествено, че можете. Когато приключите тук, ще ми го върнете. Освен това, имам още един. Баща ми си го е бивало. Хайде, време е да тръгваме!

---

[1] Мога ли да ви помогна? — ит. ↑

[2] Да — ит. ↑

[3] Говорите ли английски? — ит. ↑

ГЛАВА 25

Гробището, в което Ивет бе преместила тленните останки на Лоран, нямаше име, но съществуваше от стотици години, още откакто Елба била френски протекторат. Нямаше го и на картите.

Взеха „Ланчия“-та и поеха по главния път към покрайнините на селото, после завиха на север към планините. Слънцето вече беше залязло. След десет минути Умберто се обади от задната седалка:

— Спрете колата, моля!

— Какво има? — попита Сам.

— Просто спри, моля те!

Сам спря и изгаси фаровете. Двамата с Реми се обърнаха към Умберто, който триеше чело.

— Направих нещо ужасно — продума той.

— Какво?

— Водя ви към капан.

— За какво говориш?

— Днес следобед Бианко е бил в дома ми. Тереза ми се обади. Заплашил да ни убие, ако не му помогнем.

— Защо ни го казваш?

— Пистолетът... Баща ми го взел от друг човек, който заплашвал семейството и приятелите му. Сигурен съм, че той също се е страхувал, но се е борил. Аз трябва да направя същото. Съжалявам!

Сам и Реми замълчаха за няколко минути, после Реми каза:

— Ти ни каза. Това е достатъчно. Причакват ли ни?

— Не, но идват насам. — Той погледна часовника си. — Трийсет минути, не повече. Аз трябва да ви оставя да отворите криптата и да вземете това, за което сте дошли, а после те ще го вземат от вас и, предполагам, ще ви убият. Вероятно мен също.

— Колко са? — попита Сам.

— Не знам. — Умберто извади резервния пълнител за собствения си „Лугер“ и го подаде на Сам. — Куршумите в твоя са халосни.

— Благодаря, но защо изобщо ни даде пистолета?
— Искан да спечеля доверието ви. Надявам се да ми простите.
— След около час ще разбереш. Ако ни предадеш...
— Имате разрешението ми да ме застреляте!
— Ще го запомня — каза Сам, като го гледаше право в очите.
— Ами Тереза? — попита Реми. — Тя няма ли...
— Вече е заминала — отговори Умберто. — Имам братовчеди в Ниспорто, те ще се погрижат за нея.
— Имаме сателитен телефон. Обади се в полицията.
— Няма да стигнат навреме — поклати глава италианецът.
— Можем да обърнем или да продължим и да се опитаме да свършим работа и да се махнем, преди да са дошли.
— Има само два пътя и съм сигурен, че Бианко наблюдава и двата.

Реми погледна към Сам.

— Нищо не казваш.

— Мисля.

Инженерът в него търсеше елегантно решение, но той бързо осъзна, че в тази ситуация няма място за много мислене. Също както при първия си сблъсък с Архипов в моргата за котли, нямаха нито време, нито ресурс за сложни планове.

— Съдбата помага на смелите — каза накрая той.

— О, не...

— Дръзновените печелят — добави Сам.

— Знам какво значи това — въздъхна Реми.

— Какво? — не разбра Умберто. — Какво става?

— Ще решаваме в крачка.

Сам запали колата, включи на скорост и потегли.

Стигнаха до гробището. То се намиреше на обрасла с плевели ливада, заобиколена от трите страни с хълмчета, покрити с борове и корков дъб. Не беше голямо — площта му беше едва около един акър. Беше оградено с ограда от ковано желязо, висока до кръста и отдавна покрита с ръжда и увивни растения. Сякаш в помощ на вечерната задача ливадата беше покрита с ниска мъгла, виеща се над надгробните камъни и криптите. Небето беше ясно с ярка пълна луна.

— Вече определено ме полазиха тръпки — рече Реми, взирайки се през предното стъкло.

Сам спря пред портата, изключи двигателя и изгаси фаровете. Някъде в дърветата два пъти избуха бухал, после всичко утихна.

— Само виещи вълци липсват — отбеляза Реми.

— На Елба няма вълци — успокой я Умберто. — Само диви кучета. И змии. Много змии.

Гробището беше доста разхвърляно. Надгробните камъни стърчаха от тревите под странни ъгли, някои само на педя от съседния. Гробници с най-различни форми и размери се издигаха от земята — едни по-здрави, други полуразрушени или обрасли, трети напълно разрушени. Няколко крипти бяха скоро боядисани и проблясваха като острови сред добре оформени тревы и цветя.

— Тук май не си падат много по планирането и проектирането? — рече Сам.

— Гробището е толкова старо, че никой не смее да се намеси — обясни Умберто. — В интерес на истината, не помня кога за последно някой е бил погребан тук.

— Колко са общо?

— Стотици. Някои гробове са дълбоки, други — плитки. Мъртвите са трупани буквално един върху друг.

— Къде е криптата на Лоран? — намеси се Реми. Умберто се наведе и посочи през предното стъкло.

— Онази, в далечния ъгъл, с купола.

Сам погледна часовника си.

— Време е да разберем как „Ланчия“-та понася изтезания.

Сам запали двигателя и подкара през ливадата. Високите тревы стържеха под колата. Следвайки оградата до задната част на гробището, той спря зад криптата на Лоран и отново изключи мотора.

— Къде отива това? — попита той, сочейки към следите от гуми, които изчезваха в горичката зад хълма.

— Нямам представа. Стар миньорски път е. Не е използван от седемдесет-осемдесет години, още отпреди войната.

— Неотъпканият път — измърмори Реми, сетила се за известното стихотворение.

— Не за дълго — рече Сам.

Той отвори вратата и слезе, Реми и Умберто го последваха. Сам се обърна към Реми:

— Защо не изчакаш тук? Седни на волана и си дръж очите отворени. Ние се връщаме след минута.

Двамата с Умберто прескочиха оградата.

В сравнение с някои от съседите крипти тази на Лоран беше по-малка, горе-долу с големината на килер, едва метър и дваисет висока, но когато заобиколи отпред, Сам видя, че е вкопана около метър в земята. Три покрити с мъх стъпала водеха към грубо издялана дървена врата. Сам извади фенерче от джоба си и светна в ключалката, докато Умберто отключи. Пантите изскърцаха призрачно в мъглата. Умберто погледна към Сам и нервно се усмихна.

— Огледай се навън — заръча му Сам и слезе по стълбите. Прекрачи през вратата и се озова пред завеса от паяжини. Паяците се разбягаха под синкавобелия лъч на фенерчето и изчезнаха. Сам бавно разсече паяжината през средата с ръка и по пода се посипаха мъртви мухи и пеперудки. Той пристъпи напред.

Криптата беше метър и половина дълбока и два и половина широка. Миришеше на прах и миши изпражнения. Отнякъде се чу тихо драскане с нокти, после и то утихна. В средата, върху платформа от червени тухли, към метър висока, беше положен саркофагът, по който нямаше никакви надписи и украси. Сам го заобиколи, ухапа фенерчето със зъби и внимателно побутна капака. Оказа се по-лек, отколкото очакваше, и лесно се плъзна встрани с глух стържещ звук.

Сам го отмести с още няколко сантиметра, после го завъртя, за да застане перпендикулярно на саркофага. Насочи фенера към вътрешността.

— Приятно ми е да се запознаем, мосю Лоран — прошепна той.

Арно Лоран, вече просто скелет, беше погребан в пълна парадна униформа на генерал от времето на Наполеон, включително с церемониалната сабя. Между краката му, обути в черни обувки, беше положена дървена кутия с размера на голяма книга. Сам внимателно я взе, духна праха от нея, после коленичи и я остави на пода.

Вътре намери гребен от слонова кост, сплесната топка за мускет, опръскана с нещо кафеникаво — най-вероятно кръв, няколко медала в малки копиринени кесийки, овален златен медальон с образа на жена —

може би съпругата на Лоран, Мари, и накрая, кафява кожена книга с големината на човешка длан.

Притаил дъх, Сам внимателно разтвори книгата и на светлината от фенера различи поредица символи:

— Бинго! — прошепна той.

Прибра другите неща в кутията и я върна на мястото ѝ между стъпалата на Лоран. Тъкмо се канеше да затвори капака на саркофага, когато между обувката на Лоран и стената на саркофага проблесна някакъв метален предмет, голям колкото палец. Сам го измъкна. Беше печат, едната страна беше гладка, а в другата имаше вдлъбнатина. Освети я с фенера. Рисунка на цикада.

— Благодаря, генерале — прошепна Сам, — ще ми се да се бяхме срещнали преди няколко века.

Той прибра печата, затвори капака и излезе навън. Умберто не се виждаше никъде. Сам се качи по стъпалата и се огледа.

— Умберто? — прошепна той. — Умберто, къде...

На портата на гробището светнаха два фара и го накараха да замръзне на място. Той вдигна ръка, за да предпази очите си от светлината. В гробището проехтя глас с руски акцент:

— Не мърдайте, мистър Фарго! Към вас е насочена пушка. Вдигнете ръце над главата си!

Сам се подчини, после издума с крайчеца на устата си:

— Реми, махай се от тук!

— Няма как, Сам!

Той бавно завъртя глава и погледна назад.

До шофьорската врата на „Ланчия“-та стоеше Кармине Бианко, притиснал дулото на револвера си към слепоочието на Реми.

ГЛАВА 26

Без да помръдва оръжието, Бианко гледаше Сам, самодоволно ухилен. Фаровете угаснаха. Сам погледна назад към портата и видя две фигури, които вървяха към него. Зад тях се очертаваше тъмният силует на луксозен джип.

— Реми, добре ли си? — извика той през рамо.

— Млъквай! — излая Бианко.

Сам не му обърна внимание.

— Реми?

— Добре съм!

Холков вървеше през високите до коляно треви. Спря се на три метра от Сам. От дясната му страна мустакатият мъж държеше ловна пушка с оптичен мерник, насочил дулото към гърдите на Сам.

— Въръжен си, предполагам? — попита Холков.

— Така сметнах за разумно — отговори Сам.

— Дай го насам много внимателно.

Сам извади бавно „Лугера“ от джоба си и го пусна на земята между двамата. Холков се огледа.

— Къде е Чиприани?

— Здраво вързан в хамбара си — излъга Сам. — След малко придумки ни каза за сделката ви.

— Толкова по-зле за него. Както и да е, вие сте тук. Дай ми книгата.

— Първо нареди на Бианко да се махне оттам.

— Нямаш думата! Ще броя до три и ако не ми дадеш книгата, ще заповядам на Бианко да я застреля. После приятелчето ми тук ще застреля теб и пак ще си я вземем.

На три метра вляво зад Холков от тревата се надигна тъмна фигура и запълзя напред. Сам гледаше втренчено Хожов.

— Откъде да знам, че ако ви дам книгата, няма да ни застреляте?

— Както казах, нямаш думата!

Фигурата спря на една ръка разстояние зад руснака. Сам се усмихна и сви рамене.

— В такъв случай не мога да се съглася.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че говори за мен — обади се Умберто.

Холков се изпъна, но не помръдна. Мустакатият обаче понечи да се завърти към Умберто, който кресна:

— Ако мръдне само сантиметър още, с удоволствие ще те застрелям, Холков!

— Спри! — заповяда руснакът.

Мустакатият замръзна.

— Прощавай, че изчезнах така, Сам. Видях ги да спират и имах само секунда да реша какво да правя.

— Простено ти е — отговори Сам. После се обърна към Холков. — Кажи на Бианко да даде пистолета на Реми и да дойде тук.

Холков се поколеба. Сам виждаше как пулсират мускулите на скулите му.

— Няма да повтарям! — изсъска Сам.

— Бианко, дай й пистолета и прескочи оградата.

Бианко извика нещо. Макар италианският речник на Сам да се състоеше от няколко елементарни поздрава, той беше сигурен, че отговорът беше или от скатологичен, или от сексуален характер, или и двете.

— Бианко, веднага!

Без да се обръща, Сам извика през рамо:

— Реми...?

— Взех пистолета. Сега прескача оградата.

— Холков, кажи на мустакатия си приятел да хване пушката за цевта и да я хвърли през оградата към дърветата.

Холков повтори заповедта и онзи я изпълни. Бианко се появи откъм лявата страна на Сам и се присъедини към Холков и Мустакатия.

— Сега ти!

— Аз не съм въоръжен — отвърна Холков.

— Да видя.

Холков свали якето си, обърна го наопаки, изтърси го и го пусна на земята.

— Ризата!

Холков извади ризата от колана и бавно се завъртя. Сам кимна на Умберто, който заобиколи Холков, наведе се да вземе „Лугера“ от земята и го подаде на Сам.

— Стронцо! — изляя Бианко.

— Какво каза? — поинтересува се Сам.

— Явно си мисли, че майка ми и баща ми не са били женени, когато съм се родил.

— Ще те убия! — изплю се Бианко. — И жена ти също!

— Млъквай! Сега го познах този с мустаците.

— Кой е?

— Никой. Жалък крадец и главорез. — После извика на мъжа: — Знам те кой си! Ако те видя пак, ще ти отрежа носа!

— Ето какво ще направим, Холков — започна Сам. — Всички вие ще легнете на земята, а ние ще си тръгнем. Ако ни последвате, ще изгоря книгата.

— Лъжеш! Няма да го направиш!

— Не бих се обзаложил. За да си спася кожата, ще го направя, без да се замисля.

Това, разбира се, беше лъжа и Сам знаеше, че Холков също го знае, но се надяваше да посее поне сянка на съмнение, за да им даде малко преднина. Беше обмислил и други варианти — да ги завърже, да повреди колата им, да се обади на полицията, но всичките му инстинкти говореха, че трябва максимално бързо да си осигури преднина пред Холков. Ако беше друг човек, щеше да има и четвърти вариант: да ги убие на място. Но той не беше такъв и не искаше на съвестта му да тежи хладнокръвно убийство.

Холков беше отлично обучен войник, който знаеше повече начини за убиване, отколкото някой майстор готвач — рецепти. Всяка минута, която Сам, Реми и Умберто прекарваха около тези мъже, увеличаваше риска късметът да им изневери.

— Няма да се измъкнете от острова! — изръмжа Холков, проснат по очи.

— Може би, но все пак ще опитаме.

— Дори да успеете, пак ще ви открия!

— Това е мост, по който ще минем, когато стигнем до него.

— Сам, една услуга, ако обичаш — обади се Умберто. — Бих искал да вземем Бианко с нас. Ще се погрижа да не ни пречи.

— Защо?

— Остави това на мен.

Сам помисли и кимна.

— Хайде! — заповяда Умберто на Бианко. — Ръцете горе!

Бианко тръгна към оградата под дулото на пистолета на Умберто. Щом стигнаха до колата, Умберто откачи белезниците на Бианко от колана му, закопча ги на китките му, блъсна го на задната седалка и седна до него. Реми запали колата, после отвори вратата на Сам и се премести на другата седалка.

Сам се качи, включи на скорост, обърна и пое към главното шосе.

— Колко дълго ще изчакат според теб? — попита Реми. Сам погледна назад. Холков и Мустакатият вече бяха на крака и тичаха през гробището.

— Около пет секунди — каза той и настъпи газта.

ГЛАВА 27

Сам караше колкото може по-бързо покрай оградата. С периферното си зрение виждаше, че Холков и Мустакатият тичат в същата посока, прескачайки надгробните камъни и разсичайки мъглата пред себе си.

— Много са близо — измърмори Сам.

— Къде отиваме? — попита Реми. — Чу Умберто... Бианко е завардил всички пътища.

— Как ти е мерникът тази вечер?

— Какво? А... — тя вдигна пистолета на Бианко, сякаш беше забравила, че е у нея. — Добре, защо...?

— Ще мина бързо покрай джипа им. Виж дали можеш да уцелиш гумите. Умберто, сигурен ли си, че ще се справиш с него?

На задната седалка Бианко се беше свил в ъгъла със самодоволна усмивка. Умберто завъртя „Лугера“ в ръка и го удари по слепоочието. Полицаят се свлече на пода.

— Сигурен съм!

Бързо приближаваха края на оградата. Десет метра напред и вдясно беше лъскавият джип. Холков беше набрал преднина пред Мустакатия и беше на метри от портата.

— Пригответи се! — извика Сам.

Реми свали прозореца, подаде пистолета навън и подпря ръка на рамката на вратата.

— Много бързо караш!

— Налага се. Опитай. Ако не става с гумите, пробвай предното стъкло. По дяволите!

Холков се втурна през портата и спря до шофьорската врата. Лампата в джипа светна.

Реми стреля два пъти. Куршумите хвърлиха искри по калника, но не уцелиха гумата.

— Много е бързо!

— Предното стъкло!

Четири куршума излетяха с оранжеви пламъчета от дулото на пистолета. На предното стъкло на джипа се появиха три дупки с паяжини около тях.

— Браво, момиче!

Изведнъж Холков се появи от другата страна на джипа, ниско приведен и с оръжие в ръцете. Сам завъртя волана силно наляво. Задницата на „Ланчия“-та поднесе и предните гуми избуксуваха в мократа трева, преди да я овладее отново. Два от куршумите на Холков уцелиха колата и изкълъчиха. Сам ускори отново, изправи колата и тръгна обратно през ливадата към хълмовете.

— Всички добре ли са? — попита той.

Умберто подаде глава над облегалката, каза „да“ и изчезна отново. Реми кимна и добави:

— Съжалявам, че не уцелих гумите. Движехме се прекалено бързо.

— Не се притеснявай. Нали уцели предното стъкло. Това ще ги забави. Ще трябва или да го избият цялото, или да карат с глави, подадени през прозорците.

Реми се обърна и видя Холков и Мустакатия, застанали на предния капак на джипа, да удрят стъклото.

— Първото — каза тя.

Стъклото падна навътре, двамата коленичиха и го измъкнаха, после го изхвърлиха навън. След секунди фаровете светнаха и джипът се понесе напред, ускорявайки през поляната.

— Идват! С това четири по четири...

— Знам — измърмори Сам, — дръжете се!

„Ланчия“-та поднесе настрани, когато предните колела докоснаха коловозите на миньорския път. Сам натисна леко спирачките, завъртя рязко волана, а когато усети, че автомобилът е под контрол, отново настъпи газта. Колата летеше нагоре по склона. Пътят беше по-тесен, отколкото очакваше — не повече от метър и осемдесет. Когато стигнаха билото, дърветата се сгъстиха, клоните драскаха колата, а короните им скриваха небето. Отзад проблеснаха фаровете на джипа, който се качваше нагоре по склона.

Вече на слизане Сам ускори, но веднага намали, защото пътят рязко изви надясно и навътре в гората. Зад тях над билото се показа

муцуната на джипа, който подскочи във въздуха и се стовари тежко на земята.

— Няма да уцели — каза Реми.

Беше права. Все още подскачайки след удара, джипът подмина завоя и спря, заровен между дърветата. Сам погледна в огледалото тъкмо навреме, за да види стоповете му, точно преди „Ланчия“-та да се спусне по следващото нанадолнище. Мерна дълбоките коловози отпред и извика: „Дръжте се!“. С тропаци колела и пищящи от възмущение амортизатори „Ланчия“-та подскачаше по пътя, изкачи се по следващия склон и излезе на прав участък. Сам ускори. Клоните плющяха по предното стъкло, от капака и покрива отскачаха шишарки. Джипът се появи зад гърба им, а фаровете се мятаха нагоре-надолу, докато Холков се мъчеше да го удържи по коловозите.

Макар по-здрав и по-могъщ от „Ланчия“-та, луксозният джип беше и с шейсет сантиметра по-широк: недостатък, който в момента сериозно ги забавяше. Клоните, които само драскаха леката кола, удряха силно капака на джипа и влизаха в дупката на мястото на предното стъкло. По-малките клонки се заплитаха в решетката и чистачките. Фаровете подскачаха.

— Сам, внимавай!

Той погледна към пътя точно навреме, за да види пред себе си голяма скала. Завъртя волана силно надясно. Камъкът изникна до неговия прозорец. Сам настъпи газта, но беше късно. Задният калник се удари в скалата и страничният прозорец се счупи. От удара задницата на „Ланчия“-та се завъртя и колата излезе от пътя. Удари се странично в един бор и спря. Двигателят изхърка и угасна. По предното стъкло се посипаха иглички.

— Отиде ни депозитът — отбеляза Реми.

— Всички добре ли са? Реми?

— Добре съм.

— Чудесно! — потвърди и Умберто.

— Бианко?

— Той още си подремва.

През прозореца на Сам се виждаха фаровете на джипа, криволичещи между дърветата. Той завъртя стартера. Нищо.

— Още си на скорост — напомни му Реми.

— По дяволите! Благодаря! — Сам изключи от скорост и опита отново. Моторът изръмжа и изсвири, но не запали. Пробва пак.

— Хайде, хайде...

Джипът вече беше по средата на правия участък и приближаваше скалата.

Двигателят захапа, изръмжа и се задави.

— Идват, Сам! — каза Реми, стиснала зъби.

Сам затвори очи, помоли се набързо и опита пак. Този път се получи. Включи на скорост, завъртя волана, излезе на пътя и ускори.

— Умберто, забави ги!

— Добре!

Италианецът подаде „Лугера“ през прозореца и стреля два пъти, после още два. Два от куршумите уцелиха решетката и фара откъм страната на шофьора. Джипът сви наляво право към скалата, после надясно. Страничното му огледало се удари в скалата, строши се и излетя в тъмнината.

Фаровете осветиха вътрешността на „Ланчия“-та. Сам примижа и завъртя огледалото. Погледна през рамо и видя автомат, насочен към тях.

— Залегнете! — изкрещя той.

Реми се свлече на пода. Автоматът затрещя, пресветвайки в мрака. Умберто надигна глава над седалката и се показа през страничния прозорец с „Лугера“:

— Аз ще ги забавя!

— Не, недей!

Още два изстрела. Умберто изпищя и се сгърчи на задната седалка.

— Уцели ме!

— Къде?

— В ръката! Добре съм — изохка той.

— По дяволите — каза Сам, — дръжте се здраво!

Той натисна спирачките за две секунди, после натисна газта. Джипът се подхлъзна, поднесе и се удари в бронята на „Ланчия“-та. Сам беше преценил добре момента и ускори точно преди удара. Започнаха да набират дистанция: пет метра... десет... двайсет.

— Леле!

Изведнъж и от двете им страни дърветата изчезнаха. Реми вдигна глава.

— О, не!

Колелата на „Ланчия“-та прескочиха насипа отстрани на пътя и се озоваха във въздуха. Изведнъж пред предното стъкло се разкри огромно празно пространство. Колата се приземи отново, изхвърляйки чакъл във всички посоки.

— Банкетът! — извика Реми.

— Виждам го — отвърна Сам и завъртя волана наляво. Задницата поднесе, той върна леко надясно, после изправи. През прозореца Реми виждаше каменистия склон, който се спускаше в пропаст дълбока няколко метра.

Джипът на Холков прелетя с рев над насипа и се стовари върху пътя.

— Няма да успее.

— Да се надяваме.

Джипът също поднесе, но Холков прекали с връщането на волана. Задната дясна гума изстърга върху банкета и се подхлъзна над ръба. От инерцията цялата задна част на шасито се завъртя и спря, увиснала над пропастта.

Сам вдигна крака си от газта и спря. Петнайсетина метра зад тях джипът на Холков висеше на кантар на ръба на пропастта. С изключение на скърцането на метал под напрежение всичко беше тихо. Реми се огледа.

— Внимавай! — прошепна Сам.

— Ще им помогнем ли?

От тъмната вътрешност на лъскавия автомобил се подаде ръка и дръпна чистачката. Проблесна дуло. Един куршум отскочи от бронята на „Ланчия“-та.

— Да вървят по дяволите! — изръмжа Сам и настъпи газта.

— Това им е благодарността — отбеляза Реми — можеше да ги бутнем в пропастта.

— Нещо ми подсказва, че ще съжаляваме, задето не сме.

ГЛАВА 28

Гранд хотел „Бово вьо порт“, Марсилия, Франция

Докато Сам даваше бакшиш на пиколото и затваряше вратата след себе си, Реми вече набираше номера на Селма. Селма вдигна веднага.

— Живи и здрави ли сте, мисис Фарго?

— Живи и здрави — отговори Реми, седна на леглото и изрита обувките си. — Сега ще ми кажеш ли защо сме в Марсилия?

След като оставиха Холков и мустакатия му приятел на ръба на пропастта, Сам и Реми продължиха с пълна газ към Ниспорто. Умберто, увил ръката си в собствената си риза, се обади по сателитния телефон на братовчед си, за да го предупреди, че идват.

Ниспорто, селце с население от няколкостотин души, беше скътано в заливче на десет мили нагоре по брега от Портоферайо. Съпругата на Умберто, Тереза, и петимата му братовчеди ги чакаха на задната врата на къщата. Докато Тереза се грижеше за раната на Умберто — за щастие, куршумът не беше засегнал кост или артерия, — братовчедите хвърлиха Бианко, който вече беше дошъл в съзнание, в гаража. Майката в дома, лелята на Умберто, Брунела, заведе Сам и Реми в кухнята, където се захвана да ги гощава с домашно приготвена паста с лук, каперси, маслини и червен сос. Трийсет минути по-късно се появи и Умберто с превързана ръка.

— Изложихме те на опасност — каза Сам.

— Глупости! Помогнахте ми да си върна честта. Мисля, че баща ми би се гордял с мен.

— И аз така мисля — додаде Реми, като се наведе и го целуна по бузата. — Благодаря ти!

— Ще ни кажеш ли какво ще правиш с Бианко?

— Тук и в Корсика той е недосегаем. Но вътре в страната... — Умберто сви рамене. — Ще се обадя тук-там. Струва ми се, че с

подходящи улики, действителни или не, карабинерите с радост ще го хванат. Що се отнася до другия, до партньора му, той е страхливец. Ще се оправим, приятели. Хапнете сега, а после ще се погрижим да ви измъкнем от острова.

Познавайки влиянието на Бондарук и упоритостта на Холков, Сам и Реми бяха наясно, че летище „Марина ди Кампо“ е твърде опасно и затова се разбраха с един от братовчедите на Умберто, Ермете, който имаше риболовно корабче, да ги откара до Пиомбино в Италия. От там отидоха във Флоренция, регистрираха се в „Палацо Маняни Ферони“ и се обадиха на Селма, която им заръча да ѝ изпратят символите от книгата на Лоран и веднага след това да тръгнат към Марсилия. На следващата сутрин изпратиха и самата книга за Сан Диего, след което се отправиха към летището.

— Защо е цялата тази тайнственост, Селма? — попита Реми.

Сам седна на леглото и Реми пусна телефона на високоговорител.

— Няма тайнственост — отговори Селма. — Занимавам се с някои детайли, но знаех, че така или иначе ще искате да отидете в Марсилия. Между другото, Пийт и Уенди в момента работят върху символите. Интересно е, но големият въпрос е състоянието на книгата...

— Селма — прекъсна я Сам.

— О, извинете! Помните ли Волфганг Мюлер, капитанът на UM-77. Намерих го!

— Намерила си го?

— Да, още е жив. Доста търсене беше, но се оказа, че е бил на борда на „Лотринген“ при пленяването му. След войната бил върнат в Германия през Марсилия. Слязъл от кораба, но не взел влака към дома. Живее с внучката си. Имам адреса им...

На другата сутрин Сам и Реми се разходиха до едно кафене на име „Льо Капри“ на няколко пресечки от хотела. Кафенето гледаше към Вьо Порт, старото пристанище, пълно с яhti с всякакви форми и размери. Платната меко танцуваха на сутрешния бриз. Яркото слънце блестеше върху водата. На северния и южния бряг на пристанището се издигаха крепостите „Сен Жан“ и „Сен Никола“. На хълмовете над тях

се виждаха „Абе дьо Сен Виктор“ и църквите „Сен Венсан“ и „Сен Катрин“. Малко по-далеч, в самия Марсилски залив, се очертаваше архипелагът Фриул.

Сам и Реми три пъти бяха ходили в Марсилия, за последно преди няколко години на път към Камарга. Всяка година през месец май двайсетина хиляди цигани от западна и източна Европа се събираха тук, за да празнуват.

След като закусиха, Сам и Реми взеха такси и дадоха на шофьора адрес в Пание, средновековни квартали с гъсто разположени къщи в пастелни цветове, притиснати между сградата на градския съвет и Вией Шарите. Волфганг Мюлер живееше в двуетажна къща с маслено жълти стени и бели щори на улица „Рю дьо Кордей“. Когато почукаха, вратата им отвори двайсетинагодишна руса жена.

— *Бонжур* — поздрави Сам.

— *Бонжур*.

— *Парле ву англе?*

— Да, говоря английски.

Сам представи себе си и Реми.

— Търсим мосю Мюлер. У дома ли е?

— Да, разбира се. Мога ли да попитам за какво става въпрос?

Сам и Реми вече бяха говорили и бяха решили, че най-добрата политика е честността.

— Бихме искали да поговорим с него за УМ-77 и „Лотринген“.

Жената отметна леко глава и присви очи. Явно дядо ѝ беше разказвал за войната.

— Момент, моля.

Без да затваря вратата, тя се отдалечи по коридора и изчезна зад ъгъла. Чуха се приглушени гласове. След минута жената се върна и ги покани да влязат:

— Заповядайте. Казвам се Моник. От тук, моля.

Тя ги поведе към дневната, където Мюлер седеше в люлеещ се стол пред телевизор с намален звук, по който вървеше някакъв френски метеорологичен канал. Беше облечен със сива жилетка, закопчана догоре, а краката му бяха покрити с одеяло на сини и жълти карета. Напълно плешив и с много бръчки на лицето, Мюлер ги гледаше със спокойните си сини очи.

— Добро утро — поздрави той с изненадващо силен глас. Махна им с треперещата си ръка да седнат на дивана срещу него. — Заповядайте. Да ви предложи кафе?

— Не, благодаря.

— Моник ми каза, че сте намерили Илза.

— Илза ли?

— Така наричах UM-77. На името на жена ми, тя загина в бомбардировките над Дрезден няколко месеца, след като напуснахме Бремерхаузен. В пещерата на Ръм Кей ли я намерихте?

Реми кимна.

— Проучвахме района и попаднахме на входа на пещерата. Открихме я на дъното в почти идеално състояние.

— Още ли е там?

— Ами... не точно — усмихна се Сам. — Имаше... проблем. Използвахме я като спасителна лодка.

— Не ви разбирам.

— Главният вход се срути. Качихме се на UM-77...

— Илза.

— Качихме се на Илза, за да минем по подземната река и да излезем през друга пещера.

Очите на Мюлер се разшириха и той се усмихна.

— Забележително! Радвам се, че е помогнала.

— Уговорили сме транспортирането ѝ до Съединените щати. Ако желаете, можем да я изпратим...

— Много мило, но не — поклати глава Мюлер. — Задръжте я и се грижете добре за нея. — После се усмихна и размаха пръст. — Нещо ми подсказва, че не сте дошли чак дотук, за да ми кажете това.

— Намерихме и UM-34.

Мюлер се наведе напред.

— А Манфред?

— Капитан Бьом беше още на борда. — Сам разказа как откриха подводницата, без обаче да споменава за Бондарук и Холков. — В момента властите се опитват да я извадят.

— Господи... Времето винаги ни притесняваше. Тези подводници не бяха направени за открития океан. — Мюлер за момент зарея поглед, после примигна и отново насочи очите си към тях. — С

Манфред бяхме добри приятели. Болеше ме, че така и не разбрах какво се е случило. Благодаря ви!

— Дойдохме заради виното — каза Реми.

— Виното ли? А, да, бутилките... щяхме да празнуваме след края на мисията. Да не би да са оцелели?

— Една на борда на „34“ и една — на борда на Илза — кимна Реми.

— Ами третата? Нея намерихте ли? Манфред имаше по-трудна мисия и затова му дадох две бутилки.

— Открихме едно парче близо до подводницата. Не знам как е излязло от там.

Мюлер махна с ръка.

— Прищевките на войната.

— Любопитен съм... дали бихте ни разказали за мисията си? Какво сте се опитвали да постигнете двамата с Бьом?

Мюлер се намръщи и замълча. След малко каза:

— Предполагам, че вече няма значение... Беше абсурдна задача, измислена от самия фюрер. Манфред трябваше да премине през залива Чесапийк и да атакува военноморската база в Норфолк. В същото време аз трябваше да атакувам склада за боеприпаси в Чарлстън, но Илза имаше проблем с винта и тръгването ни беше отложено. Преди да успеем да я поправим, ни отзоваха обратно в Бремерхавен. Останалото го знаете, за „Лотринген“ и прочее.

— Спрели сте в Ръм Кей за преоборудване. За какво ставаше дума?

— По-големи акумулатори, за да се увеличи обсегът. Поредният безумен план. И двамата с Манфред знаехме, че това са самоубийствени мисии.

— Защо тогава сами сте пожелали да участвате?

Мюлер сви рамене.

— Дълг... Младежко неблагоприятие... И двамата не бяхме във възторг от Хитлер и партията му, но това все пак беше нашата страна. Искахме да направим, каквото можем.

— Надявахме се да ни разкажете повече за бутилките — напомни Реми. — Откъде са се взели?

— Защо?

— Колекционери сме. А бутилките се оказаха много стари и редки.

— Не знаех — засмя се Мюлер. — Е, трябваше да се досетя, че имат някаква стойност. Брат ми Карл ми ги даде, преди да заминем от Бремерхавен. Каза, че ги е намерил тук. Беше в окупационните войски.

— Къде точно ги е намерил?

— Нека помисля... — Мюлер се почеса по главата. — Паметта ми не е като едно време. Някакъв замък май беше... не, не беше замък. Крепост... — Той въздъхна объркано, после очите му светнаха. — Беше на един от островите в залива... Помните ли онази книга на Дюма, „Граф Монте Кристо“?

И двамата я бяха чели. Веднага се сетиха за какво говори Мюлер:

— *Замъкът Иф*?

— Да! Точно така. Намерил ги е в *замъкът Иф*.

ГЛАВА 29

Замъкът Иф, Франция

Въпреки любовта си към Марсилия, Сам и Реми досега все не успяваха да вместят архипелага Фриул и замъкът Иф в програмата си. Пропуск, който възнамеряваха да поправят тази нощ. Съмняваха се, че служителите на замъка ще ги оставят да душат във всяка дупка на острова. Макар да не знаеха какво точно търсят и дали ще го познаят, ако го видят, тази експедиция беше логична стъпка в разследването.

Двамата взеха такси от апартамента на Мюлер до Малмуск, крайбрежен район е изглед към Фриул. Седнаха в тихо кафене под чадъра в дворчето и си поръчаха двойни кафета.

На миля навътре в залива се виждаше замъкът Иф — избеляла жълтеникавокафява крепост, кацнала върху стръмни скали.

Самият остров обхваща едва седем акра, а замъкът беше още по-малък — квадрат с размери трийсет на трийсет метра, състоящ се от триетажна основна сграда, заобиколена от трите страни с назъбени от бойници стени и три кръгли кули.

Замъкът Иф бил построен по заповед на крал Франсоа I през двайсетте години на шестнайсети век. В началото бил крепост, която трябвало да защитава града от нападение по море. Не изпълнявал дълго тази роля, защото скоро бил превърнат в затвор за политически и религиозни врагове на Франция. Също като Алкатраз в Сан Франциско, местоположението и смъртоносните течения край брега, му спечелили славата на място, от което не може да се избяга — твърдение, което било разбито поне въображаемо в романа на Александър Дюма „Граф Монте Кристо“, в който героят Едмон Дантес след четиринайсетгодишно пленничество все пак успява да избяга.

Сам четеше брошурата, която взе от туристическото гише във „Вьо Порт“:

„По-черен от морето, по-черен от небето, се извисяваше като страхотен призрак гранитният исполин и неговият мрачен връх приличаше на ръка, протегната към изплъзващата се плячка.“^[1]

Така го описва Дантес.

— От тук не ми изглежда толкова зле.

— Пробвай да поседиш затворена в тъмницата четиринайсет години.

— Имаш право. Какво друго?

— Затворът действал според строги класови правила. Богатите му обитатели можели да си купят правото да ги настанят в индивидуални килии на горния етаж, с прозорци и огнище. Бедните получавали тъмниците на приземния етаж и ублиетите, които били...

— Специални ями в пода на тъмницата, идва от глагола „забравям“ — френският на Реми беше по-добър от този на Сам. — Влизаш там и те забравят, оставят те да изгниеш.

Телефонът иззвъня. Беше Селма:

— Мистър Фарго, имам нещо за вас.

— Казвай! — Сам включи високоговорителя, за да може и Реми да чува.

— Дешифрирахме първите два реда от символите на бутилката, но това е всичко. Другите ще ни отнемат повече време. Струва ми се, че изпускаме някакъв ключ. Както и да е, тези два реда са загадка.

„Безразсъдството на Капетиан, откровението на Себастиен, град под дулата.

От третия свят на забравените знак на вечния Шеол.“

— Опитваме се да я разгадаем.

— Готово — изненада я Сам, — става дума за замъка Иф.

— Моля?

Той ѝ разказа за срещата им с Волфганг Мюлер.

— Брат му намерил бутилките в крепостта. Вече знаех отговора, след това беше само въпрос на съобразяване. „Капетиан“ идва от някогашната династия на Капетите, от която произлиза и крал Франсоа I, заповядал да се построи замъкът. „Себастиен“ е първото име на Вобан — инженерът, който трябвало да каже на владетелите, че крепостта е безполезна. По някаква причина архитектите я били построили с тежки укрепления и бойници, обърнати не към открито море и потенциалните нападатели, а към града — „град под дулата“.

— Впечатлена съм, мистър Фарго.

— Пише го в брошурата. За втория ред обаче не знам.

— Аз май знам — обади се Реми. — На староеврейски „Шеол“ е обитание на мъртвите, подземният свят. Обратното, вечният Шеол, означава вечен живот. Помните ли цикадата от бутилката...?

Сам кимна:

— От герба на Наполеон: възкресение и безсмъртие. А другата част... „третият свят на забравените“?

— Това е френският вариант за тъмница — ублиет — да забравиш. Ако не грешим, някъде в подземие то на замъка ни чака цикада. Но защо им е била тази загадка? Защо не просто: „идете там и там, намерете това и това“?

— Тук става наистина интересно — отвърна Селма. — От това, което успях да превода дотук, излиза, че книгата на Лоран е отчасти дневник, отчасти ключ за дешифриране. Той откровено казва, че не бутилките са истинската награда. Нарича ги „стрелки върху карта“.

— Стрелки към какво? — попита Реми. — И за кого са начертани?

— Не става ясно. Ще разберем повече, когато приключа с превода.

— Добре, ясно е, че Лоран е правел всичко това по заповед на Наполеон. И ако са си дали толкова труд да скрият бутилките, каквото и да ни чака в края на картата, то трябва да е нещо забележително.

— Което може би обяснява защо Бондарук не се притеснява да убива заради него — вметна Реми.

Побъбриха още няколко минути, после затвориха.

— Я виж кой е тук — каза Реми с крайчеца на устата си и посочи с очи.

Сам се обърна. Пъхнал ръце в джобовете на якето си, Холков вървеше право към тях. Сам и Реми се напрягнаха, готови да скочат.

— Спокойно, да не мислите, че съм толкова глупав да ви застрелям посред бял ден? — рече Холков, като спря пред тях. Извади ръце и ги разпери. — Не съм въоръжен.

— Гледам, че си се измъкнал от малкото си автомобилно произшествие — отбеляза Реми.

Холков дръпна един стол и седна.

— Моля, заповядай — сухо рече Сам.

— Лесно можехте да ни бутнете през ръба. Защо не го направихте?

— Мина ни през ума, повярвай. Ако не беше приятелят ти с пищова, кой знае?

— Извинявам се за това. Той преигра.

— Предполагам, няма да ни споделиш как ни проследяваш? — попита Реми.

Холков се усмихна само с устни.

— Предполагам, няма да искате да споделите защо сте тук?

— Правилно предполагаш — потвърди Реми.

— Каквото и да кажеш, няма да ти повярваме — рече Сам. — Колегата ти отвлече, измъчва и за малко не уби наш приятел. Ти самият се опита да ни убиеш два пъти. Кажни ни защо си тук.

— Шефът ми ви предлага сделка. Партньорство.

Реми тихо се засмя.

— Нека позная: ние ще ви помогнем да намерите това, което търсите, а ти рано или късно ще ни убиеш заради него.

— Нищо подобно. Ще обединим сили и ще разделим печалбата, осемдесет на двацет.

— Ние дори не знаем по следите на какво сме.

— На нещо много ценно — както исторически, така и финансово.

— И кое интересува повече Бондарук?

— Това си е негова работа.

Сам и Реми не се заблуждаваха. Нейното предвиждане за плановете на Бондарук и Холков се потвърждаваше. Каквито и да бяха действителните мотиви на Бондарук и каквато и да беше наградата, по

никакъв начин нямаше да позволят то да попадне в ръцете на украинеца.

— Да кажем, че сред предметите се крие семеен завет. Той просто се опитва да довърши нещо, което е започнато много отдавна. Ако му помогнете да го направи, той ще ви се отплати достойно.

— Няма да стане! — каза Сам.

— И можеш да му предадеш съобщение от нас: ядец! — добави Реми.

— Помислете пак — рече Холков многозначително.

Сам и Реми се огледаха. В отсрещния край на дворчето стояха трима от хората на Холков, все познати лица от пещерата в Ръм Кей.

— Цялата банда е тук — отбеляза Сам.

— Не, има и още. Където и да отидете, ние ще бъдем там. По един или друг начин ще получим това, което искаме. От вас зависи дали ще се измъкнете живи.

— Не ни мисли — успокой го Реми.

Холков сви рамене.

— Вие решавате. Предполагам, че не сте толкова глупави, та да вземете книгата с шифъра със себе си?

— Не — увери го Сам. — И не сме толкова глупави да я оставим в хотела, но можете да проверите.

— Направихме го. Подозирам, че вече е в ръцете на мисис Уондраш.

— Може — съгласи се Реми. — А може и да е в сейф.

— Не, не мисля. Мисля, че в момента хората ви се опитват да дешифрират надписа. Може би ще минем да ги навестим. Чувал съм, че в Сан Диего е хубаво по това време на годината.

— Късмет! — пожела му нехайно Сам, опитвайки се да запази безразлично изражение.

— За системата ви за сигурност ли говориш? — махна пренебрежително Холков. — Това няма да е проблем.

— Очевидно не си запознат с биографията ми — рече Сам.

Холков се поколеба.

— А, да, инженер. Поиграл си си със системата, а?

— А дори да успееш, кой знае какво ще намериш вътре? — обади се Реми. — Ти сам го каза: не сме глупави.

Холков се намръщи. В погледа му се мярна несигурност, но веднага изчезна.

— Ще видим. Последен шанс, мистър и мисис Фарго. След това махаме ръкавиците.

— Вече ти отговорихме.

---

[1] Дюма, Ал. Граф Монте Кристо, т. 1, гл. 21. Прев. Ат. Далчев. Народна младеж. 1981 — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Замъкът Иф

Малко преди да излязат от хотела, заръмя дъждец, а сега, с приближаването на полунощ, той се превърна в порой, който се изливаше върху дърветата и се стичаше по улиците. Улиците блестяха под мъждивата жълта светлина на лампите. Тук-там се виждаха окъснели минувачи, които бързаха по тротоарите, скрили глава под чадъри или под сгънати вестници, или чакаха на групички под навесите на автобусните спирки.

Сам и Реми стояха в сенките на алеята срещу хотела и наблюдаваха входа.

По-надолу в пресечката до бордюра бе спрял сив „Ситроен Ксара“, в който смътно се различаваха два силуета. По-рано от стаята си в хотела Сам и Реми успяха да зърнат лицето на шофьора: един от свитата на Холков. Дали имаше и други, не можеха да знаят, но по-добре бе да предположат, че има.

След като се разделиха с Холков в кафенето, Сам и Реми се разходиха из Малмуск, пазарувайки и зяпайки наоколо. Не видяха нито него, нито хората му, докато не се запътиха обратно към хотела. Двама мотоциклетисти се залепиха зад таксито им.

Въпреки нехайната им реакция към заплахите на Холков, Сам и Реми ги взеха на сериозно. Опасявайки се, че стаята им се подслушва, те си намериха тихо кътче в най-празния бар на хотела и се обадиха на Руб Хейуд; нямаше го в щаба на ЦРУ, но го намериха у дома.

Сам включи високоговорителя и набързо му обясни положението и тревогите си.

— Познавам един тип в Лонг Бийч — каза Руб, — работеше в Службата за дипломатическа охрана. Сега има собствен бизнес. Искате ли да му се обадя да изпрати няколко души в къщата?

— Ще ти бъдем признателни.

— Дайте ми десет минути.

Обади се отново след пет:

— Готово! Ще бъдат там след два часа. Кажете на Селма, че ще се представят като охранителна група „Козал“. Ще търсят мисис Френч.

— Разбрано.

— Не мислите ли, че е време да се откажете? — попита Руб. — Видяхте колко далеч могат да стигнат тия. Каквото и да сте надушили, едва ли си струва такъв риск.

— Дори не знаем какво е — вметна Реми.

— Разбрахте ме. Безпокоя се за вас двамата.

— Благодарим ти, Руб, но ще се оправим.

— Нека поне ви помогна — въздъхна Руб.

— Какво имаш предвид? — попита Сам.

— Огледах пак Холков. Преди няколко години е бил в Чечня. Смятаме, че е бил посредник за черноборсов търговец на АК-47. Няма да е трудно да пусна името му в списъка за наблюдение на терористи. Няколко обаждания и ще попадне в полезрението на ЦДСП — каза той, имайки предвид Централната дирекция на съдебната полиция, френският аналог на ФБР. — Няма нищо, за което да го арестуват, но може да успеят да задържат него и хората му за известно време.

— Направи го. Всяка отсрочка ще ни бъде от полза.

— Въпросът е дали ще успеят да го намерят. Предвид миналото му, няма да им е лесно.

Три часа по-късно Руб отново се обади:

— ЦДСП са пуснали бюлетин за Холков, но няма да науча нищо ново още няколко часа, а и след това не се знае. Французите не обичат да споделят много-много информация.

— Дали случайно не познаваш и някой френски аналог на Гуидо обущаря?

— Сам, французите имат много стриктни закони за оръжието, хич и не ви трябва да ви хванат с нерегистрирано оръжие. Но познавам един тип на име Морис...

Сам си записа телефонния номер, после затвори.

Потръпвайки от студ, Реми вдигна яката на якето и се сгуши поблизо до Сам под чадъра.

— Не виждам други.

— И аз. Тръгваме ли?

Огледаха се за последно, излязоха от алеята и тръгнаха надолу по тротоара.

Използвайки позакърнелите умения на Сам, усвоени в „Камп Пери“, те обикаляха около час по улиците на залива, връщаха се по същия път, влизаха внезапно в кафенета и излизаха през задния вход, като през цялото време се оглеждаха за знаци дали ги следят. Доволни, че са сами, те взеха такси и поръчаха на шофьора да ги остави на „Рю Лож“ на Вьо Порт.

Както им беше обещал шефът на фирмата за лодки под наем, в северозападния край на пристанището ги чакаше сив петметров „Мистрал“. Макар на практика да представляваше моторна спасителна лодка със стъклена кабинка, не по-голяма от телефонна будка, лодката беше широка, с надежден и тих двигател „Ломбарди“. Надяваха се да им свърши работа.

С ключа, който управителят им беше изпратил, Сам отключи катинара на въжето, докато Реми палеше двигателя. После скочи на борда и лодката забръмча напред към устието на пристанището.

Десет минути по-късно край носа на лодката се появи вълноломът. Във водата зад тях се отразяваха размазаните от дъжда светлини на Марсилия. Единствената чистачка на предното стъкло на кабината тихо потракваше, борейки се със стичащата се вода.

Застанал до Реми, която направляваше кормилото, Сам рече:

— Мислех за това, което каза Холков. — Забеляза изражението ѝ и побърза да добави: — Не предложението му, а за интереса на Бондарук към това нещо, каквото и да е то. Нарече го „завет“. Знаем, че въпросът за него е на живот и смърт, така че може би е свързано със семейната му история.

— Има логика — съгласи се Реми, заобикаляйки една шамандура откъм бакборда. — Ще пуснем идеята на Селма. Не си размислил, нали?

— Само за теб се притеснявам.

Реми се усмихна в тъмнината, зелената лампа на кормилото леко осветяваше лицето ѝ.

— И по-лошо е било.

— Като например?

— Като например онзи случай в Сенегал, когато обиди жреца...

— Все едно не съм те питал.

След трийсет минути пред тях се появи белият силует на остров Иф, издигащ се от тъмния океан на половин миля пред носа. Замъкът беше затворен за посещение още в пет и половина следобед и с изключение на червения фар, който премигваше в нощното небе, островът тънеше в мрак.

— Не изглежда много приветлив по това време — отбеляза Реми.

— Никак даже.

Двамата се подготвиха добре за среднощната обиколка. Предварително разгледаха внимателно района в „Гугъл“, за да намерят тайни местенца за акостиране, които да ги скрият не само от хората на Холков, но и от бреговата охрана на Марсилия. Подходящото място се оказа от далечната страна на острова.

През следващия половин час обикаляха острова и оглеждаха за други лодки и признаци на живот. След като не забелязаха нищо тревожно, се приближиха към брега и се отправиха на север. Пред очите им се изправи западната кула на замъка, най-голямата от трите. Реми насочи лодката към залива под кулата, изключи двигателя и я остави сама да спре в основата на стената. С изключение на развълнуваната от дъжда повърхност, тук водата беше съвсем спокойна. Сам пусна котвата и с помощта на куката притегли лодката по-близо до скалите. Реми скочи на брега с въжето в ръка и го затисна под един голям камък.

Хванати за ръце, двамата тръгнаха покрай стената, скачайки от един хлъзгав камък на друг. Стигнаха до високата скала, която бяха забелязали на сателитните снимки. Сам се качи на скалата, застана под една пролука, използвана от стрелците, скочи и се хвана за вътрешния ръб на стената. Изпълзя горе, помогна на Реми да се качи при него и да слезе от другата страна. След това я последва.

— Слава на лошите архитекти!

Ако не бяха обърнатите назад укрепления, щеше да им трябва стълба.

— Не виждам никого — каза Реми, — а ти?

Сам поклати глава. В интернет не попаднаха на информация за охрана на острова след работно време, но за всеки случай

предполагаха, че може и да има.

Двамата запълзяха покрай извитата стена на кулата до началото на правата западна стена и после продължиха по нея. Камъните, нагрети от слънцето през деня, а после намокрени от дъжда, миришеха силно на варовик. Реми надникна зад ъгъла.

— Чисто е — прошепна тя.

Телефонът в джоба на Сам извibriра. Той го извади и вдигна, старайки се да шепне колкото може по-тихо.

— Лоши новини, Сам — каза Руб. — ЦДСП не могат да намерят нито Холков, нито хората му. Знаят, че е влязъл в страната със собствения си паспорт, но не го откриват в никой хотел или фирма за коли под наем.

— Използвал е фалшиви документи — предположи Сам.

— Най-вероятно. Въпросът е, че е още на линия. Внимавайте!

— Благодаря ти, Руб! Ще поддържаме връзка.

Сам затвори и предаде новините на Реми.

— Положението не е по-зле, отколкото в началото. Продължаваме ли?

— Естествено!

Обиколиха южната стена и следващата кула, докато стигнаха до страничния вход на замъка — висок извит тунел, който водеше към двора.

— Стой — прошепна Сам, — сниши се бавно!

Двамата коленичиха.

— Какво има?

— Точно пред нас!

На стотина метра от другата страна на двора имаше две постройки с червен покрив. Лявата, с формата на буква „Г“, се опираше в стената, минаваща по северния бряг на острова. Под стряхата се виждаха четири прозореца, изрязани като черни правоъгълници в мрака. Без да помръдват, изчакаха минута, после още една. След три минути Реми прошепна:

— Видя ли нещо?

— Така ми се стори. Може би съм сбъркал.

— Спри, не си. Ето там, в онзи ъгъл.

Сам погледна, където му сочеше Реми. Трябваша му няколко секунди, за да различи обекта, но грешка нямаше. В тъмнината

светлееше белият овал на човешко лице.

ГЛАВА 31

Наблюдаваха го цяла минута. Мъжът стоеше неподвижно като статуя и само от време на време завърташе глава, за да огледа зад гърба си и настрани.

— Пазач? — предположи Реми.

— Може би. Но ако беше мързелив пазач, който се опитва да се скрие от дъжда, дали щеше да стои толкова неподвижно? Щеше да пуши или да се разхожда напред-назад. — Сам бавно бръкна в джоба си и извади далекоглед „Никон“. Насочи го към постройката и го фокусира върху лицето на мъжа. — Не прилича на нито един от хората на Холков, които сме виждали.

— Ако са те, как са стигнали дотук? Не видяхме други лодки.

— Те са обучени командоси, Реми. Работата им е да се промъкват.

Сам огледа бавно наоколо, изследвайки сенките и тъмните входове, но не видя друг човек.

— Чудесна идея за коледен подарък — рече той, — далекоглед за нощно виждане.

— С удоволствие.

— Не виждам никого. Чакай...

Мъжът под стряхата се раздвижи, за да се огледа през рамо. На ръкава на якето му имаше емблема, а на колана му висяха фенер и ключодържател.

— С радост докладвам, че съм сгрешил — измърмори Сам. — Все пак е пазач. Въпреки това ще бъде добре да не ни хванат, че се промъкваме във френски национален паметник посред нощ.

— Така си е.

— Когато ти кажа, тръгни бавно по тунела и спри в средата. Не влизай в двора. И бъди готова да замръзнеш на място.

— Добре!

Сам наблюдаваше пазача през далекогледа, изчака го отново да отклони поглед, и каза:

— Сега!

Реми заобиколи ъгъла приведена, после продължи покрай стената и влезе в тунела. Сам наблюдаваше мъжа и търпеливо чакаше отново да отклони поглед. Най-сетне пазачът помръдна и Сам притича до Реми.

— Разтупа ми се сърцето — призна тя.

— Това е удоволствието от адреналина.

Постояха малко да си поемат дъх, после се промъкнаха през тунела до двора. Спряха до врата с едно стъпало пред нея.

Вляво от вратата имаше къса стена и дървена пейка. Вдясно се виждаха стъпала с парапет от ковано желязо, които вървяха покрай вътрешната стена на двора, а после завиваха наляво и се изкачваха към една от кулите. Там се разклоняваха и преминаваха в пътечка, обхождаща целия двор. Сам и Реми я огледаха внимателно, спирайки очи върху всяка правоъгълна врата или прозорец и дебнейки за някакво движение. Не видяха нищо.

Тъкмо се канеха да тръгнат, оглеждайки още веднъж двора и пътечката, когато дълбоко в сенките под стъпалата Сам видя още един свод.

Нищо не помръдваше. С изключение на дъжда, беше пълно мъртвило.

Сам обходи с поглед двора, после се наведе и прошепна в ухото на Реми:

— Когато кажа, тръгвай право към стъпалата и влез в кулата. Аз веднага...

В тунела зад гърба им нахлу светлина.

— Реми, давай!

Реми се втурна като спринтьор и изкачи стъпалата през две. Сам падна по очи и замръзна. Лъчът на фенера обходи тунела, после всичко отново потъна в мрак. Сам изпълзя до двора, изправи се и изтича в кулата при Реми.

— Видя ли ни?

— Скоро ще разберем.

Изчакаха две минути, почти убедени, че пазачът ей сега ще дойде, но той така и не се появи. Сам огледа тъмната вътрешност на кулата.

— Дали уцелихме правилната?

В картата на брошурата бяха отбелязани няколко входа към нивото на „забравените“. Един от тях трябваше да е в тази кула.

— Да, на следващата площадка, струва ми се — потвърди Реми, като кимна към витите стълби. Друга стълба водеше нагоре към бойниците.

Реми заслиза надолу, Сам я последва. На следващата площадка наистина имаше дървена врата в пода с резе с катинар. Сам извади малък лост тип „кози крак“ от колана си. Предвид каменната конструкция на замъка и думите на Мюлер, че брат му е намерил бутилките в някаква цепнатина, предположиха, че подобен инструмент ще им е от полза.

Катинарът изглеждаше нов, което не можеше да се каже за резето, почерняло и олющено от годините и соления въздух. Реми насочи фенерчето си към резето, но Сам я спря, преди да го е включила.

— Първо да се скрием.

След около трийсет секунди внимателно боравене с козия крак, той успя да извади резето от дървото. Вдигна дъската и под нея се показва дървена стълба, спускаща се в тъмна шахта.

— По-добре аз да я пробвам — каза Реми.

Тя седна, спусна крака в дупката и заслиза надолу. След десет секунди прошепна:

— Добре. Около четири метра е. Стъпвай внимателно. Стълбата е закрепена за камъка, но изглежда е стара като резето.

Сам се спусна и затвори капака над себе си, като остави пролука за пръстите си, за да може да придърпа резето. С малко късмет, дори да минеше оттам, пазачът нямаше да забележи нищо.

Сам заслиза надолу пипнешком. Стълбата изскърца, разлюля се и изстърга в каменните си дупки. Той замръзна, затаи дъх, преброи до десет и тръгна отново.

Стъпалото под единия му крак се разцепи и Сам пропадна надолу. Улови се с ръце, но рязкото движение се оказа непосилно за стълбата и тя се изкриви на една страна. Болтовете поддадоха със скърцане и пукот и Сам пропадна. Опита се да се свие, но падна по гръб.

— Сам! — Реми се завтече и коленичи до него.

Сам изпъшка, премигна бързо няколко пъти, после се подпря на лакти.

— Добре ли си?

— Май да. Само гордостта ми е наранена.

— И опашката.

Тя му помогна да се изправи.

Стълбата се беше превърнала в купчина трески. Дългите ѝ страници се бяха откачили, а стъпалата стърчаха под странни ъгли.

— Е, поне е ясно, че няма да излезем оттук — отбеляза Реми.

— Всяко нещо си има и хубавата страна — съгласи се Сам.

Реми светна фенерчето и се огледаха. Зад гърба им имаше каменна стена, а пред тях — тунел, малко по-висок от ръста на Сам. За разлика от външните стени на укреплението, камъните тук бяха тъмно сиви и грубо издялани, а следите на длетата отпреди четиристотин години още личаха. Това беше горното ниво на тъмницата, под него имаше още едно, а най-долу трябваше да са ублиетите, „третият свят на забравените“.

Реми изгаси фенерчето. Хванати за ръка, двамата тръгнаха бавно по тунела.

След двайсетина крачки Сам включи своето фенерче, огледа се и пак го изключи. Не се виждаше краят на тунела. Продължиха напред. След още двайсет крачки Реми го стисна за ръката.

— Чух ехо — прошепна тя. — Отляво.

Сам светна и пред очите им се показаха дванайсет килии, по шест от всяка страна на тунела. От съображения за безопасност железните решетки бяха свалени. Влязоха в най-близката килия и се огледаха.

Тунелите бяха доста мрачни, но малките килии бяха същински кошмар. В брошурата пишеше, че екскурзоводите разделят групите от туристи на по трима-четирима, после гасят осветлението и ги оставят в пълен мрак и тишина за трийсетина секунди. Макар Сам и Реми да имаха опит с подобни ситуации — за последно в Ръм Кей, килиите в замъка Иф предизвикваха у тях невероятен ужас, сякаш между стените им още витаеха затворени духове.

— Стига толкова! — каза Сам и излезе в тунела. По-долу вдясно откриха входа към следващия тунел.

Той беше малко по-дълъг, с дваисет килии. Този път ги обиколиха по-бързо. В края на тунела намериха дървена врата. Беше затворена, но нямаше нито резе, нито катинар. До вратата имаше табела с надпис на френски: „Влизането забранено. Вход за служебни лица“.

— Защо не е заключена? — учуди се Реми.

— Може би, за да не могат своенравни туристи да се заключват по невнимание, където не им е мястото.

Сам пхна пръст на мястото на ключалката и леко дръпна вратата. Пантите изскърцаха и тя се откряна. Сам спря, пое си дъх, после я отвори докрай.

Реми се промуши, той я последва и затвори вратата след себе си. Останаха неподвижно няколко секунди, заслушвайки се, после Реми включи фенерчето. Намираха се на тясна площадка метър на метър. Отдясно на вратата имаше парапет, а зад гърба им — стълба, водеща надолу. Надникнаха над парапета.

Лъчът от фенерчето успя да освети само десетина стъпала надолу.

ГЛАВА 32

Водени от синьо-бялата светлина на фенерчетата, двамата заслizaха към следващата площадка. Тук отново видяха дървена врата с табелка „Влизането забранено“. Готов за скърцането на вековните панти, Сам остана изненадан, че тази врата се отвори безшумно.

Следващият тунел беше широк не повече от метър и двайсет и висок около метър и половина. Трябваше да се приведат. От двете страни на тунела, през метър, бяха наредени правоъгълните врати на килиите, но за разлика от горното ниво, тези тук си бяха с оригиналните решетки, отворени и вързани с връв. Сам огледа най-близката на светлината на фенерчето и видя, че заключалката и резето са още на мястото си.

— Точно когато си мислехме, че по-потискащо не може да стане — прошепна Реми.

Продължиха напред, оглеждайки стените от двете си страни. След двайсетина метра видяха отляво къс тунел, не повече от три метра. В края му имаше четвъртит отвор с височина до кръста. Коленичиха и Сам се вмъкна вътре. Погледът му мярна дупка в пода. Той се приближи и светна в нея с фенерчето си.

— Още една стълба — прошепна той, — към два метра. Мисля, че го намерихме.

— Аз ще мина първа. — Реми се промуши през отвора и се запуска надолу. — Добре, изглежда здрава.

Сам слезе и се сви до нея. Този тунел беше още по-тесен: по-малко от метър ширина, метър и двайсет височина. По средата един след друг бяха наредени множество отвори, покрити със стоманени решетки, които сякаш поглъщаха лъчите на фенерчетата.

— Боже милостиви! — прошепна Сам.

— Колко са според теб?

— Ако тунелът е дълъг колкото тези горе... към четирийсет или петдесет.

Реми замълча.

— Чудя се колко време е нужно, за да полудее човек там долу.

— Зависи от човека, но след ден-два умът ти заживява свой живот. Без усет за време, без мяра за сравнение, без външни дразнителни... Хайде, да приключваме с тази работа. Какво гласеше последният ред от загадката?

— „От третия свят на забравените...“

Като внимаваха къде стъпват, те се отправиха към третия отвор. Реми освети решетката и Сам я разгледа отблизо. Пантите и резето бяха свалени, а пръчките бяха грапави от ръждата. Щом докосна една от тях, от нея се изрониха люспи и полетяха надолу в мрака. Той вдигна решетката и я отмести.

Ублиетът се намираше на дъното на тясна шахта, дълга два метра. Самата килия беше метър и двайсет на метър и двайсет, деветдесет сантиметра в дълбочина: нито достатъчно широка, за да може човек да легне изпънат, нито достатъчно висока, за да стои прав.

— По-добре аз да сляза — каза Реми, — по-дребна съм.

Сам се намръщи, но кимна.

— Добре.

Той извади малкия кози крак от колана си и го подаде.

Реми свали якето, мушна лоста в колана си и Сам я спусна надолу.

Наложи й се да скочи от няколко педи височина. Застанала на четири крака, тя ухапа фенерчето между зъбите си и започна да оглежда каменните стени и пода. След две минути продума:

— Ето те и тебе...

— Цикада?

— Да, в цялата си прелест. Точно в ъгъла на един камък. Тук има доста голяма цепнатина... Чакай малко.

Реми пъкна козия крак в цепнатината, после в другата и камъкът се отдели от стената. Пъктейки, тя го извади и го сложи настрани, после легна по корем и насочи фенерчето си в дупката.

— Дълбока е към метър... по дяволите!

— Какво стана?

Реми се изправи на колене и погледна нагоре.

— Това е основата на скалата, Сам. Няма други отвори, нито цепнатини... нищо.

Реми огледа още веднъж, за да е сигурна, че не пропуска нещо, после върна камъка на мястото му. Сам протегна ръце и я издърпа горе. Тя сви устни и издуха един кичур от челото си.

— Точно от това се страхувах. Карл Мюлер е намерил тук три бутилки. Нещо ми подсказваше, че останалите не чакат нас.

Сам кимна.

— Каквото и да е бил намислил Лоран, няма причина да е скрил всички бутилки на едно място.

— Е, струваше си да опитаме. Едно знаем със сигурност: Лоран наистина е използвал печата с цикадата.

— Хайде, да си вървим и да потърсим начин да излезем навън.

Върнаха решетката на място и се отдалечиха по тунела. Реми вървеше притисната до едната стена, Сам — до другата. На три метра от края Сам изведнъж се спъна, падна назад в една ниша и изохка.

— Сам? — тревожно прошепна Реми.

— Май намерих нещо — отвърна той.

Сам се огледа. Задната част от пода на нишата всъщност беше отвор, върху който нямаше решетка.

Реми заобиколи ублиета в средата на тунела и се вмъкна в нишата при Сам. Той насочи фенерчето към шахтата, после се спусна в нея, последван от Реми. Перпендикулярно на тунела се простираше тесен проход, в който можеше само да се пълзи.

Реми запълзя напред, а Сам след нея. За да не пропуснат някое разклонение, често опипваха стените покрай себе си.

След една минута Сам потупа Реми да спре и включи фенерчето. Проходът продължаваше още напред. Краят му не се виждаше.

— Забеляза ли стените? — попита Реми шепнешком.

— Да.

Стените не бяха изградени от камъни, а прокопани в основата на скалата. Двамата напредваха бавно в мрака. Тесният проход бе толкова потискащ, че изминаването на няколко педи им се струваше като десетки метри.

След трийсетина секунди Реми отново спря.

— Стена и разклонение надясно.

Завиха и пропълзяха още шест метра до следващия завой, този път наляво. След още една права отсечка и два последователни завоя надясно и наляво се озоваха под дупка в тавана, достатъчно висока, за да може Реми да се изправи. Тя се огледа и клекна при Сам.

— Горест има площадка и някакво помещение.

— Ще можеш ли?

— Така мисля.

Тя се набра и изчезна. След десет секунди извика:

— Давай!

Сам се изправи, изпълзя върху площадката и скочи при Реми, която вече оглеждаше помещението. То беше три на три метра, също издълбано в основата на скалата. На трите стени имаше монтирани дървени кутии за оръжие, разделени вертикално — вероятно за мускети или за саби. В стената отляво имаше изрязан свод.

— Това трябва да е от времето, когато крепостта е била укрепление — прошепна Сам. — Може би последно укритие или място за отбрана.

— Което означава, че трябва да има още един вход или изход.

— Освен ако не са го запушили при превръщането на крепостта в затвор.

— Не смей да се шегуваш.

— Има само един начин да разберем.

Двамата се мушнаха в тунела зад свода.

Оказа се лабиринт. В продължение на цял час Сам и Реми търсеха път, стигаха до задънени тунели, обикаляха в коридори във формата на подкови, слизаха и се изкачваха по стълби, докато Сам накрая не спря. Пред тях тунелът отново се разделяше на три като спици на колело на каруца.

— Какво е това? — задъхано попита Реми.

— Не знам как се казва, но предполагам, че е част от теорията за отбрана на последното укрепление: нападателите слизат тук долу, изгубват се и защитниците ги залавят. — Той облиза пръста си и го вдигна във въздуха. — Има някакво течение. — Завъртя се, опитвайки се да определи откъде идва, но поклати глава. — Не мога да разбера откъде идва.

Реми не го слушаше. Тя се въртеше на място със затворени очи, сложила ръце на кръста и сочейки с пръсти ту наляво, ту надясно.

— Припомнях си откъде сме минали. Дворът е насам — прошепна тя накрая, сочейки към левия тунел. — Ако има таен вход, той трябва да е някъде там.

— Добре — рече Сам, хвана я за ръка и двамата отново тръгнаха.

Тунелът продължи да се разклонява и всеки път Реми спираше, затваряше очи и започваше бавно да се върти в различни посоки, после казваше накъде да продължат.

След още час тунелът внезапно свърши. На стената беше подпряна дървена стълба, грубо издялана от нещо като червен дъб, с леко разкривени страници и стъпала. Вдигнаха фенерчетата нагоре. Стълбата, която беше над десет метра, свършваше под дървен капак.

— Подушваш ли това, Сам? Дъжд! Близо сме!

Той кимна разсеяно, оглеждайки стълбата.

— Много е стара. Възможно е да стои тук от самото начало. От стотици години.

— Чудесно, но единственото, което ме интересува в момента, е дали ще ни издържи.

Сам побутна стълбата, после стъпи на първото стъпало и се отпусна. То изскърца, но не поддаде.

— Дай ми козия крак, ако обичаш.

Той го мушна в колана и се изкачи до капака.

— Заклучен е.

Пъхна лоста под ръба и натисна няколко пъти. Резето се отвори. Сам отмести капака и в тунела нахлу свеж въздух.

— В една от кулите сме — прошепна той на Реми.

Сам се измъкна навън, а Реми се заизкачва след него. Когато главата ѝ се подаде от отвора, пред вратата се чуха стъпки. Сам ѝ помогна да излезе и двамата изпъзяха до вратата.

През парапета видяха пазача — предположиха, че е същият, който се разхождаше в двора и оглеждаше наляво-надясно с фенера си. Пазачът се обърна, вдигна за момент фенера към пътеката горе, после се скри под един от сводовете.

Дадоха му трийсет секунди да се отдалечи, после минаха бързо по пътеката, слязоха по стъпалата, прекосиха двора и се измъкнаха през тунела, през който дойдоха.

Навън още валеше и температурата беше паднала с десетина градуса. Потръпнаха от студ. Огледаха се, за да се ориентират. Бяха точно там, откъдето тръгнаха. Отсреща се виждаха постройките с червените покриви. Пазачът беше на стотина метра от тях и по фенера си личеше, че върви към регистратурата.

— Май толкова стига за една нощ, а? — рече Сам.

— Дори ни е малко повече. Пък и доколкото те познавам, чака ни още доста.

— И още как!

Двамата излязоха вън на дъжда.

ГЛАВА 33

Гранд хотел „Бово“

Час по-късно, освежени от душа, Сам и Реми седяха на балкона, наслаждаваха се на втората си рум сървис поръчка „Бомбай Сапфир Гибсън“ и гледаха към Вьо Порт. Водата отразяваше светлините на града като мозайка от червени, жълти и сини цветове, които бавно се размиваха под дъжда. В далечината се чуваше сирена, насочваща плавателните съдове в мъглата, а някъде по-наблизо от време на време подрънкваше шамандура.

Телефонът иззвъня. Сам погледна екрана: Руб. Още щом се прибраха в хотела, Сам му се обади и му разказа нарочно без подробности за нощното им приключение, след което го помоли да се чуят по-късно.

Сам затвори вратата на балкона и пушна телефона на високоговорител.

— Руб, моля те, кажи ни, че Холков и хората му са задържани.

— Съжалявам! Французите не могат да ги открият.

— Ще ми се да бях изненадан.

— И на мен. Готови ли сте вече да се откажете и да се прибирате у дома?

— Не и в този живот.

— Реми?

— Никакъв шанс!

— Добре, погледнато от хубавата страна, името и снимката на Холков са навсякъде. Ако се опита да напусне страната през кое да е летище, пристанище или гара, ще го заловят.

— Само че от това, което си ми разказвал, хората от Спецназ са добре обучени да се промъкват през граница. А Холков не ми изглежда такъв глупак, че да се появи на летището.

— Имаш право.

— Ами Бондарук? — попита Реми. — Някакъв шанс да се разровим в семейните му тайни и да разберем какви са мотивите му?

— Не е изключено. Оказва се, че иранският полковник от Пасдаран, който е сътрудничил на Бондарук по време на войната, няколко години по-късно си е навлякъл проблеми с аятолаха. Не сме сигурни за какво точно, но полковникът — казва се Ареф Гасеми — избягал в Лондон и започнал работа за британците. Все още е там. Поръчал съм на един човек да се свърже с него.

— Благодаря ти, Руб — каза Реми и затвори.

На следващата сутрин Сам и Реми спаха до девет, след това закусиха на балкона. Дъждът от предишната нощ беше изчезнал, оставяйки след себе си синьо небе, осеяно тук-там с пухкави бели облачета. Докато си пиеха кафето, звъннаха на Селма, която беше будна, въпреки че в Калифорния беше полунощ. Главният им научен работник като че ли спеше не повече от пет часа на денонощие, но това не й се отразяваше зле.

Без да изпада в подробности, Сам й разказа, че са намерили скривалището в замъка Иф, само че празно.

— Цикадата обаче беше там и изглеждаше също като печата на Лоран — добави Реми.

— По-добре от нищо — отговори Селма. — Аз леко напредвам с третия и четвъртия ред от надписа на бутилката, но за останалото — нищо. И мисля, че знам защо: има и трети ключ.

— Би ли обяснила?

— Книгата на Лоран е единият ключ, бутилката — другият. Поне с първите четири реда е така. Предполагам, че третият ключ е върху друга бутилка. Трябват ни и трите, за да ги съпоставим и да дешифрираме останалите редове.

— Звучи заплетено.

— От наша гледна точка — може би, но трябва да предположим някои неща. Първо, че Лоран е възнамерявал да скрие дванайсетте бутилки поотделно, далеч от сандъка им, като „стрелки върху картата“, сочещи към нещо.

— Трябва да измислим име на това „нещо“ — вметна Сам.

— Златото на Наполеон — сви рамене Реми.

— Става.

— Добре, златото на Наполеон — съгласи се Селма. — Подозирам, че идеята е била следната: намираш една бутилка, дешифрираш я с помощта на книгата и тя те отвежда до следващата бутилка...

— Разгадаваш следващия ред с помощта на книгата и предишната бутилка... — схвана Сам.

— И те те водят към третата и тъй нататък, и тъй нататък. Добрата новина, макар и само предположение, е, че според мен няма последователност в шифъра. Тоест, Лоран го е измислил така, че всяка бутилка да може да те отведе при следващата.

— Ако е така, защо е скрил трите бутилки на едно място в Иф? — попита Реми.

— Представа си нямам. Може би ще разберем по пътя.

— Май не забелязваме слона в стаята — каза Сам. — Знаем със сигурност, че една от бутилките е изгубена — парчето в река Покомоук го доказва. Без нея може да не разчетем последната загадка — тази, която би ни отвела до златото на Наполеон.

— И аз си мислех същото — присъедини се Реми, — но предполагам, че няма да разберем, докато не стигнем до края.

— Селма, каква е вероятността бутилката, която Холков намери в Ръм Кей, да им свърши някаква работа?

— Малка, освен ако нямат книга с шифър, разбира се. Но като се има предвид как ви следват по петите, бих казала, че са доста объркани.

— Ето го и слон номер две — отбеляза Реми, — рано или късно ще трябва да им измъкнем бутилката от Ръм Кей.

— Което ще рече да влезем в бърлогата на лъва.

Севастопол

На две хиляди мили от Марсилия Хедеон Бондарук седеше зад бюрото си, сплел ръце пред себе си. Върху червената кожена повърхност бяха пръснати дузина цветни снимки с висока резолюция, на всяка от тях се виждаше отделен ред от символи. За десети път в продължение на един час той вдигаше лупата и ги изследваше един по един, фокусирайки се върху най-дребните детайли на всеки символ —

правият ъгъл на този квадрат, кривата на онази „омега“, наклонът на полумесеца... Нищо. Абсолютно нищо!

Бондарук хвърли лупата и ядно пръсна снимките по пода.

Въпреки паричната си стойност, бутилката сама по себе си не струваше нищо за него, а сега, когато Фарго имаха книгата на Арно Лоран, вероятно щяха бързо да разгадаят шифъра. Колкото и да му се искаше да хвърли вината само върху Холков, трябваше да признае, че самият той също ги подцени. Те бяха ловци на съкровища, авантюристи. Нито той, нито Холков предположиха, че ще се окажат чак такъв проблем. Или толкова находчиви. Може би трябваше да го предвиди. Все пак лудориите на Фарго ги бяха отвеждали до доста опасни ситуации и ги бяха калили.

Въпреки това техните възможности не можеха да се сравняват с неговите. Само за Наполеон беше похарчил стотици хиляди долари. Беше разнищил живота му до най-малката подробност от люлката до гроба, беше проследил не само всичките му знайни наследници, но и тези на десетките му приятели, съветници и любовници, на които може да се е доверил. Включително Арно Лоран. Всички известни книги за Наполеон бяха сканирани и вкарани в компютърната им база данни и претърсени за насочващи следи. Всички произведения на изкуството от периода, от батални сцени до груби скици, бяха анализирани за знаци, които биха могли да сочат пътя: символ върху копче, пръст, насочен към нещо на заден план, книга на рафт зад главата на Наполеон...

И след всичко това, след толкова отделено време и похарчени пари, не разполагаше с нищо, освен с една безполезна бутилка вино и пиктография на проклетото насекомо.

Телефонът на бюрото му иззвъня.

— Аз съм — каза Владимир Холков.

— Къде си? — изръмжа Бондарук. — Очаквах да се обадиш снощи. Казвай какво става.

— Проследихме ги до Марсилия вчера следобед. Срегнах се с тях и им предложих примирие и сделка.

— Какво?! Не съм ти казал да правиш такава неща!

— Предлагането на примирие и спазването му са две различни неща. Но те така или иначе не приеха.

— Къде са сега?

— Там, в Марсилия.

— Там? Какво ще рече това?

— Наложил се да напусна Франция. Сега съм в Ла Хонкуера, от другата страна на границата с Испания. Френската полиция ме търси. Някой е пуснал бюлетин.

— Фарго! Те трябва да са! Как са го направили?

— Ще разбере. Няма значение, ако тръгнат някъде, ще разбере.

— Как?

Холков обясни.

— Ами книгата? — попита Бондарук.

— Пратил човек да наблюдава къщата, но Фарго не блъфираше: погрижили са се за сигурността. Мисля, че ще си навлечем повече неприятности, отколкото си заслужава. А след като знаем къде отиват и кога, можем да ги оставим да свършат черната работа.

— Съгласен съм.

Бондарук затвори, отиде до прозореца и си наложи да диша дълбоко, за да се успокои. Холков беше прав. Имаше време. Фарго имаха преднина, но им оставаше още много път и още много препятствия. Рано или късно щяха да допуснат грешка. И тогава Холков щеше да ги пипне.

ГЛАВА 34

Севастопол

Сам сви от черния път и спря на няколко крачки от ръба на скалата. Оставаше час до залез и слънцето вече се спускаше към хоризонта, хвърляйки златни и червени отражения върху Черно море. Точно под тях се виждаха зъберите на нос Фиолент, стигащи чак до синьо-зелената вода. Близко до брега стърчаха остри скали, обливани от разпенените вълни.

В далечината се чу вик на чайка, после всичко утихна, остана само вятърът, който свиреше през отворения прозорец на колата.

— Малко е злоещо — измърмори Реми.

— Малко — съгласи се Сам, — но пък му отива на репутацията.

Говореха за Хедеон Бондарук. Трябваше им още една бутилка, с която да разгадаят следващия ред от шифъра. Сам и Реми избраха единствената възможност: да я откраднат от Бондарук.

Идеята беше опасна, дори глупава, но приключенията им ги бяха научили на много неща, едно от които Сам нарече „Закон за обратнопропорционалната връзка между силата и допускането за неуязвимост“. Като се имаха предвид силата и славата на Бондарук, на кого би му хрумвало да краде от него? Той се изживяваше като цар на украинската мафия години наред и като мнозина други беше започнал да вярва, в собствената си неприкосновеност. Несъмнено той и собствеността му се радваха на сериозна охрана, но също като мускул, който дълго не се използва, имаше шанс тя да се окаже отслабена — или поне такава беше теорията на Сам и Реми.

Разбира се, те не бяха готови да рискуват и да се доверят само на предположенията си, затова помолиха Селма да проучи дали в домашната охрана на Бондарук има пропуски, от които могат да се възползват. Тя откри, че има.

Първо, той държеше колекцията си от антики изложена в имението, където малък екип от специалисти я поддържаше и надзираваше. Второ, самото имение се простираше на голяма площ,

което според Селма им даваше сериозни шансове да се вмъкнат незабелязано.

Сам и Реми слязоха от колата, приближиха се до ръба и погледнаха на север. На миля по криволичещия бряг, кацнало пред един скален мост, се виждаше стоакровото имение на Бондарук, официално наречено „Хотин“. Мостът, подкопан от хилядолетна ерозия, стигаше до скална колона, която се издигаше като небостъргач от морето.

Домът на Бондарук всъщност беше пететажен замък с разгърнатата площ от две хиляди и осемстотин квадратни метра в стил Киевска Рус, със стръмни покриви от плочи, дълбоко врязани прозорци и островърхи медни минарета. Целият беше обграден от ниска стена от бели камъни и вечнозелени горички.

„Хотин“ бил построен през осемнайсети век като дом на вожд от Кримския хаганат, чийто род се отцепил от Монголската златна орда през шестнайсети век, за да се установи по тия земи. Век по-късно кланът му бил прогонен от войски на Московска Русия, предвождани от един запорожки казак, който превзел замъка, но след трийсет години го изгубил от друг по-силен вожд.

По време на Кримската война „Хотин“ попаднал в ръцете на Павел Степанович Нахимов — най-забележителния адмирал от черноморския флот на цар Николай II, след това сменил ролята си още четири пъти: първо бил музей, посветен на обсадата на Севастопол по време на Кримската война, по време на Втората световна война станал щаб на Вермахта, а след това лятна къща за висши съветски командири. От 1948 г. до падането на Съветския съюз „Хотин“ запустял и бавно се рушал, докато Бондарук не го купил от жадното за пари украинско правителство през 1997 г.

Имението имаше богата история и Селма без проблем попадна на множество следи, но в края на краищата бронята на Хотин се пропука благодарение на една от най-ниските човешки страсти — алчността.

— Я ми разкажи пак — помоли Сам, докато гледаше имението през бинокъла си.

— Богдан Абданк — започна Реми, — бил запорожкият казак, който превзел крепостта от монголите.

— Така...

— Изглежда, Абданк бил не просто казак, но и контрабандист — кожи, скъпоценни камъни, алкохол, роби — пренасял всичко, което смятал, че може да продаде на черно. Проблемът бил, че имало още много казашки кланове, които искали да бръкнат в кацата с меда.

— Само че старият Богдан бил хитрец — вметна Сам.

— И доста усърден.

Според архивите на Националния университет „Тарас Шевченко“ в Киев, до които Селма се добра в Интернет, Абданк използвал робски труд, за да прокопае мрежа от тунели в скалите и хълмовете около Хотин, където да крие незаконните си стоки. Корабите, пътуващи на запад с товари от румънски самур, турски диаманти или грузински проститутки, пускали котва във водите под Хотин, за да се разделят със стоките си, които потъвали в тунелите под имението.

— С една дума, чакат ни още пещери — заключи Реми.

— Така изглежда. Въпросът е дали и колко Бондарук познава историята на Хотин? Ако тунелите наистина съществуват, дали той знае за тях и дали ги е запечатал?

— И най-вече, дали ги използва по примера на Абданк?

Сам си погледна часовника.

— Е, скоро ще разберем. Имаха среща.

Докато се опитваха да проучат Хотин, се оказа, че може би ще се сдобият не само с идея как да се промъкнат в имението, но и с карта, по която да се ориентират.

Уредникът на архивите в университета „Тарас Шевченко“, мъж на име Пьотр Бохуслав, страстно ненавиждаше работата си и отчаяно мечтаеше да се премести в Триест, където да отвори книжарница. След кратко дърпане накрая той откровено казал на Селма, че срещу подходяща сума е готов да сподели набор от редки, все още неархивирани планове на Хотин, както и информация от личните си наблюдения по въпроса.

Пьотр Бохуслав ги очакваше в малък семеен ресторант над яхтения клуб „Балаклава“, на няколко мили надолу по брега. Когато Реми и Сам стигнаха там, нощта се бе спуснала и вътрешността на заведението бе слабо осветена от ветроупорните фенери по масите. От

тонколоните, скрити зад висящи растения, се чуваше тиха народна музика. Миришеше на наденици и лук.

Щом влязоха, един мъж в ъгъла вдигна глава, огледа ги втренчено и после пак забодде очи в менюто. Към тях се приближи сервитьорка с яркочервена пола и бяла блуза. Сам се усмихна и кимна на мъжа, след което тръгнаха към него.

— Мистър Бохуслав? — попита Реми на английски.

Мъжът вдигна очи. Имаше оредяваща бяла коса и зачервен нос на пияница.

— Аз съм Бохуслав — кимна той. — А вие сте мистър и мисис Джоунс?

— Точно така.

— Заповядайте, седнете. Нещо за хапване? По едно питие?

— Не, благодаря — отказа Реми.

— Искате да влезете в Хотин, така ли?

— Не сме казвали подобно нещо — поправи го Сам. — Писатели сме и работим върху книга за Кримската война.

— Да, асистентката ви ми каза. Бива си я.

— Така е — усмихна се Реми.

— Тази книга, която пишете — тя за обсадата на Севастопол ли е или за войната?

— И за двете.

— Ще ви трябват специални детайли. Готови ли сте да платите?

— Зависи от детайлите — отвърна Сам, — и колко са специални.

— Първо ми кажете: знаете ли кой живее там сега?

Реми сви рамене.

— Не, защо?

— През деветдесетте години лош човек купи Хотин. Престъпник. Казва се Бондарук. Сега той живее там. Има сериозна охрана.

— Благодаря за информацията, но не възнамеряваме да нахлуваме вътре — излъга Сам. — Разкажете ни за себе си. Откъде знаете толкова много за това място? Не е само от плановете, надявам се.

Бохуслав се ухили, разкривайки три сребърни зъба.

— Не, не само. След войната, когато изгонихме немците, аз бях разпределен тук. Бях готвач на генерала. После, през 1953 г., се

преместих в Киев и започнах работа в университета. Първо бях портиер, после станах асистент в катедрата по история. През 1969 година правителството реши да превърне Хотин в музей и помолиха университета да оглави проекта. Заедно с други колеги отидохме да го огледаме. Прекарахме един месец там — чертахме карти, снимахме, проучвахме. Пазя всичките си оригинални бележки, скици и снимки.

— Заедно с плановете?

— Да.

— Проблемът е, че това е било преди четирийсет години — отбеляза Реми. — Кой знае колко се е променило оттогава, а и какво е направил новият собственик.

Бохуслав вдигна триумфиращо пръст.

— Ха! Грешите! Миналата година този човек, Бондарук, ме нае да отида в Хотин и да го консултирам за реставрацията на имението. Искаше да му помогна имота да върне вида си от периода на запорожките казаци. Прекарах две седмици там. С изключение на декорацията нищо не се е променило. Разглеждах, където си поискам, почти без охрана.

Сам и Реми се спогледаха. Когато Селма им каза за Бохуслав, първата им реакция бе да помислят, че Бондарук им е заложил капан, но след като размислиха, решиха, че е малко вероятно: най-вече по силата на „Закона за обратнопропорционалната връзка между силата и допускането за неуязвимост“, както и заради подозрението, което ги гризеше, откак започна това приключение: дали пък Бондарук, като не успяваше сам да разреши загадката, не ги оставя да напреднат, за да го отведат до това, което нарекоха „Златото на Наполеон“? Възможно е, но това не променяше факта, че все още имаха две възможности: да продължат или да се откажат.

Колкото и невероятен да беше сценарият с капана, те бяха любопитни за мотивите на Бохуслав. Сумата, която той искаше — петдесет хиляди украински гривни или десет хиляди американски долара, изглеждаше нищожна на фона на това, което щеше да му причини Бондарук, в случай че разкрие измяната. Сам и Реми долавяха някакво отчаяние, но от какво?

— Защо го правите? — попита Сам.

— Заради парите. Искам да замина за Триест...

— Чухме. Но защо искате да разсърдите Бондарук? Сам казахте, че е лош човек...

— Така е.

— Тогава защо рискувате?

Бохуслав се поколеба, смръщи се и устата му се разкриви.

— Чували сте за Припят, нали? — въздъхна той.

— Градът близо до Чернобил.

— Да. Жена ми, Олена, беше там, когато атомната електроцентрала експлодира. Семейството ѝ беше едно от последните, които се измъкна оттам. Сега има рак на яйчниците.

— Съжаляваме!

Бохуслав сви рамене.

— Тя винаги е искала да види Италия, иска да живее там. Обещах ѝ, че някой ден ще го направим. Искам да изпълня обещанието си, преди да умре. Повече ме е страх да не наруша думата, която дадох на Олена, отколкото от Бондарук.

— А какво ще ви попречи след това да отидете при Бондарук и да ни предадете за повече пари?

— Нищо. Освен това, че не съм глупак. Какво, да ида и да му кажа: „Щях да ви предам, но ако ми платите повече, няма да го направя“? Бондарук не се пазари. Последният, който се опита — един алчен полицай, изчезна заедно с цялото си семейство. Не, приятелю, предпочитам да склуча сделка с вас. Може да е за по-малко пари, но поне ще поживея, за да им се порадвам.

Сам и Реми се спогледаха, после обърнаха очи към него.

— Казвам ви истината! Дайте ми парите и ви обещавам, че ще знаете за Хотин повече, отколкото знае самият Бондарук.

ГЛАВА 35

Приведена над чертожната маса под матовата червена светлина на лампата, Реми определяше местоположението им с помощта на компас и пергел. Тя извади молива от устата си и надраска някакви сметки в полето на картата, после ограда малко кръгче и заяви:

— Ето тук сме!

Сам изключи двигателя. Рибарското корабче бавно се плъзгаше към брега през мъглата. Чуваше се тихото плискане на вълните. Найсетне корабчето спря. Сам излезе от кабината, хвърли котвата и се върна вътре.

— Трябва да е отляво на борд — каза Реми, като отиде при него до прозореца.

Сам вдигна бинокъла и се вгледа в мрака. Отначало не видя нищо, освен мъгла, но след малко съзря бледа пулсираща светлина в далечината.

— Браво на теб! — похвали я той.

Бяха на три мили от фара, отправната им точка за тази вечер. Корабчето, което наеха, нямаше навигационна система, затова трябваше да разчитат на собствената си преценка и да се ориентират по откъслечните обекти по брега, уловени от радара.

— Не това е трудното — отвърна Реми.

— Хайде, да се обличаме!

Снощи, след като приеха цената на Бохуслав, Сам и Реми се обадиха на Селма да потвърдят превода на сумата. После заедно с украинеца отидоха до гарата на Балаклава и изчакаха в колата, докато той вземе една кожена чанта от шкафчетата под наем. Прегледаха бързо съдържанието ѝ и се увериха, че Бохуслав е на ниво — или скиците, бележките, снимките и схемите бяха истински, или си имаха работа с изпечен фалшификатор.

Веднага щом се върнаха в хотела в Евпатория, на петдесет мили нагоре по брега от Севастопол, те изсипаха съдържанието на чантата върху леглото и се захванаха за работа. Селма ги наблюдаваше през уебкамерата. Около час сверяваха картите с това, което вече знаеха, и се увериха, че материалите на Бохуслав са автентични. Всеки вход, всяко стълбище и стая бяха надлежно отбелязани, но по-важното е, че слуховете за тунелите на Богдан Абданк се оказаха верни. Хотин беше опасан с километри тунели, които започваха в скалите под имението, където са се разтоварвали стоките, и се разклоняваха в безброй помещения и проходи, някои от които излизаха на повърхността на повече от километър от територията на имението.

По-изненадващо беше откритието, че запорожкият казак не е бил единственият, който ги е използвал. Всички следващи обитатели на имението, от адмирал Нахимов до нацистите и червеноармейците, бяха използвали тунелите за най-различни цели — за хранилища на боеприпаси, за бомбоубежища, за частни бордеи, в някои случаи за скриване на собствените си трофеи.

За съжаление, точно информацията, която им бе най-нужна, липсваше в материалите на Бохуслав: а именно, къде точно Бондарук държи бутилката от изгубената изба на Наполеон.

— Разбира се, има и друга възможност — каза Реми. — Да я е скрил на друго място.

— Съмнявам се, всичко, което знаем за него, подсказва, че е маниак на тема личен контрол. Не е стигнал дотук, оставяйки важната работа на други. Щом е толкова обсебен от нещо, със сигурност го държи близо до себе си.

— Имаш право.

— Ако приемем, че е така — обади се Селма, — в плановете може да има нещо, което да ни насочи. Ако е сериозен колекционер — а ние знаем, че е такъв, ще държи най-ценните си предмети в контролирана среда: тоест, отделни климатици, системи за контрол на влажността, аварийно хранане, противопожарна техника... Най-вероятно някъде, отделно от останалата част от имението. Проверете записките на Бохуслав за подобни места.

Отне им цял час ровене в надрасканите с дребен почерк бележки на Бохуслав, едновременно на английски и руски, но най-накрая Реми

откри стая в западното крило на имението, отбелязана като „Стая с повишена сигурност“.

— Местоположението съвпада — каза Селма.

— Има и нещо друго — рече Сам, като се зачете в друга бележка. — „Отказан достъп до западното крило“. Добавяме към това стаята с повишена сигурност и можем да приемем, че сме намерили нашето място хикс.

По ирония на съдбата имението имаше формата на знака на мира: основната част от къщата се намираще в средата, две крила се простираха на югоизток и североизток, а третото — на запад, всичко това бе оградено с ниска каменна стена.

— Проблемът е, че според плановете тунелите влизат в имението на две места — в конюшните на стотина метра северно от къщата и в югоизточното крило — отбеляза Реми.

— Значи или трябва да порием с копита на открито и да се надяваме да се доберем до западното крило, или да стигнем до югоизточното и да се промъкнем през къщата, надявайки се да се изплъзнем на охраната.

Както обикновено, Селма успя да им намери надеждно място в Евпатория, откъдето да се снабдят с екипировка. Изпрати ги в стар военен магазин, собственост на бивш войник, преквалифицирал се в механик. Той ги снабди с камуфлажни униформи на морски командоси от времето на Студената война и петфутова гумена лодка с електрически мотор, захранван от акумулатор.

Сам и Реми облякоха униформите, намазаха с черно лицата си и спуснаха през борда на рибарското корабче надутата лодка. После метнаха по една раница и се качиха вътре. Реми оттласна лодката от корабчето и след секунди го изгубиха в мъглата. Сам запали мотора на лодката и той забръмча тихо. Седнала на носа, Реми насочи компаса към фара, после вдигна ръка и посочи в мъглата.

— По дяволите торпедата! — рече Сам и ускори.

Моторът беше тих, но бавен. Лодката се движеше със скорост три възела — все едно ходеха пеша. Мина цял час, преди Реми, която внимателно следеше пулсиращата светлина на фара, да даде знак да спрат. Сам намали мощността на мотора.

Единственият звук, който се чуваше, беше плисъкът на вълните в борда на лодката. Наоколо се стелеше мъгла, която скриваше всичко на един-два метра. Сам тъкмо се канеше да каже нещо, когато чу приглушеното разбиване на вълни в далечината. Реми го погледна, кимна и отново посочи.

Пред тях беше първото препятствие. Като взеха предвид характера на черноморските течения, решиха да подхождат към имението от юг. Така нямаше да им се наложи да се борят с прилива, но трябваше да се проврат между стърчащите скали в залива под имението на Бондарук. Доста опасно начинание посред нощ, да не говорим за мъглата. Още повече че решиха да не използват фенерчета, за да не ги забележи охраната. Оставаше им да разчитат на острия слух на Реми и на бързите рефлексии на Сам.

Сам продължи трийсетина секунди с половин мощност в посоката, указана от Реми, после изключи двигателя. Ослушаха се. Отляво и отдясно се чуваше далечното плискане на вълни. Реми се въртеше бавно със затворени очи, после посочи няколко градуса наляво. Сам даде лека газ и продължиха.

След двайсетина секунди Реми вдигна ръка. Сам намали скоростта. Във внезапно настъпилата тишина много близо отдясно се чу прибой. После и отляво. И зад гърба им. Намираха се сред скали.

Изведнъж право пред носа в мъглата се появи висока каменна стена, облята от струйки разпенена вода. Вълните вдигнаха лодката и я метнаха напред.

— Сам! — изписка тихичко Реми.

— Дръж се! Легни!

Пред носа изникна застрашителна остра скала. Сам изчака да паднат във водата, после завъртя дросела докрай. Лодката се изстреля право към камъка и в последния момент рязко зави. Прелетяха отдясно на скалата, която изчезна в мрака зад гърба им. След десет секунди Сам отново намали мощността. Ослушаха се.

— Струва ми се по-близо отдясно — прошепна Реми.

— На мен ми звучи по-близо отляво.

— Да хвърляме монета?

— Как ли пък не! Твоите уши са по-добри от моите — възрази Сам и зави наляво.

— Спри! — извика Реми след десет секунди. — Усещаш ли това?

— Аха! — отвърна той и се огледа.

Лодката се движеше странично и набираше скорост. Почувстваха как сърцата им се качиха в гърлата, когато ги подметна следващата вълна. На три метра вдясно зърнаха стърчаща скала, после и тя изчезна в мъглата.

— Греблата! — извика Сам и грабна своето от дъното на лодката. Реми, която стоеше на носа, направи същото. — Орлов поглед... — измърмори той.

— Зад теб! — извика Реми.

Сам се обърна, хванал греблото като копие.

Скалата беше досами него, можеше да я пипне с ръка.

Той подпря греблото в камъка, после стовари цялата си тежест върху него и се отблъсна, но вълната беше прекалено силна и лодката просто се завъртя около оста, създадена от греблото.

— Приближава! — извика той през зъби.

— Ясно!

Реми вече се беше обърнала на другата страна, готова да посрещне камъка с вдигнато гребло. В следващия момент го удари силно. Лодката леко се забави, отгласна се от скалата и пак се завъртя.

Сам се облегна назад, така че центърът на тежестта му да падне в лодката, и се пресегна за дросела. В този момент усети как сърцето му отново се качва в гърлото и чу внезапно усиленото ръмжене на мотора, вдигнат над водата.

Имаше само част от секундата, за да извика „Реми!“, преди да се озове във въздуха. Съзнавайки, че скалата е близо, но без да знае точно колко, той обърна глава да погледне. И видя как тя шеметно се приближава към него.

ГЛАВА 36

Секунди, а може би минути или часове по-късно Сам усети как бавно идва в съзнание. Сетивата му едно по едно се завръщаха, започвайки от леко гъделичкане по бузата, последвано от отчетливо и познато ухание на зелени ябълки.

„Коса — помисли си той, — коса по лицето ми. Кокос и бадеми.“
Шампоанът на Реми.

Насили се да отвори очи и видя надвесеното ѝ лице. Огледа се. Лежеше на дъното на лодката, а главата му беше в скута ѝ.

— Добре ли си? — попита той, като се прокашля.

— Аз дали съм добре? — прошепна тя. — Естествено, глупчо!
Ти си този, който едва не се удави.

— Какво стана?

— Удари главата си в скалата. Видях те точно в момента, когато се плъзна към водата. Хвърлих ти въжето. Още не беше изгубил съзнание. Изкрещях ти да го хванеш и ти успя. После те издърпах.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Към двайсет — двайсет и пет минути.

Той стисна очи.

— Главата ме боли.

— Имаш рана на челото, но не много дълбока.

Сам попипа главата си с пръсти и откри, че има превръзка в горната част на челото си.

— Как си със зрението? — попита Реми.

— Всичко ми е черно.

— Това е добър знак, все пак е нощ. Колко пръста виждаш?

— Стига, Реми, добре съм — изстена Сам.

— Заради мен.

— Шестнайсет.

— Сам.

— Четири пръста. Казвам се Сам, а ти си Реми и двамата плаваме с надуваема лодка в Черно море, опитвайки се да откраднем

бутилка вино от изгубената изба на Наполеон, която е открадната от мафиотски бос. Доволна ли си?

Тя го целуна бързо по устните.

— Прав си по всички точки, с изключение на плаването.

— Какво?

— След като те издърпах в лодката, я изкарах на брега. Не съм сигурна къде сме точно.

— Минала си сама покрай скалите? По дяволите, трябваше ти да караш от самото начало.

— Просто късмет и отчаяние.

— Хубаво име за лодка. Как е тя, между другото? Лодката имам предвид.

— Доколкото видях, няма течове. Още става.

— Кое време е?

— Малко след полунощ. Е, готов ли си да се поогледаме?

Реми успя да мине невредима между скалите, но още позабележително бе, че намери глинестия плаж, на който в момента лежеше лодката. Плажът беше не повече от три на шест метра, от двете страни се стесняваше до каменни пътечки, широки по половин метър.

Когато Сам стана и се отърси от паяжините в главата си, тръгнаха първо на юг, но само няколкостотин метра по-нататък пътят им се оказа препречен от каменна стена. На север имаха по-голям успех и изминаха половин километър, преди да стигнат до разкривена дървена стълба в скалата. Качиха се и се огледаха.

Тук, високо над морето, вятърът беше издухал мъглата, която продължаваше да се стели под тях. Ориентираха се с помощта на компаса.

— Добре, значи или си се насочила далеч на юг от имението, или си го заобиколила близо от север. Колко време ти трябваше да намериш плажа?

— Двайсет минути. Но съм сигурна, че няколко пъти се въртях, така че не разчитай на това.

— Как беше течението?

— През повечето време почти мъртво пред носа.

— Значи може би си тръгнала на юг. — Сам вдигна бинокъла и започна да оглежда околността. — Виждаш ли фара...?

— Да, ето там — каза тя и посочи с ръка. — Изчакай малко...

След няколко секунди в мрака наистина проблесна бялата пулсираща светлина.

— Не повече от две мили — рече Сам, — ситуацията е под контрол.

ГЛАВА 37

Десет минути по-късно отново бяха във водата и караха на север. Този път гледаха да стоят далеч от прибоя и скалите, дори с цената на малко забавяне. Времето беше спокойно и вълните се търкаляха бавно, но Сам и Реми бяха постоянно нащрек за скалите, които ги дебнеха някъде отляво. Не искаха да рискуват отново да се озоват в лабиринта.

След трийсетина минути Сам намали мощността и остави лодката да се носи свободно. Реми го погледна въпросително. Сам сложи ръка на ухото си, посочи напред и прошепна:

— Лодка!

В мъглата наистина се чу ръмженето на мощен двигател, който явно пресичаше отляво надясно някъде пред тях. Доловиха бръмченето на радио и металически глас, но нито Сам, нито Реми разбраха какво казва.

Минаха десетина секунди.

В мъглата проблесна прожектор и започна да обхожда водата в близост до брега. След трийсетина секунди изгасна и лодката потегли, насочвайки се обратно нагам, откъдето бяха дошли Сам и Реми.

— Охраната на Бондарук? — предположи Реми.

— Или Украинската брегова охрана — отвърна Сам. — И в двата случая е добре да стоим далеч от тях. Ако са хората на Бондарук, можем да го приемем за добър знак.

— Това пък защо?

— Ако ни бяха забелязали, щяха да пратят повече лодки.

През следващия един час продължиха на север покрай брега, играейки си на котка и мишка със загадъчната патрулна лодка, която се движеше невидима около тях. Чуваха двигателя й, а от време на време виждаха прожектора, който светваше, обхождаше водата и пак изчезваше. На три пъти Сам използва мотора, за да се отместят бавно от лъча.

— Оглеждат на определени интервали — обади се Реми, — засякох го.

— Това ще ни бъде от полза. Постарай се да го следиш.

— Трябва да са хората на Бондарук. Иначе защо ще обикалят само това място?

— Имаш право.

След няколко минути шумът от двигателя отново отслабна и Сам върна лодката към желания курс. Не след дълго високо върху скалите отдясно видяха светлини. Реми се ориентира по фара и каза:

— Това е! Това е Хотин!

Сам насочи лодката към брега, а Реми, застанала на носа, се взираше напред. В един момент вдигна ръка и посочи наляво. Сам зави натам и видя как в мъглата отдясно се материализира скална стена. Завъртя се успоредно на нея и продължи.

Звукът от мотора се промени от ехото на скалите, докато минаваха под моста под имението. От скиците и схемите на острова знаеха, че това е открит тунел, двайсет и пет метра висок и двеста метра широк, простиращ се успоредно на брега в продължение на стотина метра. Достатъчно голям за среден размер кораб.

— Трябва да рискуваме и да светнем — прошепна Сам. Реми кимна и извади фенер от джоба си. Лъчът му се плъзна по околните скали.

— Сега ще разберем дали Бохуслав ни е преметнал промърмори тя.

След малко възкликна:

— Ха, да му се не види! Ето там, точно под лъча! Намали, намали!

Сам намали скоростта на лодката, после върна назад, докато се изравнят с мястото, което сочеше Реми.

От скалата на височината на брадичките им стърчеше нещо като ръждясала железопътна релса, на педя над нея имаше още една, и още една... Сам наклони глава назад, следейки стълбата, която постепенно се откриваше под лъча от фенера на Реми.

ГЛАВА 38

— Ако си спазват разписанието, вече са тръгнали насам — напомни Реми, — имаме най-много четири-пет минути.

Присъствието на патрула сериозно променяше стратегията им за отстъпление: оставеха ли лодката тук, със сигурност охраната щеше да я намери и да вдигне тревога. От друга страна, нямаше време да я скрият, така че им оставаше само една възможност.

Метнаха раниците на гръб. Сам намери подходящи хватки в скалата и се улови за тях, за да стои лодката стабилно, докато Реми се покачи върху раменете му и стигне до първата релса. След като тя се изкатери достатъчно високо, за да има място и за него, той извади швейцарското си ножче и срязва лодката от носа до кърмата. После се хвана за релсата и се набра на нея, докато лодката потъваше със свистене във водата.

— Време?

— Три минути плюс-минус — отговори Реми и се заизкачва нагоре.

Бяха към средата на стълбата, когато Сам чу ръмженето на извънбордови двигатели отдясно. Звукът от патрулната лодка внезапно се промени, когато навлезе в тунела.

— Реми, имаме си компания!

— Тук има отвор на тунел — каза тя. — Върви хоризонтално в скалата, но не виждам докъде стига.

— В буря всеки пристан става. Влизай!

— Добре!

Моторът вече бръмчеше точно под тях. Лодката се движеше покрай скалите. Сам погледна надолу. Макар самата лодка да не се виждаше в мъглата, ясно се виждаше как мъглата се разделя пред нея като дим около предмет във въздушен тунел. Прожекторът светна и заигра по скалите.

— Вътре съм — прошепна Реми отгоре.

Гледайки ту към релсите над себе си, ту към изкачващото се петно на прожектора, Сам бързо измина последните метри и усети ръката на Реми върху своята. Сви крака и се отблъсна нагоре. Изгърколи се при нея и вдигна крака точно в момента, в който светлината се спря за миг на входа и после отмина.

Лежаха сгушени в тъмнината. Сам се опитваше да си поеме дъх. Чуха как лодката се връща през тунела и шумът от двигателя постепенно утихна.

— Това ли е мястото? — попита Сам, като се изправи на лакти и се огледа. Тунелът имаше формата на груб овал, около метър и половина висок и два метра широк.

— Така мисля — отвърна Реми.

Таванът в началото на тунела беше укрепен с кръстосани дъбови греди, покрити с катран, и подпрени с вертикални талпи. От центъра висеше ръждива система от макари, свързана с дебело котвено въже към ръчна лебедка, закрепена за изправените греди. Две тесни релси, положени върху кръстосани дъски и натрошен чакъл, изчезваха навътре в мрака.

— Е, лебедката не е оригинална, освен ако този запорожки казак не е изпреварил значително времето си — отбеляза Сам. — Виж тук... тези болтове са много прецизно поставени. Може да датират от Кримската война, но по-скоро бих заложил на Втората световна. Погледни само механизма... това нещо може да вдигне тонове. — Сам се приближи до входа на тунела и надникна навън. — Гениално! Виж как са го разположили точно над естествената издатина на скалата? Дори през деня няма да се вижда от водата.

— Така е.

— Леле, ами това...

— Сам!

— Какво?

— Не искам да спирам потока на въображението ти, но имаме да крадем бутилка вино!

— Права си, съжалявам. Да вървим!

Сам и Реми тръгнаха по тунела, ориентирайки се по скицата на имението на Бондарук, която начертаха по-рано, отбелязвайки всички

ъгли и разстояния с помощта на „Гугъл Земя“ и записките на Бохуслав.

Под светлината на фенерите Сам виждаше следи от взривна дейност по стените, но в по-голямата си част тунелът изглеждаше прокопан по старомодния начин с чукове, кирки и къртовски труд.

Тук-там по пода се търкаляха кутии с инструменти, въжета, ръждясали кирки и чукове, полуизгнили кожени обувки, един брезентов гащеризон, който се разпадна, когато Реми го закачи с обувката си... По стените отляво и отдясно на всеки три метра имаше закрепени маслени лампи с почернели от саждите стъкла и позеленели бронзови резервоари и дръжки. Сам почукна една от тях с показалец и отвътре се чу съскане.

След петдесет метра Реми спря, разгледа скицата и каза:

— В момента би трябвало да се намираме точно под външната стена. След още стотина метра ще бъдем под основната част на къщата.

Реми сбърка само с няколко метра. След две минути стигнаха до разклонение, при което тунелът и следите продължаваха и напред, и надясно. Покрай лявата стена бяха наредени пет стари ръчни колички, а на релсите, вървящи от север на юг, имаше още една.

— Право напред е към конюшните, а надясно — към източните крила — предположи Сам.

— И аз така мисля — съгласи се Реми.

Сам погледна часовника си.

— Да проверим първо конюшните, а после ще видим.

След още половин миля Реми внезапно спря, допря показалец до устните си и беззвучно каза: „Музика“. Ослушаха, после Сам се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— „Летен вятър“ на Франк Синатра.

Тя кимна.

— Чувам гласове. Смят се... пеят.

Продължиха напред. Скоро тунелът свърши пред каменно стълбище, водещо нагоре към дървен капак. Сам вдигна глава и подуши:

— Тор.

— Зяпачи сме на правилното място!

Музиката и смехът се чуваха по-силно и като че ли идваха отнякъде над главите им. Сам сложи крак на най-ниското стъпало. В

този момент върху дървения капак се чу стъпка. Сам замръзна. Последваха още две стъпки, този път някак по-леки и нежни. През пролуките се виждаха сенки, които ту скриваха, ту откриваха светлината.

Чу се женски кикот и глас, който каза на английски с руски акцент:

— Недей, Бен, гъделичкаш ме!

— Това е идеята, кифличке.

— Ох... ох... харесва ми... спри, спри. Ами жена ти?

— Какво жена ми?

— Хайде, да се връщаме на купона, преди някой да ни е видял.

— Не и докато не ми обещаеш!

— Добре, обещавам! Другия уикенд в Балаклава.

Двойката се отдалечи и след малко се чу трясък на врата. Някъде изцвили кон, после всичко отново потъна в тишина.

— Успяхме да се наденем на един от проклетите купони на Бондарук. И това ако не е лош късмет!

— А може би е добър — възрази Сам. — Да видим дали няма да го обърнем в наша полза.

— Какво имаш предвид?

— Най-вероятно Бондарук е единственият, който знае как изглеждаме.

— О, не, Сам!

Той се ухили.

— Къде ти отидоха маниерите? Да се слеем с тълпата.

След като се увери, че наоколо няма никого, Сам се качи по стъпалата, повдигна капака и се огледа.

— Това е килер — обърна се той към Реми. — Идвай!

Излезе, задържа капака за Реми, после отново го затвори. През отворената врата на килера се виждаше друго помещение — склад за конски амуниции, слабо осветен от малки лампи по пода. Прекосиха го и излязоха през отсрещната врата. Озоваха се на чакълена алея, от двете страни на която бяха разположени конюшни. Над главите им имаше висок таван с вградени вентилатори и прозорци, през които се процеждаше бледата лунна светлина. Чуваха тихото цвилене и пръхтене на конете. В далечния край, може би на трийсетина метра, се виждаше голяма двойна врата. Отидоха до нея и надникнаха навън.

Пред очите им се разкри широка тучна ливада, обградена с висок до гърдите жив плет и премигващи бамбукови лампи. Над поляната бяха опънати въженца с шарени копринени знаменца. Десетки гости в смокинги и вечерни рокли, предимно двойки, стояха на групички или се разхождаха, бърбеха и се смееха. Келнери в снежнобели униформи се движеха през тълпата и предлагаха ордъври и коктейли. От високоговорителите, стратегически разположени върху стълбове по поляната, от които преди се бе чул гласът на Синатра, сега се носеше тих джаз.

Отдясно Сам и Реми видяха горните етажи на имението на Бондарук, а силуетите на куполите му се очертаваха на фона на тъмното небе. Отляво през пролука в плета се виждаше покрит с чакъл паркинг, на който си почиваха „Бентлита“, „Мерцедеси“, „Ламборгинита“ и „Майбахи“ за няколко милиона долара.

— Не сме облечени подходящо — измърмори Реми.

— Определено — съгласи се Сам. — Аз не го виждам, а ти?

Реми се приближи до пролуката и също огледа.

— Не, макар че с това фенерче е трудно да се каже. Сам затвори вратата. — Да идем да проверим югоизточното крило.

Минаха отново през дървения капак в пода и се върнаха до разклонението в тунела, откъдето поеха по източния ръкав. Почти веднага по северната стена започнаха странични тунели през шест — седем метра.

— Хранилища и други изходи — предположи Сам.

Реми кимна, разглеждайки скицата на светлината на фенерчето си.

— Бохуслав ги е отбелязал, но няма описание къде отиват.

Опитаха да разсеят мрака с фенерите си, но не виждаха нищо на повече от десет метра пред себе си. Някъде в далечината се чуваше свиренето на вятъра.

— Не знам за теб, но аз предлагам по възможност да избягваме лабиринтите.

— Амин.

Продължиха да вървят и след няколкостотин метра се озоваха пред друго каменно стълбище.

Този път Реми тръгна напред, приклепна под дървения капак и се послуша, докато се увери, че е чисто. После го повдигна, надникна и веднага се върна назад.

— Тъмно е като в рог. Не знам къде сме.

— Да се качим. Може би очите ни ще се нагодят.

Реми се измъкна през капака, после се дръпна встрани, за да може и Сам да излезе. Той го затвори след себе си и внимателно пристъпи напред, опитвайки се да измери разстоянието. Помещението беше около метър и двайсет на метър и двайсет. След трийсетина секунди очите им започнаха бавно да се приспособяват към тъмнината и те различаха правоъгълник светлина отляво. Сам пропълзя до стената и притисна око към процепа. Извърна намръщен глава, после пак погледна.

— Какво?

— Книги — прошепна той, — това е библиотека.

Опипа стената и откри дървено резе. Вдигна го, подпря стената с ръка и леко натисна. Тя безшумно се завъртя на невидимите си панти, отваряйки пролука от трийсетина сантиметра. Сам се мушна в нея и се огледа. Едва-що успя да се върне назад и да дръпне библиотеката след себе си, когато се чу мъжки глас: „Олга, ти ли си?“ По килима се приближиха стъпки, после спряха и смениха посоката. „Олга...?“ Настъпи тишина, после зашуртя вода. Водата спря, стъпките се отдалечиха и се чу отваряне и затваряне на врата.

Сам отвори пак библиотеката и надникна навън.

— Чисто е — прошепна той на Реми. Двамата излязоха навън и затвориха библиотеката след себе си.

Намираха се в спалня, шест на шест метра, със собствена баня. Беше обзаведена с масивни мебели от орехово дърво, голямо легло и износени скъпи турски килими.

— Сега какво? — попита Реми.

Сам сви рамене.

— Да се наконтим и да се включим в тържеството.

— Ти сериозно ли говориш?

— Нима не ти изглеждам сериозен?

— Изглеждаш ми и именно това ме притеснява.

— Защо?

— Защото е откачено!

— Границата между откаченото и гениалното е много тънка.

— А тази между гениалното и идиотското е още по-тънка!

Сам се засмя.

— Не видях охрана на партито, а ти?

— Не...

— Което ще рече, че вниманието им е насочено към границите на имението — да пазят никой да не влезе. Гостите са били проверени и вероятно обискирани. Там имаше шейсет-седемдесет души, а не видях някой да проверява покани. Нали знаеш правилото: ако изглеждаш така, сякаш си на мястото си, значи си на мястото си.

— Това ми звучи повече като самфаргоизъм, отколкото като правило.

— Ще ми се да мисля, че е едно и също.

— Знам.

— Що се отнася до охраната, надали биха ни различили от краля и кралицата на Англия. Как мислиш, дали на Бондарук му е минало през ума, че може да се опитаме да нахлуем в собствената му крепост? Егото му не би го допуснало. Съдбата обича смелите, Реми!

— Поредният фаргоизъм. Ами ако се появи самият той?

— Ще се постареем да го избегнем. Ще държим гостите под око. Предвид репутацията на Бондарук, те ще бъдат идеална ранноизвестителна система. Когато се появи, партито ще заприлича на ято от рибки в залив, бъкащ от акули.

Реми въздъхна.

— Колко си сигурен?

— За кое?

— За всичко това.

Сам се усмихна и стисна ръката й.

— Успокой се. В най-лошия случай ще се разходим, ще разгледаме наоколо и ще се върнем тук, за да обмислим какво да правим по-нататък.

Реми помисли за секунда, прехапала устни, после кимна.

— Добре, да видим дали Олга носи моя размер.

Не беше точно така, но с няколко безопасни игли, които откри в банята, Реми успя да нагласи черната рокля с остро деколте толкова

добре, че само моден дизайнер би познал, че не е шита за нея. После направи същото със смокинга на Сам, като пристегна колана му и събра ризата на кръста с помощта на една игла. След като прибраха камуфлажите униформи и раниците си в библиотеката, двамата, измити и сресани, се огледаха един друг за последно, Сам натъпка някои незаменими неща в джобовете си и излязоха от стаята.

Уловени под ръка, те тръгнаха по коридора, който също като стаята беше декориран с тъмно дърво, тежки килими, драперии и маслени пейзажи по стените. Започнаха да броят вратите, но след трийсетата спряха. Ако приемеха, че тази, през която бяха минали, не е случайно отклонение, изглеждаше, че това е крилото за гости.

— Имаме един проблем — каза тихо Реми, когато стигнаха до края на коридора и се озоваха в голямо фоайе с висок таван и кожени кресла и дивани. Две стълби от кафяв гранит се виеха от двете му страни. Стенни свещници хвърляха светлина по стените. Сводести врати отдясно и отпред явно водеха към други части на къщата.

— Какъв?

— И двамата не говорим нито руски, нито украински.

— Да, но пък говорим международния език — отвърна той. В този момент във фоайето влезе друга двойка и се запъти към тях.

— А именно?

— Усмивка и любезно кимане — рече той, като удостои преминаващата двойка и с двете. Те веднага отвърнаха на поздрава. — Видя ли? Като магия.

Пред тях се появи келнер с поднос с шампанско. Двамата си взеха по една чаша и келнерът изчезна.

— Ами ако някой се опита да завърже разговор?

— Ще се разкашлям. Идеалното извинение да се отдалечим.

— Добре. Накъде тръгваме?

— На запад. Ако колекцията изобщо е в имението, трябва да е някъде там. Взе ли скицата?

— В пазвата ми е.

— Ммм...

— Дръж се възпитано!

— Простете, мадам! Добре, да видим колко ще успеем да се приближим до „Стаята с повишена сигурност“, преди да забележим признаци на „сигурността“. Дотук не видях камери, а ти?

— Не.

Приблѝжи се още една двойка. Сам и Реми вдигнаха чаши, усмихнаха се и продължиха напред.

— Замислих се нещо — каза тя. — Ами ако се натъкнем на Олга и на мъжа ѝ и те си познаят дрехите?

— Е, това ще е доста неприятно.

Следващата зала, в която се озоваха, беше отбелязана от Бохуслав като „Стаята на сабите“. Още с влизането разбраха, че името е доста скромно за залата с размери дванайсет на двайсет метра. Стените бяха боядисани в чисто черно, а подът — покрит с черни, грубо издялани каменни плочи. В средата имаше правоъгълна стъклена витрина, осветена отвътре от спотове в пода. Витрината, която заемаше почти цялото помещение и беше оградена с кървавочервени пътеки, беше пълна с не по-малко от петдесетина древни оръжия — от брадви и мечове до копия и ками, всяко поставено на собствен мраморен пиедестал с табелка на английски и руски език.

В залата обикаляха осем или десет двойки, които разглеждаха очаровано витрината с осветени от слотове лица, сочеха оръжията и тихичко разговаряха. Сам и Реми се присъединиха към тях, като внимаваха да не говорят.

Маниак на тема история, Сам веднага разпозна много от оръжията: клеймор — прочутият широки шотландски меч с две дръжки, бардиш — руската, брадва, късия, извит френски фалшион, персийски шамшир, османски ханджар с дръжка от слонова кост, японски катана — първият избор на самурая, гладиус — класическият римски къс меч.

Други обаче му бяха непознати: британска мамелюкска сабя, турски ятаган, викингска брадва за хвърляне, наречена „мамен“, марокански „кумия“, инкрустиран с рубини.

Реми се наведе и прошепна:

— Не е особено оригинално.

— Кое?

— Убиец да си прави колекция от ножове. Много по-интересно щеше да бъде, ако витрината беше пълна с порцеланови кукли.

Стигнаха до другия край на витрината, заобиколиха и спряха да се полюбуват на един лъскав египетски копеш, извит като сърп.

Отсреща се понесе тих шепот. Реми и Сам видяха как хората отстъпват настрани пред човека, който тъкмо бе влязъл в залата.

— Акулата — измърмори Реми.

— А пък аз не си нося кофата с отровна стръв — отвърна Сам.

Дълбокият басов глас на Хедеон Бондарук изпълни залата.

— Добър вечер, дами и господа — каза той на английски език с лек акцент. — По израженията ви познавам, че колекцията ви е харесала.

Изпънал рамене и с ръце зад гърба като генерал пред строени войници, Бондарук тръгна по края на витрината.

— Оръжията често имат този ефект. Тъй наречените цивилизовани хора се преструват, че не ги пленява смъртта и насието, но то е в гените ни. Дълбоко в себе си всички сме неандерталци, борещи се за оцеляване.

Бондарук спря и се огледа, сякаш да види дали някой ще дръзне да изрази несъгласие. След като никой не посмя да му отправи предизвикателство, той продължи нататък. За разлика от гостите си, той не носеше смокинг, а черни панталони и черна копринена риза. Беше слаб мъж с остри черти на лицето, искрящи черни очи и гъста черна коса, вързана на къса опашка. Твърдеше се, че е на петдесет, но изглеждаше с десет-петнайсет години по-млад.

Вървеше, без да обръща никакво внимание на гостите, които отстъпваха встрани, за да му направят път. Мъжете го гледаха предпазливо, жените го изучаваха — едни със страх, други с любопитство.

Бондарук спря и почукна върху стъклото пред себе си:

— Камата крис — каза той, без да се обръща към никого конкретно. — Традиционното оръжие на малаите. Красиво вълнообразно острие, но не особено практично. Повече церемониално, отколкото за убиване. — Направи няколко крачки и спря на друго място. — Ето едно изящно произведение: китайското дао. Може би най-доброто ударно оръжие на всички времена.

Продължи нататък, като често спираше, за да се полюбува на едно или друго оръжие, разказвайки накратко историята му или споделяйки личните си впечатления за ефикасността му. Когато наближи края на витрината, Сам отстъпи назад и дръпна Реми със себе си, докато опряха гърбове в стената. Бондарук спря на по-малко от два

метра от тях, за да се полюбува на една алебарда, дълга метър и осемдесет.

Реми стисна здраво ръката на мъжа си. Сам гледеше напрегнато Бондарук, готов за атака. Не се съмняваше, че ако Бондарук се обърне към тях, ще ги познае; въпросът беше дали ще успее да го превърне в свой щит. В противен случай охраната щеше да им види сметката на секундата.

Най-сетне Бондарук заговори:

— Алебарда — кой друг може да направи такова грозно и безполезно оръжие, ако не британците?

Гостите се засмяха одобрително. Бондарук продължи напред и заобиколи от другата страна на витрината. След още няколко кратки коментара се отпрати към вратата, обърна се към гостите, кимна учтиво и излезе.

Реми си отдъхна.

— Трябва да се признае, че има присъствие!

— От жестокостта е — каза Сам, — носи я като наметало. Можеш да я подушиш.

— Същото помирирах и у Холков.

— Да — кимна Сам.

— За миг ми се стори, че мислиш да го нападнеш.

— За миг и на мен така ми се стори. Хайде, да намерим това, за което сме дошли, преди да съм размислил.

ГЛАВА 39

Колкото повече се отдалечаваха от стаята със сабите в посока към западното крило, толкова по-малко гости срещаха по пътя си.

Имението и трите му крила бяха разположени във формата на знака на мира. Стигнаха до основата част на сградата. Тя представляваше осмоъгълник. Тук, около голямо централно фоайе, бяха разположени дневни, гостни, кабинети и библиотеки. След двайсетина минути двамата се озоваха в тъмна оранжерия, пълна с палми в саксии и висящи растения. През стъкления свод на тавана светеха звездите, пръснати като диаманти по черното небе. Отляво, от другата страна на стъклените стени се виждаше дълга веранда, оградена с жив плет.

На северозападната стена имаше врата. Направиха едно кръгче в оранжерията, за да се уверят, че няма камери и че са сами, след което се запътиха към вратата. Беше заключена.

Сам тъкмо бръкна в джоба да извади шперц, когато чува глас зад гърба си:

— Извинете, господине, може ли да попитам какво правите?

Без изобщо да мисли, Сам реагира инстинктивно. Обърна се и излая с глас, който се надяваше, че напомня на английски с руски акцент:

— Най-последно! Къде бяхте? Знаете ли, че тук се разпищяха сензорите за влажност?

— Простете, но...

— Нали сте от охраната?

— Да, обаче...

— Господин Бондарук ни каза да дойдем право тук — някой щял да ни посрещне. Чакаме вече... Колко стана, мила?... Поне пет минути.

Сърцето на Реми прескочи, но тя уверено кимна.

— Най-малко!

Мъжът присви очи.

— Ако почакате малко, ще потвърдя...

— Добре, направете каквото трябва, но нека ви попитам: виждал ли сте какво може да направи кондензът с деветстотингодишен бардиш с дръжка от монголски червен ясен? А? Виждал ли сте?

Човекът поклати глава, вдигайки радиостанцията към устата си.

— Ето, погледнете тази палма — идеален пример за това, което ви говоря. Виждате ли листата?

Сам направи крачка към охранителя, сочейки към една близка палма. Вече разсеян от собствената си радиостанция, онзи реагира с естествено любопитство и се обърна да види какво му показва Сам.

В този миг Сам промени посоката. Завъртя се рязко на дясната си пета, замахна с левия си крак и подсече десния глезен на мъжа. Докато охранителят падаше, Сам вече се въртеше отново, този път с идеално премерен ъперкът, който уцели мъжа по брадичката. Онзи падна в несвяст на пода.

— Леле — ахна Реми, — а аз си мислех, че джудото ти е само хоби.

— Така е, просто е много практично хоби. Следващият, впрочем, е твой.

— Намери ми шпага и нямаш грижи. Монголски червен ясен, а? Има ли такова нещо?

— Откъде да знам?

Сам коленичи, взе радиостанцията, после го обискира. Намери деветмилиметров „Глок“ в кобура, белезници, карта-ключ от типа на хотелските и ключодържател с ключове. Хвърли ключовете на Реми, която започна да ги пробва на вратата. Сам завъртя охранителя по корем, върза го със собствената му вратовръзка и го завлече в ъгъла. Нареди няколко саксии така, че тялото да не се вижда.

— Намерих го — каза Реми и вдигна един от ключовете.

— Провери ли вратата?

Тя кимна.

— Не видях окабеляване за аларма. Бравата и ключалката изглеждат съвсем обикновени.

— Е, до пет секунди ще разберем със сигурност.

Сам пхна ключа и го завъртя. Тишина.

— Може да е беззвучна аларма — каза Реми.

— Права си. Бързо, ето там!

Хвърлиха се до тялото на охранителя. Мина една минута. После още една. Не се чуваха стъпки или съобщения по високоговорителите.

— Не може да е толкова лесно — каза Реми.

— Вече няма връщане назад. Освен ако ти не искаш?

— Аз? — усмихна се тя. — Тъкмо започвам да се забавлявам.

— Това е моето момиче!

От другата страна на вратата имаше триметров коридор, боядисан в чисто бяло и осветен от флуоресцентни лампи на тавана. В края му се виждаше още една врата, само че стоманена и контролирана от четец за карти на стената.

— Хитро — рече Сам. — Виждаш ли онзи екран с размера на монета над четеца?

— Да.

— Биометричен скенер за палец.

— Което ще рече, че някъде наоколо има център за контрол на сигурността.

— И аз така мисля. Изглежда, че нашият приятел още ни трябва. Чакай тук.

Сам излезе през първата врата, после се върна, влачейки охранителя след себе си. Подаде на Реми картата, после заедно повдигнаха мъжа, така че Сам да може да го хване през кръста, а Реми да вдигне завързаните му ръце.

— Може би имаме най-много два шанса, преди да привлечем вниманието на останалата част от охраната.

— Първо картата, после пръста, нали така?

— Така мисля.

— Супер!

Сам разтвори крака за по-голяма стабилност и придърпа безжизненото тяло към четеца. Реми сложи картата, после вдигна палеца на мъжа и го притисна към скенера.

Четецът издаде писклив звук.

— Опит първи — каза Сам.

— Притеснявам се.

— Вторият път е вълшебен. Побързай, че взе да ми дотежава.

Тя си пое въздух и опита отново.

Този път се чу тих, приветлив звук, последван от металното цъкване на ключалката.

— Отвори я само сантиметър, преди да се заключи отново — поръча Сам, отстъпи назад и остави охранителя на земята.

— Виждаш ли нещо?

Реми отвори още малко, притисна око към процепа за няколко секунди и прошепна:

— Не забелязвам камери.

— Да вървим тогава.

Реми отвори вратата и двамата се озоваха в кръгла стая със сиви стени и син килим. Плафоните на тавана хвърляха езера от светлина по пода. Право пред тях имаше две врати с четци за карти. Сам взе лявата, а Реми — дясната, и провериха за жици на аларма. Не намериха нищо.

Отвориха първо лявата врата, повтаряйки същата процедура с картата и палеца. Зад нея се оказа малка площадка и стълбище, слизащо четири метра надолу до коридор, застлан с бургундово червен килим и меко осветен от лампички по первазите.

След това открянаха дясната врата.

— Квадратна ниша, три на три метра — прошепна Реми. — Отпред има още една врата, с резе, но ключалка не виждам. Стената отдясно е стъклена от нивото на кръста до тавана. От другата страна има нещо като контролна зала — няколко компютърни работни станции и радио конзола. Зад компютрите има още една врата.

— Осветление?

— Тъмно е, с изключение на светлината на мониторите.

— Камери?

Реми погледна отново, само че този път приклепна и изви шия. Върна се назад и кимна.

— Виждам само една — мигаща зелена лампичка близо до тавана в десния ъгъл.

— Фиксирана ли е?

— Не, върти се.

— Добре за нас, зле за тях.

— Как така?

— За толкова малко пространство можеха да минат с фиксирана камера с широкоъгълен обектив тип рибешко око. Нямахше да има слепи петна, в които да се скрием. Наблюдавай я и преброй колко време ѝ трябва, за да се завърти.

— Четири секунди.

Сам се намръщи.

— Не е много. Ти имаш ли предпочитания?

— Не.

— Тогава да влезем първо през лявата врата.

Завлачиха охранителя до първата врата, оставиха го на площадката и слязоха приведени по стъпалата, за да огледат коридора. Не се виждаха мигащи светлини на камери. Продължиха напред.

След по-малко от десет метра коридорът свърши с дъбова врата със златна табелка и надпис на кирилица. Макар нито единият от двамата да не можеше да чете на руски, се досетиха какво трябва да означава: „Вход забранен“. Топката на вратата също беше златна. Сам опита да я завърти. Не беше заключено.

Вратата се отвори към друга кръгла стая, девет метра в диаметър, облицована с лакиран орех. Подът беше застлан с ръчно тъкан турски килим.

— Дъошеме алтъ — прошепна Реми.

— Моля?

— Килимът. От Дъошеме алтъ е — тъкан от номадите йорук. Изключително скъп и рядък. Миналия месец четох статия за тях. На всеки квадратен метър има около двеста хиляди ръчно направени възелчета.

— Впечатляващо.

— Да, но нещо ми подсказва, че не е най-ценното нещо в тази стая.

— Стига бе!

Покрай стените през метър-два бяха наредени стъклени витрини, във всяка от които имаше мраморен пиедестал с произведение на военното изкуство. Помещението беше тъмно, с изключение на халогенните лампи, монтирани по една във всяка витрина. За разлика от стаята със сабите обаче, тук декорът ясно показваше, че тази колекция е предназначена единствено за очите на Бондарук. Всяко съмнение се заличаваше от коженото кресло с висока облегалка, разположено в центъра на залата.

— Определено напомня на трон, не смяташ ли? — попита Сам.

— Точно това си помислих.

Двамата се разделиха и разглеждаха предметите по витрините.

— Тук има нещо, наречено герон — каза Сам през рамо, спирайки пред витрина с висок, овален щит, изработен от тръстика и кожа. — Използван бил от персийските войници.

— Аз пък намерих персийски меч — отвърна Реми от другия край на стаята, — казва се акинак. Бил носен от персийските безсмъртни от Ахеменидската династия.

— Явно сбирката е тематична. Аз попаднах на сагарис — персийска бойна брадва, също от Ахеменидската династия.

Продължиха обиколката, четейки на глас табелките на предметите. Щитове, копия, ками, лъкове... все от древноперсийската Ахеменидска династия на Ксеркс I.

— Струва ми се, че някой си има фетиш — каза Реми, когато отново се срещнаха при вратата.

— Да — съгласи се Сам. — И ако не греша, току-що намерихме скелета в гардероба на Бондарук.

— Може би, но това ни навежда на въпроса: какво общо имат тези неща с изгубената изба на Наполеон?

Върнаха се в застланата със син килим кръгла зала. Реми приклепна до дясната врата, откряна я лекичко и отново надникна.

— Няма промяна.

— Добре, ето какво ще направим — каза Сам. — Щом вляза, ако камерата спре да се върти, затвори вратата и си намери място, на което да се скриеш. Може да значи, че са видели нещо и охраната пристига.

— Ами ти?

— Ти се тревожи за себе си. Аз ще те следвам по петите.

Размениха си местата. Сам изчака камерата да се завърти докрай надясно, падна по корем и се промъкна през вратата. Завъртя се надясно, докато гърбът му опре в стената, после пропълзя покрай нея до следващата врата.

Чуваше се слабото жужене на моторчето на камерата. Реми, коленичила до вратата, почука два пъти с нокът по пода: „камерата гледа встрани“. Сам бавно извърна глава, за да може да види през стъклото. Огледа тавана и стените над компютрите за камери, но не откри нито една. С периферното си зрение видя, че камерата отново се насочва към него. Реми почука веднъж с нокът: „камерата се връща“, и той отново залегна.

Минаха пет секунди. Реми почука два пъти. Сам се протегна и пробва дръжката на вратата. Беше отключено. Завъртя се наляво и се изправи на колене, като внимаваше да държи главата си под нивото на стъклото. Изчака следващия сигнал на Реми, че е чисто, отвори вратата, промуши се през нея и я затвори след себе си. Три секунди по-късно стоеше притиснат до стената под камерата. Даде знак на Реми с вдигнат палец. Петнайсет секунди по-късно и тя беше минала през двете врати и стоеше до него.

Контролната зала беше два пъти по-голяма от нишата. Под полуогледалните стени имаше дълго бяло бюро от меламин с два компютъра и два и четири инчови течнокристални монитори. Пет метра по-надолу в отсрещната стена се виждаше другата врата.

Сам пипна ухото си, посочи камерата, после и себе си: „Може да има и микрофон, сега ще проверим“. Реми кимна, че е разбрала.

Синхронизирайки движенията си с камерата, Сам се хвърли първо наляво, после надясно и се изправи на пръсти, за да я огледа добре.

— Няма звук — каза той на Реми. — Ще проверя вратата. Ти ми дай сигнал.

Изчакаха, докато камерата се завърти над главите им.

— Давай!

Сам се плъзна покрай стената, провери дръжката, видя, че е отключено, и се върна обратно.

— Късметът още е с нас — рече той.

— Това ме притеснява.

Въртящата се камера не им даваше достатъчно време да отворят другата врата, да надникнат и да решат дали да продължат или да се върнат.

— Ще трябва да рискуваме — каза Сам.

— Знам.

— Готова ли си?

Реми пое дълбоко въздух, изпусна го и кимна. Изчакаха камерата да се отдалечи, хвърлиха се към стената, отвориха вратата и минаха през нея.

ГЛАВА 40

Посрещна ги ослепителна бяла светлина. Преди очите им да успеят да се нагодят, се чу глас с шотландски акцент:

— Хей, кои сте вие? Какво...

Закрил очи с ръка, Сам вдигна „Глока“ и го насочи срещу гласа.

— Горе ръцете!

— Добре, добре, за бога, не стреляйте.

Очите им се приспособиха. Намираха се в лабораторна зала, цялата боядисана в бяло, с изключение на пода, който беше покрит с бели, антистатични и антимикробни гумени плочки. В средата на помещението имаше работна маса с размери три и шейсет на метър и осемдесет, заобиколена от столове на колелца. По рафтовете и масите имаше, по преценка на Сам, реставрационно оборудване за четвърт милион долара, включително автоклави, хладилни блокове със стъклени витрини, два микроскопа „Цайс“, поляризационен флуоресцентен микроскоп и ръчен апарат за рентгенова флуоресценция. На масата с покритие „Формика“ бяха поставени части от военната колекция на Бондарук: счупена дръжка от копие, двустранно острие на брадва, потъмняла и изкривена кавалерийска сабя от Гражданската война. От тавана светеха три халогенни лампи от неръждаема стомана.

Мъжът, който стоеше пред тях, беше нисък и плешив, като изключим няколко кичура рижа коса над ушите.

Носеше бяла престилка до коленете. Очите му изглеждаха смешно големи зад дебелите очила с черна рамка.

— Ето нещо познато — каза Реми, като посочи един от мониторите, на който се виждаше напукано парче кожа с редица символи на него.

— Еврика — измърмори Сам.

После се обърна към мъжа.

— Кой сте...

Преди да довърши, мъжът се втурна към стената, където беше монтиран паникбутон с формата на гъба.

— Спри! — извика Сам, но без полза. — По дяволите!

Реми обаче вече беше реагирала. Тя скочи напред, грабна дръжката на копието от масата и го метна странично. Дръжката се завъртя във въздуха в хоризонтална дъга и удари мъжа зад коленете. Той изохка и политна напред. Главата му се удари глухо в стената непосредствено под бутона, после се свлече по лице на земята в безсъзнание.

Сам я зяпаше с широко отворени очи, без да се сеща да свали пистолета. Тя сви рамене и се ухили.

— Като дете тренирах хвърляне на папка.

— Личи си. Бас държа, че си печелила всички игри по мятане на подкова.

— Дано не съм го убила. О, боже, нали не е мъртъв?

Сам се приближи, коленичи и завъртя мъжа по гръб. На челото му стърчеше лилава яйцевидна цицина. Провери пулса му.

— Просто ще поспи повечко. Няколко дни ще го боли глава, но нищо друго.

Реми стоеше пред монитора, на който се виждаха символите.

— Мислиш ли, че това е бутилката от Ръм Кей?

— Надявам се. Ако ли не, значи Бондарук е намерил не само една бутилка. Да се огледаме дали е някъде тук.

Провериха шкафовете с контрол на влажността, хладилниците и чекмеджетата под работната маса, но не намериха и помен от бутилката или етикета.

— Вероятно е цифров образ — каза Реми, взирайки се в монитора. — Виждаш ли левия край? Цветовете изглеждат усиленни.

— Колкото и да ми се иска да отмъкнем бутилката от Бондарук, това може би ще ни бъде достатъчно. Виж дали можеш да отпечаташ...

— Той изведнъж млъкна и наклони глава. — Чуваш ли това? О, по дяволите!

Той посочи към ъгъла, частично скрит от шкафа, където на стената имаше монтирана видеокамера. Тя спря да се върти, фокусирана право към него.

— Ще си имаме компания — отбеляза Реми.

— Бързо, провери клавиатурата и виж дали можеш да го разпечаташ!

Реми веднага се захвана за работа, а Сам изтича до ъгъла и откачи хранващия кабел на камерата. После се втурна към вратата, изгаси лампите и се върна при Реми, която каза: „Намерих го!“ и натисна един клавиш. Лампичките на лазерния принтер премигнаха в зелено.

Откъм контролната зала се чу как се отваря врата, затваря се и пак се отваря. По линолеума затропаха стъпки, после утихнаха.

— Залегни — прошепна Сам, падна по корем и дръпна Реми със себе си. — Стой тук и вземи разпечатката. — После изпълзя до късата страна на масата и подаде глава.

Дръжката на вратата бавно се завъртя. Той се прицели с „Глока“. Лазерният принтер забръмча ритмично.

— Печата — прошепна Реми.

Вратата се отвори с трясък и на фона на светлината от мониторите се очерта тъмна фигура. Сам стреля веднъж. Куршумът уцели мъжа в прасеца точно под коляното. Той изкрепя и залитна напред. Оръжието му — компактен полуавтоматичен „Хеклер Кох MP5“, отскочи от гумения под и падна на метър от Сам. В контролната зала се чу приглушен глас, който излая нещо на руски — съдейки по тона, ругатня. Мъжът, когото Сам простреля, охкаше и пълзеше към вратата.

— Стана! — извика Реми. — Идеално копие, ще можем да го използваме.

— Ела насам — прошепна Сам. Тя припълзя до него и го потупа по глезена. Той се обърна, подаде й „Глока“ и каза: — Когато ти кажа, стреляй три пъти през вратата. Цели се в стъклената стена.

— Добре.

Сам се изправи на колене и си пое дъх:

— Сега!

Реми стана и започна да стреля. Стъклото се пръсна. Сам изскочи иззад масата, хвърли се наляво, грабна полуавтомата и побърза отново да се скрие.

— Какво чакат? — попита Реми.

— Подкрепление или по-сериозно оръжие, предполагам. Трябва да изчезнем, преди някое от двете да е дошло.

Сякаш по знак от рамката на вратата се появи ръка, която метна нещо в стаята. То отскочи от ръба на масата, падна на пода, завъртя се и спря.

— Залегни! — изкрещя Сам.

Движейки се по инстинкт и разчитайки, че правилно е разпознал хвърления предмет, той скочи и го шутира обратно към вратата. Щом стигна до прага, предметът избухна. Разнесе се ослепителна бяла светлина и оглушителен гръм. Сам залитна назад и падна зад масата.

— Какво, за Бога, беше това? — попита Реми, тръскайки глава, за да се окопити.

— Звуково заслепяваща граната. Специалните части ги използват, за да отклонят вниманието на лошите. Много шум и светлина, но без шрапнели.

— Как разбра?

— От „Дискавъри“. Сега поне знаем едно: опитват се да избегнат стрелбата тук.

— А какво ще кажеш сега ние да им отвлечем вниманието? — предложи Реми, насочвайки „Глока“.

Сам се огледа. На стената срещу паникбутона имаше плексигласова кутия с голяма жълта гъба, на която беше нарисуван знак във формата на водна капка.

— Това ще свърши работа. Два изстрела, ако обичаш.

— Готово.

— Давай!

Реми изскочи и откри огън. Сам се хвърли срещу стената и разби плексигласовата кутия с приклада на MP5. Дръпна ръчката надолу. От невидимите високоговорители се разнесе компютърен женски глас, който направи съобщение първо на руски, после на английски език:

„Предупреждение. Пожарогасителната система е активирана. Незабавно напуснете района. Предупреждение. Пожарогасителната система е активирана.“

Сам се върна при Реми.

— Ще вали. Пази разпечатката!

— Вече съм я скрила.

— В пазвата?

— На по-сигурно място. Намерих найлоново пликче с цип.

С периферното си зрение Сам мерна движение до вратата вдясно. Завъртя се и стреля три пъти. Един монитор в контролната зала се пръсна със заря от искри, после задимя. Сам отново се скри зад масата.

От тавана се спуснаха сребристи дюзи. След секунда се чу свистене и шурна вода. Сам надникна над масата точно навреме, за да види как един мъж бяга през нишата и изчезва през вратата.

— Да се махаме, преди да е пристигнала кавалерията — изплю Сам вода от устата си.

— Чакай да проверя колко куршума ми остават... Девет. Готова съм, когато кажеш.

— Щом тръгна, стреляй три пъти през вратата и ме последвай. Движи се точно зад мен. Ясно?

— Да! — Хайде!

Сам се изправи и хукна. Докато минаваше край масата грабна един от столовете на колелца. На три метра от вратата го блъсна пред себе си и го изрита. В този момент иззад касата се показа мъж. Столът, който вече се носеше напред и се въртеше, подсече краката му. Той размаха ръце и падна назад върху димящия монитор. С още три крачки Сам вече беше излязъл през вратата. Обърна оръжието и удари мъжа с приклада. Носът изхрущя зловещо и мъжът се свлече безжизнен върху стола.

Сам взе неговия МР5 и го подаде на Реми.

— Сега какво? — попита тя, отмятайки мократа коса от лицето си.

— Нищо особено. Ще бягаме, за да си спасим кожата.

Изтичаха през първата врата, през нишата, после през вратата с четеца за карти и по коридора, където водата вече стигаше до глезените им. Флуоресцентните лампи на тавана бяха угаснали.

— Имаш план, нали?

— Не бих го нарекъл план. По-скоро скица.

— И това става.

Сам се обърна към Реми и я хвана за свободната ръка.

— Готова ли си? Може да се наложи да направим нещо, което не искаш.

Реми се усмихна. По бузите ѝ устните ѝ се стичаха струйки вода.

— Например да застрелям някого? Не се безпокой, те започнаха първи.

— Това е моето момиче. Добре, на три. Стой ниско за прикритие. Ако нещо мръдне, стреляш.

— С удоволствие.

Сам хвана дръжката на вратата.

— Едно, две...

ГЛАВА 41

— ... Три!

Приведен, Сам отвори вратата.

С изключение на лунните лъчи, които се процеждаха през тавана, оранжерията тънеше в тъмнина. Тя беше отделена от зоната на лабораторията и тук не валеше. Водата от коридора обаче започна да залива пода ѝ.

Сам и Реми чакаха и се оглеждаха. Тишина. Нищо не помръдваше.

— Къде са...? — прошепна Реми.

В този момент една звуково заслепяваща граната се удари в стената до вратата и се приземи в краката им. Сам я изрита и тресна вратата. От другата страна се чу трясък, а през процепите се видя бяла светлина.

Сам откряна леко вратата. Този път го посрещнаха тежки стъпки и фенери, които вървяха през оранжерията към тях.

— Може ли? — попита Сам и взе МР5 от ръцете на Реми. — Щом започна да стрелям, ти тръгни надясно. Свали някой прозорец и излез в двора.

— А ти?

— Аз ще поразруша тук. Хайде!

Сам блъсна вратата, насочи и двете оръжия към тавана и откри огън. Приведена, Реми се втурна към двора, а от „Глока“ в ръката ѝ проблеснаха оранжеви пламъчета.

Сецайки се, че стъклото сигурно е бронирано, Сам се прицели в монтажните елементи в горната част. Те се разтрепериха и с продължителен пукот поддадоха. Първото стъкло падна навътре, последвано от още едно и още едно, които се срутваха върху палмите и решетките на пълзящите растения. Чуха се крясъци на руски, но почти веднага бяха заменени от писъци, защото стъклата се разхвърчаха като шрапнели из оранжерията.

Сам следеше всичко това с периферното си зрение, защото вече тичаше след Реми. Тя бе успяла да свали едно от стъклата на стената. Чакаше го приклепнала на двора и му махаше да побърза. Усети как нещо го закача по ръкава, после почувства три ужилвания по лицето. Наведе глава и продължи да тича. Скочи през отвора при Реми.

— Кървиш — каза тя.

— Ще си имам белег от куршум. Хайде!

Той ѝ подаде отново едното оръжие, после се обърна и хукна към плета. Протегнал ръце напред като клин, той разцепи гъстите клони и се обърна да издърпа Реми след себе си. От другата страна на плета продължаваше да се чува трясък от падане на стъкла: цялата оранжерия се срутваше. Гласове крещяха на руски и на английски.

Сам и Реми се снишиха на тревата, за да си поемат въздух и да се ориентират. На петдесетина метра вдясно се намираше стената на имението откъм скалите, зад тях беше западното крило, основната част на имението и източните крила, а право напред, на стотина метра разстояние, се виждаше редица от близко разположени борове, пред които растяха трънливи храсти.

Сам погледна часовника си: четири сутринта. Два часа преди зазоряване.

— Да откраднем някоя кола — предложи Реми, като събу обувките си, отчупи високите им токове и пак ги обу. — Ще караме с пълна газ към Севастопол и ще намерим някое оживено място. Бондарук няма да посмее да направи нищо пред хора.

— Не разчитай на това. Освен това е прекалено очевидно. Вече са заградили периметъра. Не забравяй, че той ще разбере кой е бил, чак когато прегледа записа от камерата или покаже снимките ни на мъжа от лабораторията. В момента единственото, което знае, е, че в дома му е настъпил ад. Най-добре да поддържаме загадката.

— Как?

— Като се върнем обратно по същия път. Последното място, което ще проверят, е там, откъдето дойдохме.

— През тунела? А после какво, ще плуваме ли?

Сам сви рамене.

— Дотам още не съм стигнал. И все пак мисля, че това е най-доброто, което можем да направим.

Реми помисли малко, после каза:

— Значи по контрабандисткия тунел. Освен ако не забележим хеликоптер или танк по пътя.

— Ти ми намери танк, Реми Фарго, и ти се кълна, повече никога да не превишавам скоростта.

— Само обещавах.

От всички неизвестни за имението на Бондарук, имаше две, които най-много тревожеха Сам и Реми: първо, дали има кучета пазачи, и второ, с колко стрелци разполага — на място или готови да се отзоват при повикване.

Макар да не знаеха отговора и на двата въпроса, предпочетоха да допуснат най-лошото и да се махнат, докато все още цареше суматоха и домакинът не бе успял да мобилизира двукраките или четирикраките си хрътки.

Приведени, двамата изтичаха на прибежки покрай плета, спряха се за миг да се огледат дали наоколо е чисто и пребягаха през откритата морава до хрусталака. Сам свали сакото си и го подаде на Реми, после падна ничком и се запровира между бодливите клони към тясната ивица трева пред боровете. Няколко секунди по-късно Реми го настигна и понечи да съблече сакото.

— Задръж го, температурите падат.

Тя се усмихна.

— Винаги джентълмен... Сам, ръцете ти!

Той ги погледна. Тръните бяха изподрали ръкавите на ризата му и те бяха опръскани с кръв.

— Изглежда по-зле, отколкото е в действителност, но тази риза ще ни издаде.

Продължиха да пълзят още няколко метра между боровете. Сам изрови една шепа пръст от земята и започна да я втрива в ризата и лицето си. Реми натърка гърба му, после собствените си ръце и лице. Сам не можа да сдържи усмивката си.

— Изглеждаме така, сякаш сме били на коктейл в ада.

— Не е далеч от истината. Я виж там!

На стотина метра от тях иззад ъгъла на къщата проблеснаха три фенера и тръгнаха към тях.

— Чуваш ли кучета? — попита Сам.

— Не.

— Да се надяваме, че няма. Хайде!

Навлязоха още по-навътре между дърветата, промушвайки се или заобикаляйки ниските клони, докато стигнаха до тясна пътечка, водеща от север на юг. Тръгнаха по нея на север към конюшните. Боровата гора беше стара и недокосната, може би на стотина години, което беше едновременно проклятие и благословия: преплетените клони често ги принуждаваха да пълзят и да се навеждат, но пък им осигуряваха идеално прикритие. Няколко пъти спираха да поемат дъх и да погледнат охраната, която се движеше от другата страна на дърветата, на не повече от десет метра от тях, но клоните бяха толкова гъсти, че фенерите им осветяваха само на няколко крачки разстояние.

— Все някога ще пратят някого в гората, но с малко късмет дотогава няма да сме тук — отбеляза Сам.

— Колко има до конюшните?

— Към четиристотин метра по права линия, но гората върви на зигзаг, така че може би двойно. Готова ли си?

— Ако ти си, аз също съм готова.

Следващите двайсет минути си пробиваха път по пътечката, спираха през десетина крачки и се заслушваха. Виждаха светлините и силуетите, които се движеха из имението — понякога на стотици метри от тях, друг път толкова близо, че трябваше да залегнат неподвижно и да затаят дъх, докато фенерите обходят дърветата.

Накрая горичката започна да се разрежда и пътечката стигна до поляна, от другата страна на която се виждаше южната стена на конюшните. Сам се промъкна напред, разузна набързо и се върна при Реми.

— Моравата с партито се пада отдясно. Гостите ги няма, но колите са още на паркинга.

— Вероятно Бондарук ги е вкарал вътре и ги е строил за разпит.

— Няма да се изненадам. Не видях постове, само един, но за лош късмет той стои точно до входа на конюшните.

— Някакъв шанс да го разкараме?

— Не и ако не се науча да левитирам. Постоянно си върти главата. Няма да стигна и до средата, без да ме види. Обаче имам идея. Той обясни.

— Какво е разстоянието?

— Шейсет или седемдесет метра.

— Над покрива на конюшната? Далече се целиш — ще извиняваш за играта на думи.

Няколко минути ровиха около дърветата, докато събраха половин дузина камъни с размера на топки за голф. Сам взе един, припълзя до края на поляната, изчака охранителят да погледне на другата страна и метна камъка. Той направи голяма дъга над покрива на конюшната. Сам приклепна отново и бързо се върна.

Тишина.

— Не уцели — прошепна Реми.

Сам взе още един камък и опита отново. Пак пропусна. Хвърли трети, после и четвърти. Когато вдигна петия камък, го разтърси в ръката си като зарче, после го поднесе пред устните на Реми. „За късмет“. Тя завъртя очи, но послушно целуна камъка.

Той изпълзя пак навън, изчака подходящия момент и хвърли камъка.

Минаха две секунди.

От паркинга се чу звук на строшено стъкло, последван от ритмичния вой на автомобилна аларма.

— Потопи един кораб — усмихна се Реми.

Включената аларма предизвика незабавен и драматичен ефект. Пазачът от конюшната веднага се втурна натам. От различни посоки от имението се чуха викове.

Сам и Реми се спуснаха към стената и стигнаха за по-малко от десет секунди. Приведени надве, те се промъкнаха покрай нея. Пред себе си видяха петима или шестима мъже, които тичаха през глава през моравата и плета.

— Бързо! — каза Сам.

Двамата заобиколиха и влязоха в конюшните.

Едва бяха направили две крачки вътре, когато пред очите им изникна едра тъмна фигура. Сам бутна Реми наляво и се завъртя надясно. Конят, мастилено черен арабски жребец, висок поне метър и шейсет, се изправи на задните си крака и размаха копита пред лицето

на Сам. Изпръхтя силно, после стъпи тежко на земята и в галоп избяга през отворената врата.

Вратата зад Сам се отвори. Пазачът видя първо Реми и се насочи към нея, вдигайки МР5 в ръце. Преди да успее да каже и дума, Сам го удари в слепоочието. Мъжът залитна и падна настрани. Реми вдигна оръжието, а Сам затвори вратата и сложи резето. Отвън се чуваха стъпки от тежки обувки в чакъла.

— Дотук с тайното измъкване.

— На този етап вече ще бъда доволна на какво да е измъкване — отвърна Реми.

Обърнаха се и се затичаха с всички сили към стаята с амунициите.

ГЛАВА 42

Тъкмо бяха стигнали до вратата, когато чуха ударите по портите на конюшнията. Двамата инстинктивно погледнаха назад.

— Колко според теб ще им трябва? — попита Реми, като бързо последва Сам в килера. Коленичиха до капака на пода.

— Трийсет секунди, докато почнат да стрелят, после още трийсет, докато им дойде акълът и се сетят да пъхнат нещо в процепа, за да вдигнат резето. Тоест, не повече от две минути.

— Планът, за който спомена...

— Скицата.

— Все тая. Да го чуем.

Обясни й за десет секунди.

— А може просто да избягаме по най-бързия начин.

— Има един съществен проблем: ако се окажат по-бързи, отколкото предполагам, ще ни хванат на скалите и ще ни отстрелят като гълъби. По моя начин поне ще имаме известно прикритие и може дори да успеем да ги отблъснем.

— Имаш право. Съгласна съм.

— Аз ще се заема с хардуера, ти събери материали. Ако го направим, както трябва, ще бъде достатъчно, за да ги забавим и евентуално даже да ги откажем.

— Вечният ми оптимист.

Сам се върна в склада за амуниции, взе стола от бюрото и го завлече в килера. Затвори вратата и заклеци стола под дръжката. Реми вече беше отворила капака и се спускаше надолу. Сам я последва и го затвори след себе си.

Водени от светлината на фенерчетата, двамата се заловиха за работа. Сам изтича до разклонението и започна да мести количките от мястото им покрай стената върху релсите, докато Реми бягаше към изхода на скалите.

Отдалеч се чу пукот от огнестрелно оръжие.

— Добро предположение! — извика тя от тъмнината.

— Надявах се да съм сбъркал... с три-четири часа — отвърна той, измествайки още една количка. Минута по-късно намести и третата. В това време Реми се върна с няколко маслени лампи в ръце. Метна по две-три във всяка количка със замах, така че да потече газ по дъното.

Откосите горе спряха.

— Започнаха да използват мозъците си отбеляза Сам.

Двамата заедно изтичаха по тунела, събирайки още дузина лампи, после се върнаха и ги нахвърляха в количките.

— Сега подпалки — каза Реми и започнаха да събират всичко, което може да гори: от дървени кутии за инструменти до обувки, гащеризони и въжета. Върнаха се и разделиха плячката в трите колички.

— Усецаш ли? — попита Реми.

Сам вдигна очи и за първи път почувства, че откъм входа при скалите се носи лек ветрец.

— Имаме късмет.

С помощта на швейцарското си ножче той нарязва три фитила от гащеризоните, върза по един възел в края на всеки и ги накісна в дъното на първата количка.

— Ще чакаме или... — В този момент се чуха глухи удари откъм помещението горе. — Забрави, че съм питала.

Докато Реми държеше трите фитила, Сам ги запали със запалката си. Когато се разгоряха добре, тя подаде два на Сам, който ги хвърли в първите две колички, а тя метна своя в последната.

Дръпнаха се назад, но нищо не се случи.

— Хайде де... — измърмори Реми.

— От това се страхувах. Маслото може да е гранясало.

Чу се звук от разбиване на дърво и грубо отваряне на врата.

Сам гледаше количките, а брадичката му трепереше от гняв.

— По дяволите!

В този момент една от количките избухна в пламъци и запуши в черно. След секунди другите две колички също се разпалиха и към тавана се издигна гъст облак от дим. Ветрецът започна да го носи по страничните тунели.

Кашляйки и с насълзени очи, Сам и Реми се отдалечиха от количките.

- Ако това не ги забави, не виждам какво би могло — каза Сам.
— Може ли най-после да си тръгваме от това парти?
— След вас, мадам.

Изтичаха до края на тунела и се спряха на изхода. Навън мъглата се беше вдигнала и мостът беше леко осветен от луната. Вълните обливаха скалите. Въпреки вятъра облакът от дим слизаше към тях от другия край на тунела, носейки със себе си звуци от кашляне.

— Щом стигнем до водата, ще се оставим на течението. Би трябвало да се движи от север на юг покрай брега. Балаклава е на по-малко от пет километра оттук. Там ще излезем на брега.

- Добре.
— У теб ли е разпечатката?
Реми потупа роклята си на кръста.
— В пълна безопасност.

Сам надникна през ръба. В този момент в скалата до него се удари куршум. Той се метна назад и двамата залегнаха.

— Какво...?

— Долу има патрулна лодка — каза Сам, — точно под стъпалата са.

- Капан.
— Дяволски! Хайде!

Той помогна на Реми да се изправи и двамата хукнаха обратно през тунела.

- Ще ме осветлиш ли?
— Няма време! Ще разбереш! Само тичай след мен.

С всяка следваща стъпка димът се състяваше, докато от фенерчетата вече нямаше полза. Хванати за ръце, двамата продължаваха да тичат с приведени глави и присвити очи.

— Почти стигнахме — извика Сам, като протегна свободната си ръка напред.

Кашлянето се чуваше съвсем отблизо, сякаш от всички посоки. Някакъв глас каза нещо на руски, друг глас отговори пресипнало на английски: „Назад... всички назад!“

Сам се спъна и падна, увличайки Реми със себе си. Изправиха се и продължиха. Ръката му попадна на нещо горещо и той рязко я дръпна. Падна на колене и дръпна Реми до себе си. Някъде наблизко

множество обувки скърцаха по чакъла. Лъч от фенер проряза димната мъгла, после изчезна.

— Какво става? — прошепна Реми.

Вместо отговор Сам почука една от количките с кокалчета.

— Свали сакото.

Тя се подчини. Сам мушна ръце в ръкавите отвън навътре, после направи основната му част на топка.

— Готварски ръкавици — обясни той.

Реми схвана.

— Дълбочинна бомба?

— Именно.

— Умникът ми.

— Когато я подкарам, ти почни да буташ отзад.

— Добре.

Сам заобиколи количката от другата страна, разкрачи се, сложи ръцете с ръкавиците върху стоманата и натисна. Количката не помръдна. Опита пак. Нищо. Чу метално тракване, после шепота на Реми: „Спирачката на колелото. Опитай пак“.

Сам си пое дълбоко въздух, стисна зъби и натисна отново. Количката се понесе напред със стоманен писък. В тунела ехтяха изстрели, но той не им обръщаше внимание. Мина покрай Реми и тя се залепи зад него, притиснала ръце в гърба му. Количката бързо набираше скорост. Раздухани от вятъра, пламъците и димът се носеха над главите им като опашка на комета.

Изведнъж димът се разреди. Пред очите им се разкри входът на тунела на пет-шест метра от тях.

— Спирачки! — извика Сам и се отпусна назад, вкопавайки пети в чакъла. Реми го хвана здраво през кръста и направи същото. Общата им тежест започна да забавя количката. Входът бързо се приближаваше. Три метра... един метър... Сам бързо изчисли наум скоростта, прецени, че е подходяща, и пусна количката. Двата залитнаха назад и паднаха един върху друг, вдигайки очи тъкмо навреме, за да видят как горящата количка бавно излита от входа на тунела.

Последваха три секунди тишина, после оглушителен удар.

Сам и Реми допълзяха на четири крака до входа и погледнаха надолу. Патрулната лодка, обхваната от пламъци, тежко се беше

наклонила наляво, а от голямата дупка в пода ѝ бликаше вода. След няколко секунди на повърхността се показаха две глави; едната започна бързо да се отдалечава, другата остана неподвижна. Лодката започна да потъва — първо с кърмата, после цялата изчезна под водата.

— Право в десетката — каза Реми, като падна по корем и изтощено въздъхна. Сам я последва. Гъстият черен дим над главите им излизаше от тунела и се понасяше над моста.

— Е, може да се каже, че вече окончателно злоупотребихме с гостоприемството на това място. Какво ще кажеш да приключваме за тази вечер?

— Да, моля те.

ГЛАВА 43

Монако

Ивет Фурние-Демаре ги гледаше внимателно с лешниковите си очи над ръба на чашата с кафе, докато Сам разказваше за приключенията им на Елба. Пропусна само как Умберто без малко щеше да ги предаде.

— След това карахме до Ниспорто, а от там се върнахме на континента — завърши той.

— Удивително! — отбеляза Ивет. — Вие двамата определено не изневерявате на репутацията си.

Беше ранна сутрин и тримата седяха в двора на вилата на Ивет над Поан дьо ла Вей. Слънцето хвърляше искри по спокойната повърхност на Средиземно море.

След като видяха как патрулната лодка на Бондарук потъва в дълбините под моста, Сам и Реми се спуснаха по стъпалата до водата. Намериха две спасителни жилетки, оцелели след корабокрушението, надянаха ги и се оставиха на течението да ги носи на юг покрай брега. На фона на изгряващото слънце наблюдаваха черните облаци от дим, които се събираха над имението на Бондарук, и слушаха приближаващия вой на сирените на противопожарните автомобили. Няколко пъти мярнаха патрулни лодки, съсредоточени покрай скалите под имението.

След един час във водата стигнаха до плажовете на север от Балаклава, излязоха на брега и стигнаха до града, откъдето се обади на Селма. Два часа по-късно вече седяха в лимузина на път за Керч, на сто мили нагоре по брега на Азовско море. Там ги чакаше куриер, който по указание на Селма беше взел паспортите, кредитните карти и багажа им от хотела в Евпатория. След час летяха на борда на малък чартърен самолет за Истанбул.

Съзнавайки, че докато Селма дешифрира разпечатката, нямат друг избор, освен да чакат, и освен това им е нужно безопасно място да съберат нови сили, те се обади на Ивет, която с радост изпрати

Лангдън, бившият бодигард от САС, да ги прибере с частния й самолет „Гълфстрийм“.

— В интерес на истината, трябва да ви кажа, че Умберто всичко си призна — осведоми ги Ивет — много се срамуваше от себе си.

— Той изкупи многократно вината си — увери я Реми.

— Съгласна съм. Казах му, че щом Фарго са му простили, аз също му прощавам.

— Любопитен съм какво стана с Кармине Бианко? — попита Сам.

— С кого?

— Корсиканският гангстер-тире-елбански полицаи?

— А, той ли... Мисля, че в момента гостува на италианското правителство. Нещо във връзка с опит за убийство.

Сам и Реми се засмяха.

— Е, полезен ли се оказа дневникът на Лоран?

— Да, но и предизвикателен. Шифърът, който е използвал, е сложен и многопластов, но ако някой може да го разгадае, това е Селма.

Бяха й изпратили разпечатката по факса още при пристигането си във вилата.

В този момент се появи Лангдън с каничка кафе и напълни чашите им.

— Е, Лангдън, какво ти отговори? — попита Сам.

— Моля, сър?

— Тя прояви ли достатъчно разум да каже „да“?

Лангдън се прокашля и стисна устни.

— О, за Бога, Лангдън — укори го Ивет и се обърна към гостите си. — Толкова е сдържан и стриктен. Лангдън, можеш да им съобщиш добрата новина. Хайде, кажи им.

Лангдън си позволи съвсем лека усмивка и каза:

— Да, сър, съгласи се да се омъжи за мен.

— Поздравления!

Реми вдигна чашата с кафе:

— За бъдещия младоженец!

Останалите се присъединиха към тоста, а лицето на Лангдън силно почервения. Той поблагодари с кимване и измърмори:

— Ако няма друго, мадам...

— Върви, Лангдън, преди да си получил удар.

Той мигом изчезна.

— За жалост, това означава, че ще го изгубя — каза Ивет. — Вече ще бъде държанец. Жиголо, ако щете.

— Сносна работа, ако успееш да си намериш такава — рече Сам. Реми го оципа лекичко по бицепса.

— Дръж се прилично, Фарго.

— Само казвам, че има и по-лошо.

— Я стига!

Продължиха да бърбят и да пият кафе още половин час.

— Мистър и мисис Фарго, мисис Уондраш ви търси — съобщи Лангдън.

Те се извиниха и го последваха в кабинета. На махагоновото бюро, обърнато към градината, стоеше отворен лаптопът на Ивет. Лангдън вече беше сложил два стола пред него. Щом се настаниха, той излезе и затвори вратата след себе си.

На екрана се виждаше работната зала на Селма в Ла Хоя.

— Селма, там ли си?

Пред камерата се появи почернялото от слънце лице на Пийт Джефкоут и им се усмихна.

— Здравсти, Сам. Здравсти, Реми.

— Как си, Пийт?

— Фантастично, по-добре няма накъде. — Слънчевият характер на Пийт нямаше граници. Той можеше не само да превърне лимоните в лимонада, ами и да направи цяла лимонова горичка от тях.

— А Уенди?

— Добре е. Малко подлудява от стоенето тук вътре. Бодигардовете са страхотни, но малко строги.

— За добро е — каза Сам — надявам всичко това скоро да свърши.

— Естествено, не се безпокойте, добре сме. Ето я и шефката.

Пийт изчезна и на негово място се появи Селма, която седна на стола пред камерата, потапяйки пликче с чай в димящата си чаша.

— Добро утро, мистър и мисис Фарго.

— Добро утро, Селма.

— С кое да започна — с добрите или с лошите новини?

— Може ли едновременно? — помоли Сам. — Като да махнеш лепенка.

— Както кажете... Разпечатката, която ми изпратихте, свърши работа. Много добър образ с висока резолюция. С нейна помощ дешифрирах следващите редове. Лошата новина е, че загадката ни се опря. Може би вие ще имате повече късмет.

Селма взе папката си от масата и зачете:

„Страдалните другари от дома в кехлибар затворени
Тасило и Пепер — гърбица в Бая пазят мястото на
хадж
Геният от Йония с крачка в битка на равни съперници
Три клина, четвъртият изгубен, ще покажат пътя към
Фригизинга“

— Това е. Пуснах ви го на айфоните. Продължаваме да работим по загадката, но определено изглежда по-мъчна от предишната.

— Да, така е — съгласи се Реми, вече потънала в мисли. Не се стърпя и попита: — Сигурна ли си, че е точно така?

— Да. Лично проверих три пъти, после накарах и Пийт и Уенди.

— Най-просто звучи последният ред, но какво трябва да значи „клин“ в случая? Може би ключов камък в арка. Но къде? — попита Реми.

— Е, това е въпросът за един милион долара. Да се надяваме, че останалата част от загадката ще ни подсказе.

— Овен ако не става дума за някое от другите му значения — намеси се Селма. — „Клин“ може да бъде просто заострен предмет или скален клин. Разбира се, в случая надали става дума за „скален клин“, които по времето на Наполеон не са били никак популярни. Употребява се също така в печатарството и във военното дело като вид строй.

— Ако го приемем буквално — каза Сам. — Но ако е метафора, може да означава всичко: клинът може да крепи или да разцепва.

— Трябва ни и останалият контекст — съгласи се Реми. — Да се залавяме за работа. Благодаря, Селма.

— Само още две неща. Успоредно дешифрирам и дневника на Лоран и смятам, че имаме отговора на някои от по-дребните ни загадки. Първо, разбрах защо двамата с Наполеон са се мъчили с кодове и гатанки, вместо просто да начертаят карта с кръстче на нея. Според Лоран скоро след като се озовал на Света Елена, Наполеон изпаднал в депресия. Бил избягал от заточението на Елба, само за да претърпи разгром при Ватерло четири месеца по-късно. Доверил на Лоран, че според него съдбата му е предопределена. Бил сигурен, че ще умре на Света Елена.

— И е бил прав — вметна Сам.

— Това го накарало да помисли за завета си — продължи Селма. — От втората си съпруга, Мария Луиза Австрийска, имал един син — Наполеон Франсоа Жозеф Шарл, Наполеон II. Когато изгубил при Ватерло, Наполеон му предал властта и той управлявал около две седмици, преди да го свалят от трона. Бившият император бил съкрушен и разярен едновременно. Струвало му се, че ако синът му е бил показал „истинския характер на Бонапарт“, това нямало да се случи. Не го интересувало, че момчето било само на четири години.

— Не му е било лесно да се мери с репутацията на баща си — съгласи се Сам.

— Направо невъзможно, бих казала. Както и да е, Наполеон заповядал на Лоран да създаде карта-загадка, която — цитирам, „да обърка противниците ни, да докаже духа на новия император и да посочи пътя към наградата, която ще помогне на Бонапарт да възвърне величието си“. За съжаление, след свалянето му от трона Наполеон II бил изпратен в Австрия, където получил почетната титла херцог Райхщатски и останал на практика затворник там, докато не се споминал от туберкулоза през 1832 г. Доколкото знам, изобщо не е правил опити да си върне властта или да проследи картата. Лоран не обяснява защо. Що се отнася до втората малка загадка — защо Лоран и Наполеон са избрали бутилките за следи към съкровището, според Лоран, Наполеон сам е заповядал да се унищожи сортът Лакано — семената, лозята, всичко, но това не е имало нищо общо с привързаността му към него. Теорията му била, че така бутилките мигновено ще се превърнат в колекционерска ценност: виното, което Бонапарт не желаел никой да притежава. Ако някоя бутилка бѣдела изровена от скривалището ѝ, тя щяла веднага да се озове в музей или

частна колекция и да изчака в безопасност наследника на Бонапарт, посветен в тайната им.

— Значи не е бил толкова сигурен в „духа“ на сина си и все пак се е застраховал — отбеляза Реми.

— Така изглежда. Когато Наполеон абдикирал за втори и последен път, в сила бил Първият Наполеонов закон за наследството. Според него законен наследник на трона бил Наполеон II. Следвал по-големият брат на Наполеон, Жозеф, и неговите наследници от мъжки пол, а след тях — по-младият му брат, Луи, и неговите наследници.

— Но нито един от тях не си направил труда да потърси съкровището — вметна Реми.

— Ако изобщо са знаели за него — отговори Селма. — Още работим по този въпрос. Така или иначе, явно всички усилия на Лоран и Наполеон са отишли напразно. До този момент никой не е знаел за грандиозния им замисъл.

— А сега знаем ние и Бондарук — рече Сам.

— Тъжно — каза Реми. — На края на живота си Наполеон е бил просто един отчаян, покъртителен параноик, който е жадувал някой да възстанови славата на името му. И като си помислиш, че в зенита си е държал солидна част от Европа в ръцете си...

— „Тиранинът е най-голям тиранин за самия себе си.“

— Моля?

— Цитат от Джордж Хърбърт, уелски поет. Надали е имал предвид Наполеон, но идеално му подхожда. Селма, тази „награда“, за която говори Лоран... не се ли казва още нещо в дневника за нея?

— Дотук не.

— Най-вероятно става дума за пари — предположи Реми. — Или нещо, което може да бъде превърнато в пари — военен фонд, който наследникът му може да използва, за да събере армия.

— Достатъчно, за да може следващият Бонапарт да превземе Франция, а може би и Европа — допълни Сам.

Приключиха разговора със Селма и се върнаха на двора. На средата на стълбите телефонът на Сам иззвъня. Беше Руб Хейуд. Сам вдигна и включи на високоговорител.

— Мисля, че намерих скелета в гардероба на Бондарук — каза Руб.

— Целите сме в слух.

— Човекът, когото пратих да говори със стария ирански покровител на Бондарук...

— Ареф Гасеми — спомни си Реми.

— Именно. Отначало Гасеми се дърпал, но после се отпуснал. В общи линии потвърдил, че е подпомагал Бондарук през цялата погранична война с руснаците. Не се знаят много подробности, но някъде по това време на Бондарук му хрумнало, че е пряк потомък на някакъв древноперсийски цар...

— Ксеркс I — довърши Сам вместо него.

— Да, откъде разбра?

Без да се впуска в детайли, Сам му описа малкия музей на Ахеменидската династия в търбуха на имението на Бондарук.

— Ето ти и потвърждение — съгласи се Руб.

— Какво мисли Гасеми по въпроса? — попита Сам. — Смята ли, че Бондарук може да е наследник на Ксеркс?

— Казал, че е възможно, но трябва да имате предвид, че Гасеми е хлъзгава риба. Британците не приемат и една негова дума, без да я проверят тройно и четворно.

— Тази история е твърде странна, за да си я измисли.

— И аз така реших. Така или иначе, Бондарук е похарчил милиони долари, за да я проучи, така че ако не е свършено луд, вероятно е намерил някакви доказателства в подкрепа на теорията си, поне в собствените си очи.

— Реми, помниш ли какво ни каза Холков в Марсилия? — спомни си Сам. — За целта на Бондарук?

Реми затвори очи и си припомни разговора в кафенето и думите на гангстера:

„Да кажем, че сред предметите се крие семеен завет. Той просто се опитва да довърши нещо, което е започнато много отдавна“.

— Това за Ксеркс може да се окаже ключът — каза Сам. — Но за какви предмети става дума? Нещо, което Ксеркс е изгубил преди хиляди години?

— Следващото предизвикателство за Селма и бандата.

— Дали твърденията му отговарят на истината, е без значение — намеси се Руб. — Важното е, че той си вярва и всичките му действия са подчинени на това. А какво търси, е съвсем друг въпрос. Разберете това и половината ви работа е свършена.

— Значи се връщаме на първото квадратче — каза Сам. — Какво общо може да имат Ксеркс и Ахеменидите с изгубената изба на Наполеон?

Сам се събуди от мелодията на айфона си. Обърна се. Часовникът показваше три и дванайсет през нощта. Сам грабна телефона и погледна дисплея. Номерът беше скрит.

— Ало?

— Сметнах, че е време да поговорим лично — каза гласът отсреща. — Без посредници.

На съннения Сам му трябваша няколко секунди да го познае.

— Събуждате ме, Бондарук. Проява на лош вкус е. Предполагам, няма да ми кажете как сте открил номера ми?

— Парите могат всичко, мистър Фарго.

— Парите са просто пари. Въпросът е какво правиш с тях.

— Говорите като истински благородник.

Реми се събуди и го погледна въпросително. „Бондарук“ каза Сам беззвучно.

— Какво искате?

— Любопитен съм да разбера нещо: бяхте сред гостите на партито ми, нали?

— Стояхме точно до вас по време на лекцията ви в стаята със сабите. Останахме с впечатлението, че много обичате да слушате собствения си глас.

— Не ви липсва смелост, признавам. Нахлули сте в дома ми, мистър Фарго. Ако на ваше място беше някой друг...

— Отдавна да е мъртъв. Пропуснете заплахите и минете към същественото. Искам да си доспя.

— Давам ви последен шанс. Предлагам ви да работим заедно. Когато всичко свърши, вие взимате бутилките, аз — това, което търся, и всеки продължава по пътя си. Никой няма да пострада.

— Като стана дума за това, което вие търсите... Дали то има нещо общо с малкия ви персийския панаир под лабораториите?

Бондарук не отговори.

— И аз така си помислих — каза Сам. — Бондарук, не мислите ли, че манията ви по Ксеркс отива малко далеч? Не е добре за здравето.

— Допускате грешка, мистър Фарго.

— На нас пък ни се струваше, че грешките са все от ваша страна. Между другото, знаем, че хората ви дебнат къщата ни в Сан Диего. Ако някой от тях пипне дори вестника в кутията на портата, половината полицаи от окръжното шерифство на Сан Диего ще се стоварят отгоре им като лавина.

— Ще си отбележа. Това е последният път, в който ви отправям любезна покана.

— Благодаря за предупреждението.

Сам затвори.

— Малкият ви персийски панаир? Много оригинално.

— Имам проблясъци понякога.

ГЛАВА 44

Въоръжени със следващите редове от загадката и безжичната интернет връзка на Ивет, Сам и Реми се заключиха в кабинета и се заловиха за работа. С присъщото си гостоприемство Ивет нареди на Лангдън да им осигури закуски, напитки, химикалки, листа, втори лаптоп, маркери и голяма бяла дъска. На нея те изписаха загадката с големи букви:

„Страдалните другари от дома в кехлибар затворени.
Тасило и Пепер — гърбица в Бая пазят мястото на хадж.

Геният от Йония с крачка в битка на равни съперници.
Три клина, четвъртият изгубен, ще покажат
пътя към Фригизинга.“

Започнаха да съставят списъци от синоними за всички думи, които допускаха различно тълкуване. Преброиха шестнайсет такива: „страдални“, „другари“, „дом“, „затворени“, „гърбица“, „пазят“, „място“, „хадж“, „гений“, „крачка“, „битка“, „съперници“, „три“, „клин“, „сочат“, „път“.

От тях генерираха списък с няколко десетки думи. Написаха ги от другата страна на дъската, свързвайки ги с основните.

След това насочиха вниманието си към думите, които имат ясна връзка в историята: „кехлибар“, „Тасило“, „Бая“, „хадж“, „гений“, „Йония“. Написаха и тях в отделни колони. След това разделиха думите и започнаха да търсят исторически справки в Интернет, които записваха накратко срещу всяка дума.

Пет от думите: „кехлибар“, „Тасило“, „Бая“, „хадж“, „Йония“ бяха свързани с известни места, народи или предмети. Кехлибарът беше втвърдена смола, използвана в бижутерията, Тасило беше името на дълга династична линия от баварски крале, хадж — ислямското

поклонничество в свещения град Мека, Бая — селище в Румъния на река Молдова, а Йония — гръцки остров в Егейско море.

За жалост, също като списъка от синоними, всяка от историческите препратки сама по себе си представляваше мрежа от факти, двойни значения и множество връзки.

Като прекъсваха работата си само за да хапнат, пийнат и да се освежат в банята до кабинета, Сам и Реми продължиха да се мъчат до късния следобед, когато решиха да сменят тактиката и да се концентрират върху един определен ред от загадката, надявайки се, че разплитането му ще произведе домино ефект. Избраха втория ред.

— „Тасило и Пепер — гърбица в Бая пазят мястото на хадж“ — прочете Реми, като се почукваше разсеяно по слепоочието си с молива. „Пепер“ е лесно. Това е на френски и означава „дядо“.

— Добре, ако не пропускаме нещо важно, можем да приемем, че под Тасило се има предвид Бавария — нейната история, забележителности, култура... изобщо, нещо баварско.

— Съгласна съм. А Бая? Каква е тази гърбица в Бая?

Вече бяха посветили два безплодни часа на румънската история с надеждата да се натъкнат на някакво божествено откровение за района на Бая.

— Сигурни ли сме за това?

— Да, Бая е селище в Румъния...

— Не, имам предвид дали това е единствената възможност.

Сам се замисли за момент и се намръщи.

— Така реших, но всъщност може и да е не е така.

Реми вече пишеше на лаптопа. Макар че голяма част от задълбочените справки идваха от различни библиотечни сайтове, винаги се започваше от добрия стар „Гугъл“.

— Ето... намерих нещо — каза тя след няколко минути. — Бая като част от фраза, например „хората от Бая“: съкратено от Бавария.

— Тоест, гърбушкото от Бавария?

— Не, не... — Реми затрака пак на клавиатурата и прегледа резултатите. — Ето! Тасило III, крал на Бавария от 748 до 787 г., бил въздигнат на трона от Пипин Къси, баща на Карл Велики и дядо на Пипин Гърбавия.

— Това вече е нещо! — похвали я Сам. — Значи Тасило и дядото на гърбавия, Пипин Къси, „пазят мястото на хадж“.

— Проблемът е, че не мога да намеря никаква връзка между някой от тях или Бавария, от една страна, и Мека, от друга.

— Може би „хадж“ е метафора или синоним — предположи Сам.

— Да, или пък е ислямски артефакт някъде в Бавария.

Сам, който вече беше седнал на собствения си лаптоп, също започна да търси.

— Не, нищо не излиза. Да продължим нататък. Да опитаме с друг ред.

— Да се върнем в началото. „Страдалните другари от дома в кехлибар затворени“. Вече изкарахме етимологията и синонимите на „страдални“, „другари“, „дом“, „кехлибар“ и „затворени“. Как се пресичат?

Сам се отпусна в един стол, отметна глава назад и потърка челото си.

— Не знам... нещо в този ред обаче ми звучи познато.

— Коя част?

— Не знам... Обаче има нещо.

Мълчаха близо половин час, всеки потънал в мислите си.

Накрая Реми погледна часовника си.

— Стана почти полунощ. Да поспим, сутринта ще продължим на свежа глава.

— Добре. Много е потискащо. Знаем, че пропускам нещо, а не мога да се сетя какво.

Четири часа по-късно Сам изведнъж се изправи в леглото и измърмори: „Ето те и тебе!“

Реми, която спеше много леко, веднага се събуди.

— Какво? Какво има, Сам?

— Нищо, мисля, че се сетих!

Двамата се върнаха по пижами в кабинета, светнаха лампата и включиха лаптопите. Сам седна пред единия и двайсет минути писа и чете различни линкове, докато Реми го наблюдаваше отстрани. Накрая той се обърна и се усмихна.

— Това е от една книга, която съм чел в колежа, „Дните на праведните“ от... някой си Рош. Там той говори за произхода на думата „хугеноти“.

— Френските калвинисти, нали? Протестанти.

— Да, доста голяма група от шестнайсети до осемнайсети век. Има много обяснения за това, откъде идва думата „хугеноти“. Някои смятат, че е смесица от немската дума „съюзен“ и името на Безансон Хуг, което се споменава в ранната история на калвинизма. Предположението, към което се придържат повечето историци, е, че думата идва от фламандската дума „хасгенотен“, както наричали хората, изучаващи Библията, във Фламандска Франция. „Хасгенотен“ се събирали тайно, за да изучават Светото писание. Името се превежда като „другари от дома“.

Реми го гледа безмълвно десет секунди, после издума:

— Сам, това е гениално!

— Гениално щеше да бъде, ако се бях сетил преди осемнайсет часа.

— По-добре късно, отколкото никога. Добре, значи става дума за хугенотите.

— За страдалните хугеноти.

Реми стана и се приближи до бялата дъска. Взе маркера и огради синонимите на „страдален“. Бяха десетки и не се забелязваше никаква очевидна връзка между тях и хугенотите.

— Добре, да поговорим за кехлибара — предложи Сам, насочвайки се към втората част от реда, — „в кехлибар затворени“. Как можеш да бъдеш затворен в кехлибар?

Няколко минути даваха различни предположения, след което Реми каза:

— Да опитаме друго: какво става, когато някой бъде затворен в кехлибар?

— Умира.

— Преди това... обездвижва се.

— Замръзва на място.

— Да... — Реми ходеше напред-назад с наведена глава и затворени очи. — Замръзва на място... като на снимка.

Сам, който беше отпуснал глава на облегалката на стола, рязко се изправи.

— Като на картина!

— Да!

Той се завъртя на стола и започна да пише на лаптопа.

— Картина... хугеноти...

Прегледа резултатите.

— Излезе ли нещо?

— Клане — измърмори той.

— Моля?

— Клане. Би могло да има връзка със „страдален“, нали?

— Определено!

— Какво ще кажеш тогава за това: картина на Франсоа Дюбоа, която носи името „Нощта на свети Вартоломей“?

— Какъв е контекстът?

Сам прегледа статията, после обобщи накратко:

— Франция, 1572 г. Клането в нощта на свети Вартоломей е кулминацията в поредица от събития, започнали още през 1570 г. Така или иначе в нощта на 23 срещу 24 август 1572 година само в Париж били избити над 5 000 хугеноти. След тази нощ религиозните войни във Франция се възобновяват. Смята се, че в тях са загинали над 30 000 хугеноти... — Сам се отпусна на стола и се намръщи.

— Ако това не е страдание, не знам какво може да е — съгласи се Реми. — Добре, да съчетаем с Бавария...

Сам се наведе отново напред и започна да пише, този път с ключовите думи Дюбоа, свети Вартоломей и Бавария в съчетание с „нощ“ и „клане“.

— Може да включим и синонимите за хадж — предложи Реми и започна да диктува от бялата дъска. — Мека, поклонничество, ислям, пилигрим...

— Излизат много резултати, но нищо, което да ни върши работа.

— Да започнем да вадим и да смесваме думи от резултатите.

Следващия един час опитваха различни комбинации, докато накрая, почти по изгрев-слънце, Сам намери нещо интересно, търсейки съчетанието „свети Вартоломей“, „Бавария“ и „поклонник“.

— Крушката светна — ухили се той.

— Какво? — не разбра Реми и погледна екрана му.

Там прочете: „Поклонническа църква «Свети Вартоломей», Бавария, Германия“.

ГЛАВА 45

Шьонах, Бавария

— Невероятно! — прошепна Сам.

Двамата с Реми се приближиха до дървения парапет и погледнаха надолу.

— „Красиво“ е твърде слаба дума за това тук. Защо досега не сме идвали? — продума накрая Реми.

— Не знам — прошепна той в отговор и вдигна цифровия фотоапарат. И преди бяха идвали в Бавария, но никога в този район. — Дори „спира дъха“ не е достатъчно.

— Не е, почти мога да чуя „Звукът на музиката“.

Под тях се разстилаха изумрудените води на езерото Кьонигзее. В най-широката си част езерото беше повече от седемстотин метра, двете му страни бяха обградени с гъсто залесени гранитни възвишения и назъбени снежни върхове. Езерото се протягаше от село Шьонау на север до Оберзее, Горното езеро, пет мили на юг. Отдавна отделено от Кьонигзее от свлачище, Оберзее се беше сгушило в собствена почти кръгла долина, заобиколено от алпийски ливади с диви цветя и разпенени водопади — все гледки, които привличаха любители на природата и фотографията от целия свят. Между Шьонау и кейовете на Оберзее гъмжеше от туристически лодки.

С изключение на вълните, предизвиквани от време на време от лодките, които пореха водите на Кьонигзее, повърхността на езерото беше спокойна като огледало, отразяващо зелените, сивите и жълтеникавите цветове на околните гори и скали. Накъдето и да се обърнеха, Сам и Реми виждаха невероятно красиви картини сякаш от пощенски картички.

На две трети от пътя надолу по Кьонигзее — там, където езерото се стесняваше, преди отново да се разшири и да завие на югоизток към Оберзее, на една поляна върху полуостров Хиршау се намираше църквата „Свети Вартоломей“.

Сградата представляваше абсурден архитектурен хибрид. Едната част беше стара баварска хижа. Покритите с бял хоросан стени бяха увенчани със стръмен сив покрив, а на прозорците се виждаха тежки дървени кепенци в зелено и жълто. Над другата част от сградата се издигаха три червени купола. Два от тях завършваха със странни кулички. Едната кула без нито един прозорец преминаваше в по-малък купол, а другата беше далеч по-традиционна — обикновена камбанария с наклонен покрив и тесни прозорци с кепенци.

— Не смяташ ли, че има нещо иронично в това, че Хитлер е обожавал тези места? — попита Реми.

В същата община — Берхтесгаден, се намираше планинската вила на Адолф Хитлер, известна като Орловото гнездо.

— Никой не е имунизиран срещу красотата — отвърна Сам, — дори и диктаторите.

Сам и Реми обаче не дойдоха тук, за да се любуват на гледката. Чакаше ги работа.

Веднага след като разтълкуваха първата част от последната загадка, те се обадиха на Селма да им организира пътуването от Монако до Бавария. На сутринта благодариха на Ивет за гостоприемството и потеглиха към летището на Ница, а оттам — за Париж и Залцбург, където взеха кола под наем и с нея изминаха последните трийсет километра до Шьонау и Кьонигзее.

— Кога тръгва корабчето сутринта? — попита Реми.

— В девет. Напомни ми довечера да проверя прогнозата за времето.

Макар и късна пролет, времето в долината Кьонигзее беше доста нестабилно. Имаше дни, в които само за час буреносните облаци изместваха топлото слънце. Опитният турист тук винаги носеше със себе си резервен пуловер и яке.

Имаше само два начина да се стигне до църквата „Свети Вартоломей“ — с лодка от Шьонау или пеша през близките планински проходи. Колкото и примамлив да беше вторият вариант, Сам и Реми решиха да го оставят за друг път. Времето не беше на тяхна страна. Независимо от това, че гостуването им в имението на Бондарук им даде една крачка преднина, украинецът отдавна преследваше изгубената изба и благодарение на огромните си възможности скоро щеше отново да ги настигне. Макар до момента да не бяха видели знак

от Холков или неговите хора, трябваше да бързат. Предпазливостта никак не бе излишна, когато си имаш работа с шефа на украинската мафия. Затова докато не откриеха тайната на църквата „Свети Вартоломей“ и не се махнеха оттук, щяха да допускат, че ги наблюдават. Нещо повече, щяха да приемат, че и бездруго раздразненият Бондарук е истински вбесен от нахлуването им в Хотин. Каквито и задръжки да е имал досега, вероятно вече бяха изчезнали.

Това, което Сам и Реми не можеха да предвидят, бе на какво е способен той сега.

Ако езерото Кьонигзее ги възхити с алпийската си красота, то близкото село, Шьонау ги очарова със старинния си чар.

Селото се кипреше до бърза и пълна с камъни река, която се вливаше в Кьонигзее. Шьонау представляваше пъстра палитра от къщи, всяка от които като скъпоценен камък на баварската архитектура напомняше повече на хижа, отколкото на обикновена постройка. На изток, на брега на езерото Кьонигзее се намираше пристанището на Шьонау. Крайбрежната улица беше опасана с редица от кафенета, ресторанти и хотели. На юг от тях се виждаха навесите за лодки. Толкова чистички и подредени, че приличаха на изрязани от списание.

Докато Сам шофираше по трилентовия път към Шьонау, двамата с Реми гледаха как лодките влизат и излизат от кейовете за последните си курсове за деня и оставят прозрачни ветрила от пръски над изумрудената вода на езерото.

След няколко минути спряха пред хотел „Шифмайстер“. Белите и червени тенти на хотела, както и балконите му, обсипани с червени, бели и розови цветя отдалеч привличаха погледа. Фасадата му беше изрисувана с декоративни мотиви с цветя, листа и спирали в стил рококо. Пиколото се погрижи за колата и багажа им, а те влязоха във фойето и се отправиха към рецепцията. След минути вече бяха в апартамента си с изглед към езерото.

Изкъпаха се, увиха се в дебелите хотелски хавлии и се настаниха на балкона да пият кафе и да се порадват на гледката. Слънцето тъкмо залязваше зад планините и лъчите му позлатяваха повърхността на езерото. Вечерта настъпваше и постепенно започна да се захладва. По

улиците и тротоарите се разхождаха туристи, зяпаха витрините и снимаха кея. Сам включи айфона.

— Има нещо от Селма — каза той, като прегледа електронната си поща.

С характерната си експедитивност Селма беше написала и изпратила два текста за историята на Ксеркс I и Ахеменидската династия — един по-сбит и един по-подробен. Сам ги препрати на айфона на Реми и през следващия половин час двамата обогатяваха познанията си за древноперсийския цар.

Ксеркс I, осмият владетел от Ахеменидската династия, седнал на престола на трийсет и пет годишна възраст и без да се мае, започнал да доказва славата си на отличен воин. Първо смазал един бунт в Египет, а след това и във Вавилон, където обявил Вавилонската империя за унищожена, бързо откъснал златния идол Мардук и наредил да бъде претопен, с което на практика погубил духовните устои на империята.

Две години по-късно Ксеркс насочил яростта си срещу атиняните, които през 490 г. пр.Хр. в битката при Маратон разгромили персийските войски, водени от баща му Дарий I, и така спрели завладяването на цяла Гърция.

През 483 г. пр.Хр. Ксеркс започнал подготовка за нападение срещу Гърция, като построил мост над Дарданелите, а после изкопал плавателен канал през най-тесната част на ръкава Атон, за да съкрати пътя на флотата си.

От Сардис Ксеркс и армията му нагазили на север през Тракия и Македония, но при Термопилите били пресрещнати от цар Леонид и неговите спартанци, които въпреки героичните си усилия били избити до крак. Ксеркс безпрепятствено продължил на юг до Атина. Завладял града и го разграбил. Но това бил апогеят на похода му. Скоро след завладяването на Атина загубил голяма част от флота си в битката при Саламин, а след това и много от войските си в битките при Платея и Микале през 479 г. пр.Хр.

Ксеркс оставил армията в ръцете на един от своите военачалници Мардоний и се върнал в столицата си Персеполис, където до края на живота си се борил с политически размирици. В крайна сметка бил убит от охраната си, може би по заповед на собствения си син, Артаксеркс I, който седнал на Ахеменидския престол през 464 г. пр.Хр.

— Ама че оплетена история — въздъхна Реми, щом приключи с четенето.

Десетина секунди по-късно Сам вдигна очи и отвърна:

— Този Ксеркс не е бил цвете за мирисане.

Реми се усмихна.

— Че кой от тези типове е бил?

— Права си. Добре, да помислим има ли нещо в биографията на Ксеркс, което би ни подсказало какво търси Бондарук? Първото, което ми прави впечатление, е сведението за претопяването на идола на Мардук.

— Ами ако историята греши? Ако Ксеркс е претопил копие, а оригиналът после се е изгубил някъде?

— Възможно е — Сам написа набързо съобщение на Селма и го изпрати. След няколко минути пристигна потвърждение, че съобщението е получено. — Други предположения?

— След навлизането в Гърция като че ли всичко тръгва зле за Ксеркс. Накрая той зарязва армията си и се връща у дома. Там се мотае няколко години и накрая го убиват. Може би по време на кампанията е изгубил нещо, което в собствените му очи се е превърнало в проклятие за управлението му.

— И Бондарук смята, че ако го открие, това ще уравни везните — довърши Сам. — Ще компенсира Ксеркс.

— Както каза преди малко, по-сигурният залог е Мардук, но историята твърди, че Вавилонското въстание е било дреболия за Ксеркс.

— А какво ще кажеш за Египетското въстание? Било е приблизително по същото време.

Реми въздъхна.

— Възможно е... Проблемът с историята, особено древната, е, че често в центъра на вниманието са отделни моменти. Някъде в някой забутан склад на музей или библиотека със сигурност има списък с откраднатите от Ксеркс съкровища и местата, където се намират в момента.

— Чудесно — усмихна се Сам, — откъде ще започнем?

— Избери си: Кайро, Луксор, Истанбул, Техеран... Ако започнем веднага, след има-няма дванайсет години ще сме приключили.

— Е, в такъв случай това не е най-добрият подход. Добре, да видим дали можем да стесним зоната на търсене. Ксеркс управлявал в продължение на двайсет години.

През това време е водил три големи кампании: в Египет, във Вавилон и в Гърция. Най-важната от трите била гръцката, която също така се оказала и повратна точка в неговото управление. Защо да не се концентрираме върху Гръцко-персийската война и да видим какво ще излезе?

Реми помисли и кимна:

— Звучи добре...

В този момент дойде съобщение и Сам го прочете.

— От Селма е — обясни той. — Историята за претопяването на Мардук е потвърдена от доста източници. За събитието разказват много очевидци, както от персийска, така и от вавилонска страна.

— Значи е решено — Гърция!

Следващия час посветиха на войните на Ксеркс с Гърция. После си починаха и хапнаха на терасата на ресторанта, която гледаше към вече притъмнелите кейове. Съчетанието от надморската височина, спиращите дъха гледки и умората от пътуването ги довърши. Отдадоха се на баварски пир, наслаждавайки се на студено, тънко нарязано свинско место с хляб и хрян, картофена салата с оцет, филе от съомга в бира и вино, поднесено в традиционна плоска бутилка. Накрая завършиха с по една халба леденостудена бира. Изборът им на напитка под стайната температура привлече любопитните погледи от местните на съседната маса, но обяснение на Сам — „Американци“ — предизвика усмивки и дори една почерпка.

Заситени и леко замаяни, двамата се върнаха в стаята, поръчаха си каничка с кафе и отново се заловиха за работа.

— Целта на похода явно е била Атина — отбеляза Реми, — сърцето на Гърция.

— Тракия и Македония са били само за загревка — съгласи се Сам. — Пазил е цялата си ярост за Атина. Добре, нека направим още едно предположение: Ксеркс е подчинил вавилонците, като им е откраднал и унищожил идола Мардук. Дали не се е опитал да направи същото и с гърците?

Реми вече преглеждаше доклада на Селма.

— Стори ми се, че видях нещо... Да, ето — Делфи.

— Делфийският оракул?

— Възможно е. Ксеркс го е бил набелязал. Разположено на сто мили на северозапад от Атина върху склоновете на планината Парнас, Делфи — светилището на бог Аполон, представлявало храмов комплекс, включващ множество храмове и съкровищници, стадион, театър, обществени сгради. Тук бил и храмът на Аполон, където се намирал оракулът.

В древни времена, пък и в наши дни, най-често посещаваното място в комплекса бил храмът с оракула. Жадни за истината, хора от всички краища на Средиземноморието търсели питията — жена, избрана да служи като земен представител на Оракула и на Аполон.

През последните години учените разбулили магията около Делфи с предположението, че трансът, в който изпадала питията, всъщност бил предизвикан от изпаренията на метан, въглероден диоксид и водороден сулфид от цепнатина в скалата под храма.

Сам и Реми знаеха, че един набег срещу храма в Делфи би бил напълно в стила на Ксеркс. Ограбването му би означавало обезсилване на гръцките богове, също както някога направил във Вавилон.

— Веднага щом смазал спартанците при Термопилите, Ксеркс изпратил армия от седем хиляди души срещу Делфи — продължи Реми. — Според легендата те били спрени от каменопад, изпратен от самия Аполон.

— Което може да е вярно, а може и да не е, ако си спомням правилно уроците по древна история.

— Има много дебати по въпроса — кимна Реми. — Добре, да продължим с допусканията. Да предположим, че нападателят отряд на Ксеркс не е бил спрян. Какво може да са взели?

— Самата пития, но надали са го направили, освен ако Бондарук не търси скелет. Какво ще кажеш за Омфалоса?

Омфалос, „пъпът“, бил камък с формата на ананас, за който се твърдяло, че е оформен по образец на камъка, който майката на Зевс, Рея, увила в пелени, за да измами баща му, Кронос, решен в пристъп на ревност и гняв да убие новороденото.

Според легендата положеният в храма Омфалос позволявал пряко общуване с боговете, но учените опровергават твърдението, като

казват, че кухият камък служел просто, за да насочва халюциногенните газове към дробовете на питията.

— Не, не — възрази Реми, — има множество разкази, сочещи, че Омфалос е оцелял след войната. Проблемът е кой казва истината. Ако британците бяха успели да откраднат Декларацията за независимостта по време на войната от 1812 г., дали американското правителство щеше да си признае?

— Имаш право. Какво друго би могло да бъде?

— В Делфи е имало много съкровищници. Две от тях били особено ценни: Аргоската и Сифнийската. Въпреки че имали известно религиозно и културно значение, те всъщност представлявали малки банки: хранилища на злато и сребро.

Сам сви рамене.

— Възможно е, но Холков спомена за някакъв семеен завет. Звучи малко по-лично от древногръцки банков обир. Плюс това, той каза „да довърши нещо, което е започнато много отдавна“. Прилича ми по-скоро на някаква мисия.

После се прозина и каза:

— Мозъкът ми заспива. Да приключваме за тази вечер. Ще продължим сутринта.

На петдесет километра на север Холков слезе от самолета и провери гласовата си поща, докато се провираше между множеството на летището. Спря внезапно и се взря в екрана. Тримата мъже, които го следваха, също се спряха.

— Какво има? — попита един от тях.

Вместо отговор Холков само се ухили и седна на един от столовете наблизо. Извади лаптопа си, включи го и натисна няколко клавиша. След трийсет секунди измърмори:

— Пипнах ви!

— Откри ли ги?

— Не сме чак толкова умни, а, Фарго? — каза той под носа си. После погледна мъжете около него. — Те са тук, наблизо. В Бавария.

ГЛАВА 46

— След малко можете да се насладите на музикалния ми талант — оповести капитанът на добър английски със силен акцент. Отне малко от газта и лодката забави ход. — Отдясно виждате Ехованд или, казано на английски, „Стената на ехото“.

Сам и Реми се обърнаха заедно с останалите двайсетина пътника и погледнаха през десния борд. Намираха се на едно от осемнайсетте покрити корабчета на компания „Кьонигзее“. Корабчетата бяха два типа: шейсетфутови за осемдесет и пет пътници и осемнайсетфутови за двайсет и пет пътници, каквото избраха те.

На около четиристотин метра от тях през утринната мъгла от водата се показваше гъсто обрасла скала. Капитанът извади една лъскава флигорна изпод румпела, вдигна я до устата си и изсвири няколко жални тона. Минаха две секунди, след което звукът отекна в съвършена височина.

Пасажерите се засмяха и изръкопляскаха.

— Трябва да отбележа, че свиренето не е включено в таксата, а пък е жадна работа. На слизане може по желание да оставите „тринкгелд“ в чашата ми тук или където видите по перилата на кораба. Аз ще разделя даренията с приятеля ми в планината, който ми отговори.

Още смях. Един от пътниците попита:

— А какво е „тринкгелд“?

— Пари за пиене, естествено. Нали ви казах, жадна работа е флигорната. Добре, да продължаваме нататък. Следваща спирка: поклонническата църква „Свети Вартоломей“.

Пътуването продължи общо взето в мълчание, само електрическият мотор на лодката тихо бръмчеше. Носеха се по водата, сякаш увиснали в мъглата, а вълните се плискаха от двете им страни. Въздухът беше съвършено спокоен, но достатъчно студен, за да виждат дъха си.

Сутринта станаха рано, в шест часа, и хапнаха лека закуска, след което се заловиха отново за работа. Преди да си легнат снощи, Реми пусна три въпроса на няколко бивши колеги и познати: Какви съкровища е имало в Делфи по време на нападението на Ксеркс? Къде се намират в момента тези съкровища? Съществуват ли сведения, че Ксеркс е отмъкнал делфийско или атинско съкровище?

В кутията я чакаха половин дузина отговори, повечето от които само отваряха врати за нови въпроси и предположения.

— Още няма отговор от Евелин обаче — каза тя, докато преглеждаше пощата.

— Припомни ми, моля, коя Евелин?

— Евелин Торес. От „Бъркли“. Допреди шест месеца беше помощник-уредник в Археологическия музей на Делфи. Никой не познава мястото по-добре от нея.

— Ясно. Ще се свърже с нас, убеден съм — Сам щракна няколко снимки, после пак се обърна и видя, че Реми гледа втренчено айфона си със склучени вежди. — Какво има?

— Чудех се дали Холков пак ще изникне отнякъде и ми мина нещо през главата. Колко пъти се е появявал досега?

Сам се замисли за момент.

— Ако не броим Покомоук... в Ръм Кей, замъка Иф и Елба. Три пъти.

— Но не в Украйна, Монако и тук.

— Чукай на дърво!

— Не разчитай на това.

— Какво трябва да значи това?

— Не съм сигурна, но ако паметта не ме лъже, между Украйна, Монако и това място има три общи неща.

— Да?

— Не използвах айфона си на тези места; там разчитаме на „Иридиума“. Тук също не го бях включвала до снощи... не, грешка. Проверих си пощата при кацането ни в Залцбург.

— Сигурна ли си?

— Съвсем. Може ли да са ни сложили бръмбар?

— Технически да, но кога? Ти никога не изпускаш айфона от поглед.

— Веднъж го оставих. В квартирата, когато ходихме да вадим подводницата.

— По дяволите! А в другите случаи — в Ръм Кей, при замъка Иф и Елба, просто го включваше или се свързваше с Интернет?

Айфонът можеше да се свързва с Интернет по два начина: с вградена мрежа или с местната безжична мрежа.

— И двете.

— Холков може да е поставил транспондер. Всеки път, когато го включиш или влезеш в Интернет, чипът се свързва с GPS-а на айфона и изпраща сигнал на Холков: „Тук съм“.

Реми издиша тежко и стисна зъби.

— Мислиш ли, че са... — тя понечи да се завърти, но Сам я спря.

— Ще се огледаме на слизане. Кога го включи за последно? В хотела?

— Да.

— Не забелязах някой да ни следи сутринта.

— И аз, но в тези тълпи не можеш да си сигурен.

— За съжаление, Шьонау не е толкова голям. С половин дузина мъже спокойно може да са ни забелязали от разстояние и да са видели как се качваме на корабчето.

— Какво ще правим?

— Всичко по реда си. Ще преместим загадките и информацията, свързана с тях, в папката за изгаряне — каза той, като вече го правеше. — Не можем да рискуваме Холков да ги докопа.

Както повечето лични вещи и домашни уреди, Сам си беше поиграл и с айфоните и беше добавил различни приложения, включително програма за бързо изтриване. Всеки опит папката да се отвори без необходимата парола щеше да доведе до незабавното ѝ изтриване.

След като и Реми премести файловете си, той каза:

— Сега ще се надяваме на чудо.

— Какво по-точно?

— Да се окаже, че грешиш. Лошото е, че това не се случва често. Дай да ти видя айфона.

Тя му го подаде, той извади швейцарското си ножче и се залови за работа.

Навел глава над разглобения апарат, Сам измърмори:

— Хванах ли те!

— Намери ли нещо?

Той извади с пинсетите на ножчето малък розов чип от вътрешността на айфона. Два едножилни проводника водеха към батерията.

— Ето го виновника! — каза той.

Добрата новина беше, че бръмбарът предава само при включен апарат и няма да сигнализира на Холков, че са го открили. Сам откачи проводниците, пусна чипа в джоба на ризата си и се зае да сглобява айфона.

След двайсетина минути мъглата се стопи под топлите слънчеви лъчи и синьото небе се показа над тях. Корабчето зави покрай полуостров Хиршау. Пред погледа им се появиха червените куполи на църквата „Свети Вартоломей“ и гранитът на планините зад тях.

Поклонническата църква се издигаше на просторна ливада, която започваше от брега и стигаше до гората. На брега имаше два кея — един за туристическите корабчета, и друг, по-близо до църквата — хангар за лодки, вероятно за персонала. Зад църквата се виждаше мрежа от пътечки, водещи към дузина грубо издялани дървени постройки с различна големина.

Капитанът направи кръгче, за да изчака пътниците от другото корабче да слязат, след това насочи кораба към кея. Един член на екипажа скочи, върза въжетата на носа и кърмата и вдигна предпазния парапет на стълбата.

Оглеждайки се за познати лица, Сам и Реми слязоха на кея, като не пропуснаха да оставят своята лепта „тринкелд“ в чашата.

— Никого не виждам — измърмори Сам и подаде ръка на Реми.
— А ти?

— Аз също.

Корабчето им беше второто за тази сутрин. Повечето туристи още се мотаеха около кея и магазина за сувенири, снимаха и изучаваха картите. Сам и Реми се разходиха покрай перилата на кея, за да огледат тълпата, преди да се е разпръснала. Неколцина екскурзоводи започнаха беседите си като се надвикваха с бърещото множество.

— Построена през дванайсети век, църквата е посветена на свети Вартоломей, смятан някога за закрилник на алпийските фермери и

доячките...

— ... видите, че вътрешният план на църквата е заимстван от Залцбургската катедрала, а външният вид е изпълнение на прочутия залцбургски майстор Йозеф Шмид...

— ... до 1803 г. ловната хижа в съседство с параклиса била частен имот на фюрст-пропстите на Берхтесгаден, последният от които...

— ... след присъединяването на Берхтесгаден към Бавария хижата се превърнала в любимо място на...

Сам и Реми приключиха с обиколката, без да видят познати лица. Междувременно се зададоха още две корабчета.

— Можем да изчакаме да видим пътниците в тях — предложи Сам, — или да се слеем с тълпата и да потърсим улики.

— Не си падам по чакането.

— И аз. Да тръгваме!

Влязоха в магазина за сувенири. Купиха два пуловера — един бледожълт и един тъмносин, после и две шапки и се запътиха към тоалетните да се преоблекат. Ако Холков и хората му ги бяха наблюдавали от кея в Шьонау, тази елементарна маскировка щеше да им помогне да останат незабелязани в тълпата, която вече наброяваше около двеста души.

— Готова ли си?

— По-готова няма накъде — отвърна Реми и прибра кестенявата си коса в шапката.

Изминаха около двайсетина минути в разходки по малкото площадче на кея и снимане на планините наоколо. Внезапно Реми възкликна:

— Хванах го!

— Къде? — попита Сам, без да се обръща.

— В корабчето, което обикаля в кръг и чака място на кея, на десния борт, четвъртият прозорец отпред назад.

Сам насочи фотоапарата си натам, увеличи образа и щракна няколко кадъра.

— Да, това е Холков. Преброих още трима. Чакай тук! Той смъкна шапката ниско над очите си и се върна към кея.

— Ей, почакай малко! — извика той към момчето, което тъкмо се канеше да отвърже корабчето. — Забравих тринкгелда — каза Сам и

показа банкнота от десет евро.

— Разбира се, сър, заповядайте!

Сам скочи на борда и пусна банкнотата и бръмбара от айфона на Реми в чашата, после се върна обратно.

Докато се преобличаха в тоалетната, той бе успял да свърже чипа към батерия от часовник. Знаеше, че малката хитрост ще поработи едва трийсетина минути, но се надяваше това да е достатъчно. Сам се върна доволен при Реми.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита тя.

— Със сигурност! Те няма да имат друг избор, освен да последват сигнала. Въпросът е как ще го направят.

Сам и Реми поеха към църквата по широка пътека, покрита с бял чакъл. Заобикаляха ги пълчища туристи — някои в групи с екскурзоводи, а други на самостоятелна обиколка. В този момент Холков и хората му тъкмо слизаха от корабчето.

— Мислиш ли, че са въоръжени?

— Обзалагам се!

— Може да се обърнем към охраната, ако има такава.

— Не бих изпратил никого при Холков. Кой знае на какво е способен? Освен това в момента сме една крачка пред него. Няма смисъл да пропиляваме шанса си. Да свършваме, за каквото сме дошли, и да се махаме.

— Съгласна! Да обобщим — решихме първата част от загадката и ни остават още два реда: „Геният от Йония с крачка в битка на равни съперници“ и „Три клина, четвъртият изгубен, ще покажат пътя към Фригизинга“. Човърка ме нещо в реда, в който се споменава Йония.

— Какво?

— Нещо, свързано с историята... Връзка, която пропускам.

Зад гърба си чува глас:

— Извинете... моля... прощавайте...

Обърнаха се и видяха жена с патерици, която се опитваше да мине покрай тях. Отстъпиха встрани и жената се усмихна с благодарност. Реми присви очи.

— Този поглед ми е познат — рече Сам, — лампичката в главата ти светна, май?

Реми кимна, все още загледана в жената.

— Патериците... Дясната е нагласена една идея по-ниско.

— Е, и?

— Иначе казано, нейната походка не е „битка на равни съперници“ — отвърна тя с грейнало лице. — Това е! Хайде!

Реми забърза по пътеката и спря до оградата на църквата, където никой не можеше да ги чуе и започна бързо да пише по екрана на айфона.

— Ето! Намерих го! Чувал ли си за Йонийския съюз в Древна Гърция, обединение на 12 градове държави и няколко острова?

— Да.

— Един от тях бил остров Самос — родното място на гениалния Питагор. Нали се сещаш, питагоровата теорема?

— Все още не разбирам накъде биеш...

— Патериците на жената... едната беше по-къса от другата. Образуваха разностранен триъгълник.

Сам разбра и се усмихна.

— Питагор е формулирал теоремата за отношението на страните в правоъгълния триъгълник.

— „Крачка в битка на равни съперници“ — повтори Реми.

— Значи търсим правоъгълен равнобедрен триъгълник...

— Именно! Може би със знака на цикадата. Значи, остава ни само един ред: „Три клина, четвъртият изгубен, ще покажат пътя към Фригизинга“.

Сам огледа през рамо тълпата. Забеляза Холков, който се разхождаше по площадчето до кея. Спътниците му сигурно бяха някъде наоколо. В този момент Холков извади телефон от джоба си и се взря в екрана. Вдигна рязко глава и махна на някого в тълпата. След десет секунди и тримата мъже се събраха при него. След кратък разговор двама от тях се затичах към кея. Холков и третият се запътиха към църквата.

— Лапнаха въдицата — зарадва се Реми.

— Но отчасти... Точно от това се страхувах. Въпросът е кога ще разбере очевидното.

— Което е...?

— Че ни е хванал в капан. Трябва само да застане на кея и да ни чака да се върнем.

ГЛАВА 47

— Клин... — продължаваше да мърмори на глас Реми, докато вървяха. — Имаме три варианта: клин за разсичане, печатарски клин, ключов камък в арка... Сигурно е последното. Първото е твърде неопределено, а печатарски преси не виждам наоколо.

Сам кимна разсеяно. Вниманието му беше насочено към Холков и партньора му, които вече бяха на средата на пътеката към църквата и постоянно се оглеждаха, за да ги открият в тълпата.

Реми продължи:

— Наоколо има много арки, предимно в сградата на църквата.

Парапетите от дясната им страна отстъпиха място на жив плет, ограждащ малка бирария с масички и чадъри. Оркестърът свиреше популярна народна песничка, на която всички пляскаха с ръце и припяваха. Сам и Реми подминаха бирарията и се отправиха към задната северна част на църквата, напомняща на веранда.

— Виж там! — внезапно спря Сам.

Реми проследи протегнатата му ръка. На трийсетина метра по средата на поляната имаше висок до кръста каменен пиедестал. Върху него беше поставен изящен бронзов секстант — стар навигационен инструмент за измерване на височината на слънцето спрямо хоризонта. Макар повечето секстанти да бяха с големината на книга, този беше четири или пет пъти по-голям приблизително по метър и двайсет от всяка страна.

Сам и Реми се приближиха към него. Тук имаше по-малко хора. Повечето посетители се придържаха към чакълестите алеи и вниманието им бе насочено към църквата и планините.

— Има табелка — каза Реми, — на немски е. Сам се наведе, за да види по-добре, и преведе:

— „Подарено на електор Максимилиан I Йозеф Вителсбах, член на Рейнската конфедерация и крал на Бавария, от Наполеон I, император на Франция. Август, 1806 г.“

— И ако това не е улика! — възкликна Реми и коленичи. — Сам, виж тук!

Сам се приближи. Долната част на секстанта се състоеше от вертикален показалец, предназначен да се плъзга над дъгата, върху която бяха гравирани мерки, отговарящи на по една шейсета част от градуса. Малка дупка в показалеца показваше настоящото отчитане: седемдесет.

— Не са три — каза Реми. — А колко хубаво би било, ако беше настроен на три.

Изведнъж Сам я хвана за ръката и тръгна покрай пиедестала, докато не стигнаха от другата му страна, срещу църквата. През показалците на секстанта видяха Холков и партньора му, които вървяха по пътеката.

— Може би е точно така — започна Сам. — Да помислим по-нестандартно за клиновидна форма. Ъгълът на секстанта има клиновидна форма, определена от деленията на дъгата. Тази част от загадката на Лоран може да се окаже метафора.

— Продължавай...

— Спомни си я: „Три клина, четвъртият изгубен, ще покаже пътя към Фригизинга“. Четвъртият клин би завършил групата. Ако имаш цяла група, това колко процента прави? — Сто.

— Значи всеки клин представлява една четвърт от цялото. Колко деления имаме?

Реми погледна.

— Сто четирийсет и две.

Сам пресметна наум: $142:4 = 35,5$; $35,5 \cdot 3 = 106,5$.

— Добре, нека повдигнем „дулото“ на сто и шест градуса...

Двамата коленичиха до секстанта и си представиха далекогледа, преместен на новата си позиция. Сочеше право към най-далечния червен купол на църквата.

— Явно на това му казват „мястото е отбелязано с кръстче“ — каза Реми, — метафорично, естествено.

— По-точно, отбелязано с триъгълник — поправи я Сам.

Едва бяха направили няколко крачки към църквата, когато по високоговорителя се разнесе глас — първо на немски, а след това на английски.

— Внимание! Извиняваме се за възникналото неудобство, но току-що бяхме предупредени за приближаваща буря. Поради силните ветрове ще се наложи да затворим по-рано. Моля, отправете се незабавно и спокойно към кея и следвайте указанията на персонала. Благодарим за разбирането!

Сред тълпата се понесе разочарован ропот, майки и бащи започнаха да привикват децата си. Хората извъръщаха лица към небето.

— Не виждам никакви...

— Ето там — посочи Реми.

Над върховете на югозапад се носеше стена от лилаво-черни облаци. Фронтът се спускаше като на забавен кадър по склоновете на планината.

Туристите се насочиха към кея. Някои подтичваха, други вървяха бавно. Служителите, облечени в светлосини ризи, внимателно насочваха по-нехайните и помагаша на родителите да приберат децата си.

— Не знам за теб — рече Сам, — но аз не горя от желание да...

— Нито пък аз. Оставаме! Трябва да намерим къде да се скрием.

— Ела!

Сам пое към брега, а Реми го последва. На петдесетина метра от тях имаше пътека, която се разклоняваше — наляво към гората, надясно — към кея. Двамата свиха наляво и се затичаха леко, разминавайки се с десетина туристи, упътили се в обратна посока. Един от тях, мъж с две малки момченца със зелени гащеризончета, им извика на немски:

— Сбъркали сте посоката! Кеят е насам!

— Изгървал съм си ключовете — обясни Сам, — ей сега се връщаме!

След минута бяха в гората. Пътеката завиваше наляво към дървените постройки, но двамата продължиха направо, като се прикриваха между храсталаците. След трийсетина метра спряха и приклегнаха под един бор. Над главите им оловносивите облаци скриха слънцето.

Следващите двадесет минути Сам и Реми гледаха през дърветата как туристите бързат по пътеките и поляните към кея. След малко едно от корабчетата забръмча и се отдалечи, разминавайки се в белите вълни с други две, които идваха да приберат останалите туристи.

Шумът от гласове постепенно утихна, чуваше се само вятърът, който свиреше през дърветата, и от време на време от кея идваха откъслечните викове: „Всички на борда!“ Високоговорителите, които повтаряха предупреждението за тревога през трийсет секунди, също замлъкнаха.

— Става студено — каза Реми и потрепери.

Сам, който беше послушал съветите на пътеводителя, извади якетата и плетените им шапки от раницата. Реми се навлече и прибра ръцете си в ръкавите на пуловера.

— Дали Холков и хората му тръгнаха заедно с останалите? — зачуди се тя.

— Зависи какво си мислят, че сме направили. Най-вероятно е решил да изчака последното корабче и да ни търси в тълпата от заминаващи.

— И все пак нещо ми подсказва, че трябва да се подготвим за най-лошия вариант.

— Съгласен съм.

Сам и Реми изчакаха цял час след като и последното корабче напусна кея. Студеният вятър духаше на силни пориви и огъваше короните на дърветата. Върховете на боровете се свеждаха почти доземи. Зад стволите и по тревата започна да трупа сняг, но докоснеше ли нагретия от слънцето чакъл по пътеките, веднага се стопяваше, изпускайки тънка пара, която вихрушката мигом отнасяше.

— Да се поогледаме — предложи Сам, — да намерим нещо, което ще ни сгрее.

Двамата се върнаха обратно на пътеката и поеха по нея, докато стигнаха до една полянка с дървено бунгало, с нисък мансарден покрив и прозорци от стъклени тухли. Беше дълго почти трийсет метра, а няколко стъпала водеха до задната врата. Сам и Реми се качиха по тях. Беше отключено. Влязоха и се озоваха в таванско помещение с балкон, гледащ към долния етаж. Вътре беше тъмно, с изключение на сивата светлина, която се процеждаше през матовото стъкло.

— Не е „Четири сезона“, но поне сме на завет — отбеляза Сам.

— Комфортът е относително нещо — съгласи се Реми с усмивка, отърсвайки снега от себе си.

Намериха едно по-топло кътче и седнаха.

Почакаха още трийсетина минути — достатъчно, както се надяваха, целият персонал да се качи на последното корабче за Шьонау. Не знаеха дали са останали дежурни, но щяха да мислят за това, когато и ако се наложи. Вятърът отвън отслабна, за сметка на това снегът се усили. Клоните на боровете дращеха по стените като пръсти на скелет.

Реми рязко извърна глава, сякаш чу нещо.

— Какво? — попита Сам беззвучно.

Тя сложи пръст на устните си и посочи към прозореца. След няколко секунди Сам също го чу: скърцащи стъпки в снега. Тишина... После глухият звук от обувки върху дърво. Някой се качваше по стълбата. Сам стана, промъкна се тихо до вратата, заключи я и се върна при Реми. Секунда по-късно дръжката на вратата изскрибуца, после издрънча. Пак тишина. Стъпките слязоха надолу по стълбите и отново заскърцаха по снега.

Отвори се врата на долния етаж. Реми се сгуши до Сам, а той я прегърна през раменете.

Този път се чуха два чифта стъпки. Влязоха в бунгалото и спряха. Светна фенер и лъчът му обходи парапета на тавана. После изгасна.

— Ехо! — извика един глас на немски. — Охрана! Има ли някой?

Реми погледна въпросително Сам. Той отвърна само с устни: „Холков“.

— Има ли някой? — повтори Холков на немски. — Разпоредена е евакуация заради бурята! — Изчака няколко секунди и добави: — Тук няма никого. Да проверим другите сгради.

Отново се чуха стъпки и вратата се затръшна. Сам сложи пръст на устните си: Мина минута... Две... Пет... Отдолу се чуха тихи стъпки.

— Не са тук — каза Холков на английски.

— Защо изобщо мислиш, че са на полуострова?

— Аз така бих постъпил. Освен това ги познавам. Прекалено са упорити, за да се откажат заради някакви си метеорологични условия. Да вървим!

Вратата се отвори, после се затвори. Стъпките им заскърцаха в снега и постепенно заглъхнаха. Сам изпълзя на четири крака до перилата и надникна. Обърна се и направи знак на Реми с вдигнат палец.

— Сърцето ми бие като пневматичен чук — оплака се тя.

— Добре дошла в клуба.

— Трябва да внимаваме.

— Те също.

ГЛАВА 48

Реми и Сам се измъкнаха през вратата, слязоха по стълбите и тръгнаха по стъпките на Холков, като на всеки няколко крачки спираха и се заслушаха. Бяха много предпазливи, може би повече от необходимото, но знаеха, че руснакът е професионалист. Имаше съвсем реална възможност да ги причаква в засада. Най-добре щеше да е, да открият Холков и партньора му и да ги наблюдават незабелязано.

Времето не ги улесняваше. Валеше гъст сняг и видимостта беше спаднала до трийсетина метра. Снегът и вятърът постепенно заличаваха следите на Холков. Повървяха около петнайсет минути и стигнаха до място, където пътеката се разклоняваше. Наляво и надясно водеше към други бунгала, а направо — към нещо като хамбар. Зад него смътно се очертаваше тъмният силует на църквата. Отляво се чу глух удар от затръшване на врата. Сам и Реми бързо се дръпнаха от пътеката и се скриха в храсталака. След десет секунди се появи фигура, която продължи към другото бунгало. Минута по-късно се чу скърцане на панти.

Сам се промъкна до пътеката и погледна надясно. Обърна се и даде знак на Реми. Двамата бързо изтичаха в бунгалото, от което Холков току-що излезе. Вмъкнаха се вътре и затвориха вратата. Сам се приближи до прозореца и коленичи до него. Реми клекна до Сам.

След десетина минути Холков и партньорът му отново се появиха и завиха към църквата. След секунди снегът ги погълна.

— Колко ще чакаме? — попита Реми.

Сам извади брошурата от джоба си и разгледа картата.

— Между това място и църквата има още една постройка. Дали вече са я проверили, никой не знае.

— Значи, можем да продължим и да се надяваме, че ще ги видим преди те да видят нас.

— Може би — каза Сам малко разсеяно, — а може би не. — Той порови в раницата си и извади фотоапарата. Започна да разглежда снимките на екрана. — Ето, заснех това, докато обикаляхме по кея.

Беше снимка на хангара за лодки. През открянатите врати се виждаше белият нос на един катер.

— Сигурно е за спешни случаи — предположи Реми. — Виждам още два зад него.

Сам се ухили дяволито и кимна.

— Този поглед ми е познат — каза Реми, — зъбчатите колела в главата ти се завъртат. Да чуем какво си намислил.

— Да ги пратим за зелен хайвер в стил Макгайвър.

— Няма ли да бъде малко прозрачно?

— Да, но все пак ще трябва да решат: да тръгнат, да се разделят или да останат на място. Не могат да си позволят да ни изпуснат. При всички положения това е най-доброто, което можем да направим.

Сам и Реми последваха стъпките на Холков до пътеката и завиха наляво. Пътеката отново се разклоняваше при последната сграда преди църквата. Пухкавият сняг бързо трупаше: тревата вече беше покрита с осем-десет сантиметра, дърветата бяха побелели. Алпийската пролет се беше превърнала в зимна приказка.

Следите на Холков завиваха надясно, така че Сам и Реми поеха наляво, плътно покрай стената. През няколко метра спираха да се огледат и послушат. Стигнаха до ъгъла на предната стена. Пред тях се откри голяма част от църквата. Отдясно беше оградата, ливадата и пътеката към кея. Отляво едва различаваха силуета на секстанта, а зад него — фиорда, обвит в мъгла.

Реми внезапно спря и подръпна ръкава на Сам, за да привлече вниманието му. Кимна с брадичка към стената зад гърба им. Сложила ръка на дървото, тя беззвучно каза: „Вибрация“. Той притисна ухо до стената. От другата страна на ъгъла се чу скърцане на врата. Сам надникна, после бързо се дръпна назад и се залепи до стената. Реми го последва.

След секунди се появиха Холков и партньорът му и тръгнаха по пътеката към църквата. Сам и Реми изчакаха двамата да се скрият, после се втурнаха напред, снишиха се и влязоха в отворената барака за дърва до вратата.

— Да им дадем една минута — прошепна Сам. — Ако вече са претърсили параклиса, ще се върнат доста бързичко. Ако ли не, ще

изтичам до хангара.

— А аз какво ще правя в това време? Ще седя и ще чакам?

— В общи линии.

— Забрави!

Сам я хвана за ръката.

— Щом аз тръгна, ти ще се затвориш тук и ще стоиш на място. Ако сме двама, рискът да ни забележат става двойно по-голям.

— Тогава по-добре не изоставай — каза Реми и се изправи. — Идваш ли?

Сам въздъхна.

— Идвам!

Двамата се затичаха приведени и заобиколиха църквата отляво, старейки се да бягат само по тревата, без да стъпват на пътеката. След минута стигнаха до мястото, на което се съединяваха някогашната хижа и параклисът. Промъкнаха се покрай бялата стена, следвайки извивката ѝ, докато стигнаха до пътеката по брега. Спряха. На не повече от петнайсет метра пред тях беше хангарът.

Вратата беше отворена.

Вътре се виждаха движения. Холков излезе, последван от партньора си. Двамата мъже се огледаха. Поговориха малко, накрая Холков посочи към площадчето И двамата се запътиха натам. Сам и Реми ги изчакаха да стигнат до средата на пътеката, втурнаха се напред и се вмъкнаха в хангара.

Голям горе-долу колкото два гаража, хангарът беше разделен на три части с дълги дъски, висящи на въжета от тавана. Във всяко отделение имаше по един оранжево-бял петнайсетфутов служебен катер „Ханс Баро“. Вратите на хангара бяха залостени.

Сам мина по едната дъска, вдигна резето и открехна вратата няколко сантиметра. Вътре нахлу леден вятър.

— Потърси ключове — прошепна той.

Провериха катерите един по един, но не намериха ключове.

— Това може би обяснява какво е правел Холков тук — каза Реми. — Отрязвал ни е пътя за бягство. Или персоналът просто държи ключовете на друго място.

— Нещо ми подсказва, че той не би разчитал да ни задържи с липсата на ключове.

Сам вдигна капаците на двигателите на всеки катер поотделно и ги разгледа на светлината на диодното си фенерче. Навсякъде по една жица беше откачена от стартера.

— Откачени са, а не срязани — отбеляза Реми, която надничаше през рамото му.

Явно Холков подготвяше и собственото си бягство.

— Хитро, но не достатъчно — рече Сам. Още откак се бе научил да държи отвертка, той си играеше с всички уреди, които му попаднеха под ръка, започвайки от петгодишна възраст с тостера на майка си. Обучението му и работата му в АИПСО само бяха доразвили уменията му.

— Оглеждай се — каза той на Реми.

Тя коленичи до вратата и залепи око до пролуката между пантите.

Сам се качи в средния катер, включи фенерчето си, захапа го между зъби и се мушна под таблото на румпела.

Електрическата система беше съвсем проста. Кабелите бяха скрити под един пластмасов панел отдолу. Той бързо проследи проводниците за запалването, прожектора, сирената и чистачките на предното стъкло. С помощта на швейцарското си ножче бързо се сдоби с две жици по двайсет сантиметра и оголи краищата им. Закачи едната за стартера, а другата прибра в джоба си.

— Какво още? — разсеяно попита той. — Нещо просто, но не твърде очевидно.

Реми надникна през рамото му и сви рамене.

— Намери кого да питаш. Не можеш ли да им измислиш някоя гадост?

— Бомба например? Ще ми се, ама няма от какво.

Сам продължи да се оглежда. Отне му две минути, но намери това, което търсеше: изкривена четка в алтернатора. Върна я в правилното ѝ положение.

Доволен, че е открил всички хитрости на Холков, той се мушна отново под таблото, намери проводниците за запалването, оголи ги и ги остави да висят. Изпълзя обратно и се качи горе. Огледа се и бързо намери, каквото му трябваше: шейсет сантиметра ластик с куки в двата края. Закачи единия край за кормилото, а другия — за ръчката на

горивото, която дръпна докрай. Накрая развърза въжетата на носа и кърмата и ги пусна във водата.

Сега идваше тънката част: изборът на момент.

— Как е при теб?

— Няма и следа от тях.

Сам се приближи до вратата и надникна. Площадчето на кея се губеше в снежната пелена. Дръпна Реми и ѝ каза:

— Щом чуеш двигателя, бягай. Върни се по стъпките ни и ме чакай в бараката за дърва.

— Добре — каза Реми и застана в готовност до вратата.

Сам се върна при катера и отново се мушна под таблото.

— Стискай палци — промърмори той и докосна оголените жици за запалването. Искрата не закъсня. Сам отскочи назад и се втурна към вратата.

— Бягай! — извика той на Реми.

Тя се огледа набързо и се втурна навън.

Двигателят на лодката заработи. Сив пушек изпълни хангара. Водата под кърмата се разпени и катерът се метна напред, излетя през вратите и изчезна.

— Попътен вятър! — пожела му Сам, после се обърна и побягна.

ГЛАВА 49

Едва беше направил три крачки, когато чу отляво сподавен глас: „Там!“ Не знаеше дали се отнася за катера или за него, затова сви покрай сградата и се втурна през ливадата към секстанта. Ако Холков и партньорът му са го забелязали, не искаше да ги заведе при Реми.

Когато секстантът се появи пред очите му, Сам се хвърли с главата напред и се скри зад пиедестала. Залегна по корем и надникна. Минаха десетина секунди. Чу тежки забързани стъпки по чакъла. През виелицата видя две фигури, които се появиха иззад ъгъла на църквата и влязоха в хангара за лодки. Въпросът сега беше колко време е необходимо на Холков да се справи със собствения си саботаж. С жичката на стартера щеше да е лесно, но връщането на четката в правилното положение беше по-сложно. Колкото повече се забави, толкова по-трудно ще намерят катера, порещ вълните на автопилот.

Мина минута. И още една. Един от двигателите забръмча. След няколко секунди Холков и партньорът му се отдалечиха в езерото.

Сам стана, заобиколи църквата и намери Реми, свита в полумрака на бараката за дърва.

— Чух — каза тя. — Колко време имаме?

— Поне десет-петнайсет минути. Горедолу толкова ще им трябва в този сняг, за да открият измамата. Хайде, да вървим!

Сам помогна на Реми да стане и двамата заедно се качиха по стъпалата към задната врата на църквата.

След снега и виелицата навън, относително топлата църква им се стори истински рай. За внушителната фасада интериорът беше изненадващо семпъл — червеникавокафяви каменни плочи на пода, надраскани дървени пейки, бели стени с икони в рамки. На задната стена се издаваше балкон, а сводът беше боядисан в бледорозово и сиво. През високите двукрили прозорци на страничните стени проникваше млечна светлина.

Сам и Реми минаха по пътеката между пейките и стигнаха до тясна врата. Зад нея откриха стая във формата на полумесец и вито стълбище. Тръгнаха по него. След трийсет или четирийсет стъпала се озоваха пред дървен капак с катинар. Отключен.

— Някой е пропуснал нещо в плана за евакуация — усмихна се Реми.

— За щастие. Не горях от желание да вандалствам в баварски национален паметник на културата.

Сам махна катинара и отвори внимателно капака. Мушна се през него, помогна и на Реми да се качи и го затвори. През кепенците на прозорците се процеждаше оскъдната светлина и осмоъгълното помещение оставаше полутъмно. Двамата включиха фенерчетата си и се огледаха.

— Открих нещо — каза Реми и коленичи.

— Аз също — обади се Сам от отсрещната стена.

Той се приближи до Реми и погледна. Върху тежкия дървен перваз под прозореца, почти заличен от пластове боя и лак отгоре, се виждаше знакът на цикадата.

— И ти ли намери същото?

Сам кимна и двамата заедно отидоха до другата стена. Там в дървото също беше издълбана цикада.

— Защо две? — почуди се той на глас.

— Този стих за трите клина може би се отнася не само за секстанта.

Отне им по-малко от трийсет секунди да намерят и третата цикада. Първите две бяха разположени в предната част на купола, а третата — в задната.

— Да видим каква фигура образуват.

Сам приклепна до едната цикада, Реми до другата и двамата разпериха ръце един към друг и към третия знак.

— Поправи ме, ако греша — каза Сам, — но това е равнобедрен правоъгълен триъгълник.

— Така е. Но накъде сочи?

— Двата върха сочат към езерото и планината, а третият — към сушата.

Сам свали ръце и седна, облегал на стената. Смръщи се за няколко секунди, после се усмихна.

— Какво?

— Последният ред от загадката — отвърна той. — Знаех си, че нещо ми звучи познато. Той бръкна в джоба си и извади туристическата брошура. — Ето, виж! — каза той и я подаде на Реми. — Фригизинга.

— „До 1803 г. ловната хижа в съседство с параклиса била частен имот на фюрст-пропстите на Берхтесгаден, последният от които, Йозеф Конрад Шрофенберг-Мьос служил и като епископ на Фрайзинг“ — прочете Реми.

— Знаех си, че съм чел нещо по въпроса, но не можех да си спомня къде. През осми век Фрайзинг се наричал Фригизинга.

— Значи този Шрофенберг-Мьос е бил тук?

— Не само. Живял е тук, а и ние вече сме били в ловната му хижа.

Сам и Реми слязоха по витото стълбище, после прекосиха църквата и се върнаха по пътеката към гората. Пет минути по-късно бяха отново при бунгалото, на чийто таван се скриха в началото. Спряха пред табелката на предната врата.

— „Тази сграда някога е била ловна хижа на последния от принц-фюрст-пропстите на Берхтесгаден, Йозеф Конрад Шрофенберг-Мьос...“ — зачете Реми.

— ... от Фригизинга — довърши Сам.

Влязоха вътре. По-голямата част от хижата беше от масивно дърво, но основите на стените на височина около две педи бяха от камък.

— Да проверим първо каменната зидария — предложи Сам. — Дървото лесно се подменя, за разлика от камъка.

— Съгласна съм. Как сме с времето?

Сам погледна часовника си.

— Минали са петнайсет минути.

Двамата добре знаеха какво търсят и работата вървеше бързо. Разделиха се и обходиха стените, оглеждайки внимателно каменните блокове на светлината на фенерчетата си.

— „Мястото е отбелязано със скакалец“ — извика Реми, коленичила в основата на една стена под таванското помещение. Сам

бързо се приближи и приклепна до нея. В горния ляв край на каменния блок се виждаше познатата форма на цикада.

— Явно все пак ще трябва да повандалистваме — отбеляза Реми.

— Ще бъдем внимателни.

Сам се огледа, отиде до камината, взе един ръжен и се върна. Залови се за работа. Въпреки че краят на ръжена беше изтънен като лопатка, пак беше по-широк от пролуките между камъните, така че му отне цели десет минути да отмести камъка. Реми пъкна ръка вътре.

— Празно... — измърмори тя, — чакай малко...

Реми легна на пода и пъкна ръката си чак до лакътя. Очите ѝ се разшириха. — Дърво!

— Стената?

— Не, не мисля. Издърпай ме!

Сам я хвана за глезените и внимателно я дръпна назад. Ръката ѝ се подаде, последвана от продълговатата дървена кутия. Реми беше впила ноктите си в капака като орлица.

Двамата гледаха кутията десет секунди, без да продумат.

Накрая Реми се усмихна.

— Дължиш ми един маникюр!

— Няма проблеми!

Теглото на кутията подсказваше, че не е празна, но все пак провериха. Вътре, положена в слама и увита в мушама, ги чакаше още една бутилка от изгубената изба на Наполеон.

Сам затвори капака и рече:

— Не знам за теб, но на мен толкова забележителности ми стигат за днес.

— Присъединявам се.

Сам прибра кутията в раницата си и двамата излязоха от хижата. От такова разстояние не биха могли да чуят звука от двигателя на катер, затова бързо, но предпазливо тръгнаха към църквата, като спираха от време на време да се огледат.

— Почти стигнахме — каза Сам.

Реми кимна, увила ръце около тялото си. Сам я прегърна и разтри енергично гърба ѝ.

— Много скоро ще прием топло бренди — окуражи я той.

— А, дойде на моя акъл — засмя се Реми.

Свиха покрай църквата и се запрокрадваха внимателно край стената, докато не стигнаха до предната част. Сам спря на около три метра преди ъгъла и даде знак на Реми да почака. После бавно се приближи и надникна. След няколко секунди се върна.

— Нещо? — попита шепнешком тя.

— Не, но вратата е почти затворена и не виждам колко катера има вътре.

— Ами кеят?

— И там няма нищо, но с този сняг...

— Шшт! — Реми отметна глава и затвори очи. — Чуй това!

След няколко секунди Сам също го чу: тихо, далечно бръмчене на двигател.

— Там има някого — каза Реми.

— Невъзможно е да са се отказали — рече Сам. — Или още преследват катера, или се връщат насам.

— Именно! Сега или никога!

Като се огледа за последно, Сам даде знак на Реми да се приближи. Хванаха се за ръце, притичаха до хангара и се шмугнаха вътре. Освен катера примамка, липсваше и още един.

Реми скочи в третия катер и се настани пред кормилото. Сам хвърли раницата вътре, бързо свърза резервната жица, която носеше в джоба си, и се наведе да върне четката на алтернатора на мястото ѝ. Затвори капака на двигателя и допря жиците на запалването.

— Добре — каза той, изпълзявайки обратно, — хайде да...

— Сам, вратата!

Сам се обърна. През вратата се втурна мъжка фигура. За момент зърна лицето — беше партньорът на Холков. Мъжът вдигна ръка, в която държеше късоцевен револвер. Без да мисли, Сам грабна най-близкия предмет, който му попадна — оранжева спасителна жилетка, и я хвърли срещу мъжа. Той я отби, но това даде достатъчно време на Сам да скочи от катера и да се хвърли срещу нападателя. Двамата мъже се блъснаха в стената. Сам държеше здраво ръката с оръжието на противника си. Започна бавно да я извива, опитвайки се да счупи крехките кости на китката. В този момент пистолетът изгърмя веднъж, после още веднъж.

Партньорът на Холков също беше професионалист. Вместо да се съпротивлява, той огъна цялото си тяло, като в същото време изви

лявата си ръка и нанесе силен удар в слепоочието на Сам. На Сам му притъмня, но не пусна ръката с оръжието. Мушна дясната си ръка под лявата на противника и го обхвана в мечешка прегръдка. Все още замаян, той отметна глава назад и рязко я засили напред. Носът на мъжа се строши с тъп звук. Пистолетът издрънча на пода. Мъжът се подпря на стената и двамата със Сам политнаха назад. Сам усети как кракът му стъпва във въздуха. Почувства, че пада. Пое дълбоко въздух, тъкмо навреме, преди да се окаже във водата.

ГЛАВА 50

Водата го погълна и студът го прониза като ток. Борейки се с инстинкта да излезе на повърхността, Сам направи тъкмо обратното. Все още стиснал мъжа в мечешката си прегръдка, той се превъртя, изправи крака и се оттласна, гмуркайки се надълбоко. Мъжът беше неподготвен, а и със счупения си нос надали е успял да си поеме последна глътка въздух. Противникът на Сам махаше бясно с дясната си ръка, но Сам поемаше ударите, без да го пуска. Изведнъж ударите спряха. Сам погледна надолу в тъмната вода. Видя как мъжът бърка под якето си и вади нож. Сам хвана ръката му и се опита да я отмести встрани. Ножът се издигна нагоре и се спусна към ризата му. Сам усети ужилването на острието по корема си. Пусна китката на другата ръка и хвана ръката с ножа. По-скоро почувства, отколкото видя как острието се насочва към гърлото му. Извърна рязко глава. Върхът на ножа мина над челюстта му под ухото и разсече горната част на ухото му.

Дванайсетте години тренировки по джудо бяха научили Сам да се възползва от момента. Мъжът, който бе вдигнал по-силната си ръка над главата, сега беше в най-слабата си позиция. Сам нямаше да изпусне тази възможност. Все още стискайки китката с ножа, той обърна хватката на дясната си ръка, стисна опакото на дланта на противника си и я изви надолу. Лакътната кост изпука. Мъжът отвори уста и нададе беззвучен писък, изпускайки множество мехурчета. Сам продължи да извива китката му, чувайки стърженето на кост в кост. Ножът падна и изчезна във водата.

Сам се завъртя отново и започна да рита надолу. Двамата се удариха в дъното. Мъжът се опита да издере очите на Сам с лявата си ръка, но той ги затвори и извърна глава, после вдигна дясната си ръка и го удари под брадичката. Главата на онзи се отметна назад. Чу се отвратителен удар. Мъжът се сгърчи и замря неподвижно. Сам отвори очи. Срещу него стояха неподвижните и безжизнени очи на непознатия. Зад главата му видя назъбен триъгълен камък, стърчащ от

пясъчното дъно. Сам пусна противника си и тялото се понесе, оставяйки кървави следи във водата. След няколко секунди изчезна в тъмнината.

Сам сви крака и се отгласна нагоре. Излезе на повърхността под една от дъските и легна по гръб върху водата, докато си поеме въздух и съзнанието му се проясни.

— Сам! — извика Реми. — Насам!

Сам се насочи към гласа ѝ. Мокрите дрехи му тежаха и той имаше чувството, че плува в меласа. Усети как Реми го хваща за ръката и му помага да се качи на борда. Завъртя се върху палубата и остана да лежи там, дишайки тежко. Реми коленичи до него.

— О, боже, Сам, лицето ти!...

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност. Няколко шева и ще си бъда същият красавец.

— Ухото ти е сцепено! Изглеждаш като куче, което току-що е изгубило схватка.

— Ще го наречем боен белег.

Реми завъртя главата му, за да огледа лицето и шията му и го заопипва с пръсти, докато той не протегна ръце и не я прегърна.

— Добре съм, Реми. Холков може да е чул изстрелите. По-добре да се махаме.

— Добре — тя повдигна една от седалките на катера и започна да рови, докато не откри парче плат. Подаде го на Сам, за да притисне раните си.

Реми направи плах жест към водата.

— А той...?

— Мъртъв е. Нямах избор. — Сам застана на колене и съблече якето и ризата си. — Чакай, а пистолетът...

— Прибрах го, ето го — Реми му подаде револвера и седна зад кормилото.

Сам развърза въжето на катера.

— Дръж се! — каза Реми, запали двигателя и катерът излетя през вратата. — Огледай се за аптечка. Може би ще намериш спасително фолио.

Сам провери под седалките и откри голяма кутия, в която имаше сгънато фолио. Уви се и седна до Реми.

По-късно, когато Сам се връщаше към този момент, не можеше да си спомни ръмженето на втория двигател. Единственото, което си спомняше, беше белият нос на другия катер, който изникна внезапно от мъглата отляво и оранжевите езици от пистолета на Холков.

— Реми, силен десен! — викна Сам.

Реми реагира незабавно и без да задава въпроси, изви кормилото. Катерът се наклони. Носът на другия катер, насочен право срещу Сам, остърга борда и се заби в предното стъкло. Сам успя да залегне, а върху главата му се посипаха парчета фибростъкло.

Катерът на Холков се върна във водата и Сам го видя как извива наляво.

— Реми, добре ли си? — извика той, без да се надига от дъното.

— Така ми се струва. А ти?

— Добре съм! Завий силно наляво, карай пет секунди и изключи двигателя.

Реми се подчини, без да задава въпроси. Известно време катерът се носи по водата на празен ход, а после спря. Двамата седяха мълчаливо, докато вълните плавно полюшваха катера.

— Ще направи кръг — прошепна Сам. — Ще реши, че известно време сме продължили в същата посока.

— Откъде знаеш?

— Вроден инстинкт за бягство възможно най-далеч по права линия.

— Колко куршума имаме?

Сам извади револвера от колана си. Пълнителят беше за пет патрона.

— Два изстреля досега, значи ни остават три патрона. Когато го чуем да приближава отдясно, завий наляво към брега. Карай с максимална скорост около трийсет секунди, после пак изключи двигателя.

— Друго предчувствие?

Сам кимна:

— Че ще продължим право към Шьонау.

— Рано или късно ще се наложи да го направим. Другият вариант е да вървим три дни през планината в снежната буря.

Сам се усмихна.

— Или план Б. Ще ти обясня по-късно... Тихо... Чуваш ли това?

До ушите им достигна бръмчене на двигател. Катерът се движеше отляво надясно пред носа им. След няколко секунди звукът се промени от ехото на брега.

— Давай!

Реми запали, дръпна дросела и зави рязко наляво. Задържа скоростта около трийсет секунди, после изгаси и спря. Чуваха се само вълните. Вятърът беше почти утихнал. По седалките започваха да се трупат едри снежинки.

— Какво прави? — попита Реми.

— Същото като нас. Ослушва се и чака.

— Откъде знаеш?

— Той е войник и мисли като такъв.

От дясната им страна, може би на двеста метра разстояние, се чу рев на двигател. Реми посегна към дросела.

— Не още!

— Близо е, Сам!

— Чакай!

Катерът на Холков приближаваше. Сам посочи първо надясно, а после — наляво и сложи пръст на устните си. През гъстия снеговалеж те едва съзряха призрачния издължен силует на катер. Застанал на кормилото, Холков въртеше глава наляво и надясно. Сам вдигна револвера и се прицели. Държа катера на мушка, докато се изгуби от погледа им. След десет секунди Реми въздъхна облекчено:

— Не мога да повярвам, че не ни видя.

— Видя ни. Почти не се издаде, но когато се обърна насам, леко трепна. Ще се върне. Обърни назад, но много бавно. Колкото можеш по-тихо.

Реми се подчини. След петнайсетина метра Сам прошепна:

— Бавно напред. Насочи се към брега.

Сам взе двуметровата кука, която стоеше под планшира, и се взря в мъглата. Отляво се чуваха вълните, които се плискаха в брега.

— Добре, сега изгаси двигателя.

Настъпи тишина.

Появи се рошаво, конусовидно очертание на бор, после още един. Клоните им се протягаха като пръсти на скелети. Сам закачи един по-голям клон с куката и притегли катера към брега, докато дъното не застърга по камъните. Обсипаните със сняг дървета

образуваха покрив над главите им, спускайки се на педя от повърхността на водата. Сам коленичи и надникна. Реми приклепна до него.

Отпред и отдясно се чу рев на двигател. След десетина секунди настъпи тишина. Миг по-късно лодката им се разклати от достигнала до тях вълна.

— Всеки момент — прошепна Сам, — бъди готова.

Сякаш по даден знак катерът на Холков премина на десетина метра от тях, насочвайки се обратно към кея пред църквата. Двигателят му бръмчеше тихо. След малко изчезна зад снежната пелена.

— Не ни видя — прошепна Реми.

— Да, този път ни пропусна. Хайде, след него. Пет секунди бавен ход, десет секунди празен.

Реми седна отново на кормилото, изкара катера изпод прикритието на дърветата и го насочи след Холков.

Играта на гоненица продължи около двайсетина минути. Включваха двигателя, когато и той включваше своя, и гасяха заедно с него. Напредваха бавно, с по петнайсетина метра. Отдясно се мернаха кейовете на „Свети Вартоломей“, а червените куполи на параклиса сякаш се носеха във въздуха.

Отпред двигателят на Холков заръмжа и катерът зави наляво. Сам махна на Реми да свие надясно към брега.

— Бавно и спокойно!

Шумът от двигателя на Холков се отдалечи към средата на езерото.

— Изгаси — прошепна Сам.

— Мисли, че се крием или че се връщаме в Шьонау, нали?

Сам кимна.

— Ще ни устрои засада някъде на север. Само че за негово нещастие ние няма да се включим в играта.

Минаха две минути. После пет, десет, двайсет. Накрая Сам каза:

— Добре, да продължаваме. Следвай брега на юг. Карай едва-едва.

— Нещо ми подсказва, че топлото бренди ще трябва да почака.

— Би ли се задоволила с покрив над главата и уютен лагерен огън?

ГЛАВА 51

Хотел „Шьоне Аусихт Грьосингер“, Залцбург

— Съобщение от Евелин Торес — каза Реми, седна на огромната спалня и изрита обувките си. — Пише само: „Обади ми се“, но звучи доста развълнувано. Тя живее за тези неща.

— Първо брентито, което ти обещах, после Евелин — рече категорично Сам.

— Ще ни трябва дрехи и тоалетни принадлежности.

— Значи бренди, Евелин, сън, пазаруване.

След като се измъкнаха от лапите на Холков в езерото Кьонигзее, двамата не мигнаха още двацет и осем часа. Движейки се все покрай брега със скоростта на охлюв за един час стигнаха до кейовете Салет на Оберзее. Там Сам отвори клапата, изчака дъното на лодката да се покрие с една педя вода, после насочи носа ѝ навътре към езерото и леко увеличи мощността. Катерът изчезна сред снежната пелена.

— Не може да се каже, че бяхме тихи и ненаатрапчиви туристи — отбеляза Реми.

— Не се безпокой — смигна ѝ Сам — ще направим анонимно дарение на Историческото дружество „Свети Вартоломей“. Ще си купят цяла флотилия катери, ако искат.

От кейовете поеа по една чакълеста пътека и извървяха половин миля навътре в сушата, а после прекосиха моста и стигнаха до устието на Оберзее, където намериха още един хангар за лодки, подобен на този при църквата. Към този обаче имаше и стая за почивка. Влязоха вътре, съблякоха се и закачиха мокрите си дрехи по куките на стените. След това се сгушиха до една керосинова лампа, а когато падна нощта, Сам запали малък огън в огнището. Прекараха остатъка от нощта, сгушени до огъня. В осем и половина станаха, облякоха се и изчакаха първото туристическо корабче за деня. Смесиха се с тълпата, разхождаха се няколко часа и слухтяха дали някой няма да заговори за

изстрелите от предната вечер или за намерено тяло в езерото. Нищо не чуа. По обед се качиха на корабчето за Шьонау.

Щом стигнаха Шьонау, решиха да не се връщат в хотела, както и да не използват колата, която взеха под наем. Като бяха постоянно нащрек за Холков и хората му, Сам и Реми се мушнаха в най-близкия магазин и излязоха през задния му вход на съседната улица. Двайсетина минути обикаляха далеч от брега, докато намериха кафене в една малка пуста уличка и оттам се обадиха на Селма.

В два часа пред кафенето спря „Мерцедес“ на транспортна компания от Залцбург и след тричасово живописно пътуване, по време на което непрекъснато се оглеждаха дали не ги следят, се регистрираха в хотела като Ханк и Лиз Труман.

Сити и стоплени от брендито, Сам и Реми изпратиха снимка на символите от последната бутилка, след това се обадиха на домашния телефон на Евелин Торес.

— Откъде този внезапен интерес към Ксеркс и Делфи? — попита тя след няколко празни приказки.

— Нищо особено, работим върху един проект — отговори Реми. — Ще ти разкажем подробно, като се приберем у дома.

— Добре, а сега ето и отговорите на въпросите. По времето на похода на Ксеркс Делфи е било най-свещеното място в цяла Гърция. Хората се допитвали до питията за всичко — от женитба до държавни дела. Що се отнася до съкровищата, нямало кой знае какви богатства: само няколко съкровищници, които не можели да се мерят с тези в Атина, макар че някои учени са на друго мнение. Според мен Ксеркс не е разбирал важното място на Делфи в древногръцката култура. От устните предания, които съм чела, оставам с впечатлението, че за него Оракулът е някаква модерна измишльотина. Бил е убеден, че гърците крият нещо в Делфи.

— А така ли е било наистина?

— Винаги е имало слухове, но не и солидни доказателства за това. Освен това, знаете как се е развила историята. Божествената ръка на Аполон под формата на силен каменопад спряла войниците на Ксеркс. Те успели да откъснат само няколко ритуални предмета, но не е известно да са взели нещо съществено.

— След нападението оцеляло ли е нещо ценно в Делфи? — попита Сам.

— Руините са си още там, разбира се. Някои от колоните на съкровищниците се намират в музея на Делфи, там са изложени и части от олтари, каменни фризове, омфалоса... но няма злато и накити, ако за това питаш.

— Имаш ли спомен някой да е разпитвал за Делфи, докато си била там? — поинтересува се Реми. — Нещо необичайно?

— Не, не бих казала. Предимно стандартните молби за сведения от университетите. — Евблин замълча за миг. — Чакайте малко! Имаше един човек преди около година... беше от Единбургския университет, от Факултета по история, класика и археология, струва ми се... странен тип.

— В какъв смисъл?

— Поиска разрешение за изследване на артефактите от Делфи и ние му го дадохме. При подобни изследвания има строги правила какво може и какво не може да се прави с предметите. Хванах го, че се опитва да счупи един от предметите, а после да прави киселинен тест на една от колоните.

— Кои колони?

— Кариатидите от входа на съкровищницата на сифнийците. — Преди Реми и Сам да успеят да зададат следващия въпрос, Евелин сама отговори. — Кариатидата е каменна колона, обикновено мраморна, с форма на жена, облечена в роба. Най-известните са тези в Атинския Акропол.

— Какъв тест се е опитвал да направи?

— Не си спомням. Имаше златарско чукче, инструменти и някаква киселина... Описах всичко в доклада си. Може и да пазя копие някъде. Ей сега ще погледна.

Чуха шумолене на хартия.

— Какво каза, когато го хвана? — попита Реми.

— Че не е разбрал правилно указанията, което си беше пълна глупост. Лично му дадох инструкциите. Лъжеше, но не пожела да каже какво е намислил. Изгонихме го и уведомихме университета в Единбург.

— Не сте викали полиция?

— За негов късмет ръководството реши да не викаме. Гърците приемат много сериозно тия неща и щяха да го изпратят в затвора. Чух, че са го уволнили от университета, така че и това е нещо. Не знам

какво е станало след това с него... А, ето го доклада... Казвал се е Бъклин, Томас Бъклин.

— А каква киселина е използвал? — попита Сам.

— Странно, това го бях забравила — отвърна Евелин. — Използвал е азотна киселина.

— Защо да е странно?

— По принцип тя не се използва за изследвания върху артефакти, защото е силно корозионна.

— А за какво се използва?

— В металургията например, за тестове за злато.

Поговориха още няколко минути и затвориха. Сам отвори лаптопа — едно от малкото неща, които носеше в раницата си в Кьонигзее, и включи интернета. На търсенето за „Томас Бъклин“ излязоха почти две хиляди резултата, но само за няколко минути стигнаха до този, който им трябваше.

— Автор е на множество статии върху класическа история, предимно за Персия и Древна Гърция, но през последната година сякаш е изчезнал — отбеляза Сам.

— Горедолу откакто са го уволнили. Могат ли да се намерят някои от статиите му?

— В Джейстор май ги има всичките.

Джейстор беше онлайн архив на научни трудове от различни области — от археология и история до лингвистика и палеонтология. Сам, Реми и Селма редовно го използваха.

— Ще се обадя на Селма да ги свали и да ни ги препрати.

Сам написа набързо едно съобщение и го пусна. Селма отговори след няколко секунди: „Пет минути“.

— Споменава ли се с какво се е занимавал, откакто е напуснал университета? — попита Реми.

— Не, няма нищо.

След малко Сам отвори пощата си. Селма беше намерила четиринайсет статии от Бъклин и ги беше изпратила.

— Виж ти! — рече Сам. — Според Селма, когато Бъклин се е появил при Евелин, е бил в творчески отпусък.

— Значи е работел на свободна практика. Не е бил там по поръчка на университета. Кой, по дяволите, е този тип?

Пръстите на Сам замръзнаха върху клавиатурата. Приблжи се към екрана и присви очи.

— Ето го и отговора! Сама виж!

Реми се наведе над рамото му. Към една от статиите на Бъклин имаше снимка на автора. Беше малка и черно-бяла, но нямаше начин да сбъркат плешивото теме, кичура рижа коса, очилата с черни рамки.

Томас Бъклин беше човекът с престилката, на когото се натъкнаха в частната лаборатория на Бондарук.

ГЛАВА 52

Статиите на Бъклин бяха интересни, макар че научната общност явно не ги приемаше добре и не бяха много популярни. Според статистиката на сайта Сам и Реми бяха вторите читатели, които ги купуваха след публикуването им. Не беше трудно да се досетят кой е бил първият заинтересуван.

Сам препрати текстовете на айфона си и даде лаптопа на Реми. Следващите три часа двамата преглеждаха статиите на Бъклин. Тъй като не искаха да си влияят взаимно, изчакаха и двамата да приключат, след което сравниха бележките си.

— Какво мислиш? — попита Сам. — Луд или гений?

— Зависи дали е прав или грешни. Няма спор, че е обсебен от Ксеркс и Делфи. Версията му за походът на Ксеркс в Гърция обаче не му е създала приятели в академичните среди.

След години усърдни проучвания Бъклин беше стигнал до необикновен извод: че нападението на Ксеркс над Делфи е било успешно, отколкото гръцките историци признават. Според него малко преди нападението пазителите на Сифнийската съкровищница разработили специален план за съхранение на богатствата ѝ. Тъй като нямало място, на което златото да бъде в безопасност от персийските грабителите, те го стопили и излели от него две кариатиди. Когато колоните изстинали, ги покрили с гипс и ги поставили на мястото на истинските колони на входа на съкровищницата.

Персийците обаче прозрели хитрият им план. По заповед на Ксеркс двеста специално обучени войници, наречени „безсмъртните“, избягали с кариатидите, като планът бил да излязат от Гърция на север, след което да се насочат на изток през Македония и Тракия, за да се върнат в Персеполис, столицата на Ахеменидската династия. Там Ксеркс възнамерявал да претопи статуите и да излее от златото масивен трон в памет на победа си над Гърция, който да стои в неговата Зала на стоте колони.

Вестта за нападението срещу Делфи обаче стигнала до Спарта ден след заминаването на персийските грабителите. Една фратра от спартански войници, двайсет и седем на брой, подгонили отряда, водени от желанието не само да спасят кариатидите, но и да си отмъстят за убитите си събратя в битката при Термопилите.

Настигнали „безсмъртните“ в днешна Албания и пресекли пътя им за бягство. В продължение на три седмици спартанците гонили „безсмъртните“ — първо на север през Черна гора, после през Босна и Херцеговина, докато най-после им устроили капан в планините на северозападна Словения. Въпреки десеторното си превъзходство, „безсмъртните“ не можели да се мерят със спартанците. Персийският отряд бил разгромен. От двестата души, които напуснали Гърция месец по-рано, оцелели само трийсет, и то животът им бил пощаден, за да могат да носят кариатидите.

Спартанският командир решил да не се връщат у дома — не и докато персийците продължават да плякосват страната. Колоните били символ на оцеляването на Гърция и спартанците се заклели да загинат, но да не позволят златото да попадне в ръцете на Ксеркс. Тъй като не знаели докъде ще стигнат персийците, спартанците се насочили на север, възнамерявайки да намерят сигурно място, на което да скрият колоните, докато дойде време да ги върнат у дома. Повече никой не ги видял, с изключение на един войник, който се върнал в Спарта година по-късно. Преди да умре от изтощение, той съобщил, че останалите му другари са загинали и кариатидите били изгубени заедно с тях. Местонахождението им останало тайна.

— Ето го последното парче от мозайката — каза Реми. — Или едно от последните. Как Бондарук и Бъклин са се открили, може никога да не разберем, но е ясно, че украинецът вярва на тази история. Убеден е, че изгубената изба на Наполеон е карта, водеща към сифнийските колони. Те са семейното наследство, което иска да си върне. Помниш ли какво каза Холков в Марсилия: „Той просто се опитва да довърши нещо, което е започнато много отдавна“.

Сам кимна бавно.

— Копелето иска да претопи колоните, също като Ксеркс. Не можем да го допуснем, Реми! Като археологически артефакти кариатидите са безценни.

— Повече от безценни! Всичко си идва на мястото. След битките при Платея и при нос Микале Ксеркс неочаквано предал командването на армията си на Мардоний и се прибрал у дома — смятайки, че кариатидите също са на път за там. Съществуват много сведения, че след завръщането си в Персеполис той започнал големи градежи, включително и Залата на стоте колони.

— Където според Бъклин е щял да изложи трона си. Давам ти един опит да познаеш къде смята Бондарук да постави своя.

— В малкия персийски панаир под имението си — отвърна Реми. — Тъжно е, като се замислиш. Ксеркс умрял в очакване на съкровището, което така и не дошло. Наполеон умрял в очакване синът му да последва загадките и да открие същото това съкровище.

— Можем да продължим традицията.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се погрижим Бондарук да умре, без да е пипнал кариатидите. Ще си има добра компания.

В шест сутринта телефонът на Сам иззвъня. Беше Селма.

— Много е рано — измърмори той сънено.

— Тук е късно. Имам добри новини. Разгадахме шифъра, но сметнахме, че ще искате сами да се пробвате със загадката.

— Добре, прати ми я.

— Вече го направих. Обадете ми се по-късно.

Сам събуди Реми. Тя се обърна, точно когато съобщението се получи в електронната поща.

— Следващата загадка — обясни той. — Чух.

Сам отвори писмото и двамата заедно прочетоха думите:

„Мъжът от Хирстия, тринайсет по традиция.

Къщата на Лазар в Назарет.

Син на Морпет, Пазител на Левка, земята, що стои
сама.

Заедно почиват те.“

— Някакви идеи?

— Питай ме отново след кафето.

Вече разплели две от загадките, Сам и Реми бяха схванали модела на Наполеон и Лоран: плетеница от двойни значения и мъгляви исторически препратки, чието решение зависи от връзката между отделните редове.

Докъм десет сутринта събраха най-очевидните препратки за всеки от редовете.

Първият, „Мъжът от Хирстия, тринайсет по традиция“, най-вероятно се отнасяше до Хирстия, латинското название на полуостров Истрия между Триест и залива Кварнер в Адриатическо море.

Вторият, „Къщата на Лазар в Назарет“, можеше да има стотици значения. Името Лазар се споменава два пъти в Библията — веднъж като човека, когото Исус върнал от мъртвите, и втори път в притчата за сиромаша Лазар. Назарет, естествено, беше родното място на Христос.

Третият ред, „Син на Морпет, Пазител на Левка, земята, що стои сама“, беше също твърде многозначителен. Морпет беше град в североизточна Англия, а в гръцката митология Левка беше нимфа, дъщеря на Океан.

Четвъртият, „Заедно почиват те“, беше най-неясният от всички. Кой бяха „те“? И какво трябваше да значи „почиват“ — спят, мъртви са или нещо съвсем друго?

— Помисли за предишната загадка — рече Сам. — Там Наполеон и Лоран бяха използвали подобна строфа: „Геният от Йония“ беше Питагор. Може би и тук е същото. Знаем, че третият ред вероятно съдържа географско название: Морпет. Да разберем дали там е родена някоя известна личност.

Реми сви рамене.

— Струва си да опитаме.

След час бяха изнамерили дузина полузнаменити „синове на Морпет“. Нито един от тях обаче не им говореше нещо.

— Да проверим дали има връзка между някое от тези имена и Левка — предложи Реми. — Някой от тях да е спец по древногръцка митология?

Сам прегледа списъка.

— Не ми изглежда така. Какво друго знаем за Левка?

Реми започна да рови в бележника си.

— Била отведена от Хадес, богът на подземния свят, при смъртта си била превърната в топола или от него, или от Персефона — зависи кой вариант предпочиташ.

— Топола... — промърмори Сам, потраквайки по клавиатурата. — Левка е вид топола. — После прегледа списъка с имена от Морпет. — Ето тук може би има нещо. Уилям Търнър, роден в Морпет през 1508 г. Смятан от мнозина за баща на английската ботаника.

— Интересно, дали в този ред от загадката става дума за самия Търнър или за тополите?

— Нямам представа... Ами последната част: „земята, що стои сама“?

— Първата ми мисъл беше за остров — островите стоят сами наред водата.

— И на мен това ми хрумна. — Сам пробва да търси в „Гугъл“ „остров топола Търнър“, но не откри съвпадения. — Излизат няколко резултата за резервата „Островът на тополите“ в залива Чесапийк, но без връзка с Търнър... освен ако не броиш дарението на Тина Търнър.

— Да пробваме пак с първия ред: „Мъжът от Хирстия, тринайсет по традиция“.

Също както и с Морпет, извадиха списък с исторически личности, свързани с полуостров Истрия, но нито една не заслужаваше внимание.

Насочиха се към втория ред: „Къщата на Лазар в Назарет“ и се заровиха дълбоко, търсейки препратки, които бяха им убягнали на пръв поглед.

— Какво ще кажеш за това? „През Средновековието християнските ордени се грижели за колонии за прокажени, които наричали «Къщи на Лазар».“

— Лазар, светецът — покровител на прокажените?

— Именно. В Италия името било преобразувано в „лазарет“ — карантинно отделение на корабите. Първият лазарет бил създаден през 1403 г., близо до брега на Венеция, на остров Санта Мария ди Назарет. — Тя вдигна очи към Сам. — Това може да се окаже нашата връзка между Лазар и Назарет.

— Изглежда топло, но едва ли е толкова просто — рече той. — Все още ни липсва първият ред.

Той отново започна да търси в „Гугъл“, съчетавайки различните думи, докато не попадна на статия в „Нешънъл Джиографик“ от 2007 г., в която се разказваше за откриването на масов гроб на жертви на бубонната чума, които били поставени под карантина, за да се предпази Венеция от заразата.

— Мястото се намирало на остров близо до Венеция, Лазарето Вечю.

Реми отново прегледа бележките си.

— Вечю... това е съвременното име на Санта Мария ди Назарет. Сам, това трябва да е!

— Най-вероятно, но нека проверим.

След двадесет минути и десетки вариации в търсенето, той каза:

— Ето какво, използвах думите „остров“, „Венеция“ и „чума“ и открих това: Повелия. Друг остров край Венеция, използван като място за карантина на жертви на чумата през седемнайсети век. Телата били заравяни в масови гробове, в които понякога при мъртвите попадали и живи, или кремирани, също масово. Броят на починалите се оценява на... — той замлъкна, а очите му се разшириха.

— Какво?

— Според изчисленията броят на мъртвите е бил между сто и шейсет хиляди и четвърт милион души.

— Мили Боже...

— И още нещо: преди да го нарекат Повелия, островът се е казвал Попилия.

— Защо ми звучи познато?

— Попилия идва от „популос“, латинското название на тополата. Някога островът бил покрит с тополови гори.

— Значи, имаме Повелия и Санта Мария ди Назарет. И двете изглеждат сериозни възможности. Прав си, кое от двете е правилният избор зависи от първия ред и мистериозния мъж от Истрия.

— И в двата случая следващата ни стъпка е Венеция.

Севастопол

— По гласа ти познавам, че новините не са добри — каза Хедеон Бондарук по телефона.

— Изчезнаха, а един от хората ми е мъртъв — осведоми го Холков. — Намерихме транспондера от телефона на жената на борда на едно от туристическите корабчета. Представа си нямам как са го открили. — След това му разказа останалото от срещата им на брега на Кьонигзее, започвайки от пристигането им при църквата и свършвайки с начина, по който ги беше изпуснал в езерото. — Някак са успели да се върнат в Шьонау, без да ги забележим.

— Намериха ли бутилката?

— Не знам.

— Къде са сега?

— Открихме един местен, който ги разпозна по описанието и каза, че са се качили в някакъв „Мерцедес“. Проследихме колата до таксиметрова компания в Залцбург. Сега сме на път за там. Ще проверим мотелите, летището, гарите...

— Не!

— Моля?

— Всеки път, когато се приближим до тях, те се изплъзват. Мисля, че е време да отстъпим и да ги оставим да си свършат работата. Междувременно искам ти да продължиш с алтернативния план.

— Рисковано е...

— Не ме интересува. Омръзна ми да преследваме тия двамата из цяла Европа. Имаш ли някого предвид?

— Да. Според източниците ми той е единственият, който има семейство — съпруга и две дъщери.

— Започвай тогава!

— Ако реши да ни издаде...

— Погрижи се да не го направи. Убеди го, че единственият му избор е да ни сътрудничи. Това поне го можеш, нали?

— Ще се обадя.

ГЛАВА 53

Венеция, Италия

Водното такси спря и Сам и Реми слязоха. Погледите им бяха приковани в околните сгради.

— Колкото и пъти да идвам, винаги ми спира дъхът! — каза Реми.

Любимият на туристите площад „Сан Марко“ има форма на трапец и е разположен край източното устие на Канале Гранде. Прочут с гълъбите си и геометричните си каменни мотиви, той е може би най-известният площад в цяла Европа и дом на някои от най-големите забележителности на Венеция, много от които датират отпреди хиляда години.

Сам и Реми се въртяха в кръг, сякаш виждаха всичко това за пръв път: базиликата „Сан Марко“ с византийските ѝ куполи, стометровата камбанария, внушителния готически Дворец на дожовете и накрая, точно срещу базиликата, сградата на Ала Наполеоника — някогашната административна резиденция на Наполеон.

Дали това беше съвпадение или не, скоро щяха да разберат, но отдавна знаеха за връзката между императора и площад „Сан Марко“. Самият той бе нарекъл прочутият площад „салона на Европа“. През 1803 г., скоро след признаването на Венеция за част от новосъздаденото Кралство Италия, Наполеон решил, че нито Монетният двор, нито Националната библиотека, нито Новите Прокурати са подходящи за негова резиденция и заповядал да построят Ала Наполеоника.

Беше близо шест следобед и слънцето се спускаше над покрива на Националната библиотека. Някои от лампите на площада вече светеха и хвърляха езера от кехлибарена светлина върху арките и куполите наоколо. Повечето туристи се бяха разотишли и площадът бе тих, с изключение на фона от бърбещи гласове и гукането на птиците.

— С кого имаме среща? — попита Реми.

— С уредника, Мария Фаварето.

Преди да хванат полета на „Луфтханза“ от Залцбург, Сам се обади на уредника на Археологическия музей. За щастие, синьора Фаварето беше чувала за тях. Разказа му, че преди година, когато двамата с Реми бяха открили изгубения дневник на Лукреция Борджия — дама от политическата вихрушка на петнайсети век и прочута съблазнителка, новината била на първите страници на вестниците. Бивш неин колега сега бил помощник-уредник в музея на Борджиите в Библиотеката на Ватикана. Именно там семейство Фарго бяха дарили дневника. Фаварето се съгласи да се срещнат и да обиколят Археологическия музей след работно време.

— Това тя ли е? — посочи Реми към жената, която им махаше от един от входовете на Новите Прокурати, където се помещаваше част от Археологическия музей — останалата част се намирал в Националната библиотека „Сан Марко“. Сам и Реми тръгнаха към нея.

— Синьор Фарго, синьора Фарго, аз съм Мария Фаварето. Приятно ми е да се запознаем!

— Моля, наричайте ни Сам и Реми — каза Реми и стисна ръката ѝ.

— А вие пък ме наричайте Мария.

— Благодаря ви за помощта. Надяваме се, че не ви безпокоим.

— Ни най-малко! Припомнете ми, моля, кой период ви интересуваше?

— Не сме сигурни, но всички сведения ни водят към осемнайсети век.

— Добре, мисля, че имаме късмет. Последвайте ме, ако обичате.

Тя ги поведе през арката на един тунел, облицован в червеникави и кремави плочки към входа на музея. Подминаха витрините с египетски саркофази и асирийски колесници, етруски статуи и вази и римски бюстове, византийски гравюри върху слонова кост и минойски глинени делви.

Мария спря пред една дървена врата и отключи. Озоваха се в дълъг, слабо осветен коридор.

— Това е нашата библиотека, която не е предназначена за обществено ползване. Предвид това, за което питате, сметнах, че най-полезен ще ви е Джузепе. Няма научна титла, но е тук отдавна, вече почти шейсет години. Знае повече за Венеция от всички, които познавам. — Тя се прокашля колебливо. — Джузепе е на осемдесет и

две и е малко... особен. Ексцентричен, може да се каже. Но това да не ви тревожи. Просто му задайте въпросите си и той ще намери отговорите.

— Добре — отвърна Сам с усмивка.

— Попитах ви за периода, от който се интересувате, защото Джузепе няма никакъв афинитет към съвременността. Ако нещо не се е случило през деветнайсети век или по-рано, то просто не съществува за него.

— Ще го имаме предвид — успокои я Реми.

Мария отвори вратата и ги покани да влязат.

— Когато приключите, просто натиснете звънеца на стената. Аз ще дойда да ви взема. Успех!

И с тия думи тя затвори вратата.

Библиотеката на музея беше дълга и тясна. Стените всъщност не бяха стени, а лавици с книги, които стигаха от пода до тавана, по шест метра високи. До всяка от тях имаше дървена стълба на колелца. В средата имаше единична работна маса, дълга три метра, с един — единствен стол. От тавана висяха халогенни полилеи, които хвърляха мека светлина върху покрития със зелени плочки под.

— Има ли някого? — обади се един глас.

— Да — отговори Сам, — синьора Фаварето ни пусна да влезем.

Когато очите им се приспособиха, видяха на върха на една от стълбите в далечния край на библиотеката фигура на мъж. Той стоеше на най-високото стъпало и опипваше с пръсти гърбовете на книгите, като побутваше едни навътре, а други издърпваше леко навън. След малко слезе и се затътри по пътеката към тях.

— Да?

Джузепе беше висок едва метър и петдесет. Имаше бяла рехава коса, която стърчеше във всички посоки. Надали тежеше повече от четирийсет килограма. Погледна ги с изненадващо остри сини очи.

— Здравейте. Аз съм Сам, а това е...

Джузепе махна пренебрежително с ръка.

— Имате въпрос към мен, така ли?

— Хм, да... Занимава ни една загадка. Търсим името на човек, може би от Истрия в Хърватия, който може би има връзка с Повелия или Санта Мария ди Назарет.

— Дайте ми загадката.

— „Мъжът от Хирстия, тринайсет по традиция“.

Без да казва нищо, Джузепе задъвка устни.

— Освен това, смятаме, че има нещо общо с лазаретите...

Джузепе рязко се извърна и се отдалечи. Спря на пътеката и започна да се взира в стените от книги една по една, движейки показалец във въздуха.

— Изрежда книгите наум — прошепна Реми.

— Тихо, моля! — излая Джузепе.

След две минути Джузепе се приближи до стената отдясно и избута стълбата до далечния край. Качи се, извади една книга, разлисти я, остави я на мястото ѝ и отново слезе. Повтори същото още пет пъти.

— Човекът, когото търсите, се казва Пиетро Традонио — заяви той накрая, — дож на Венеция от 836 до 864 г. Хронологично бил единайсетият дож, но по традиция се смята за тринайсети. След убийството му привържениците му избягали на остров Повелия. Живели в колиби в североизточния край на острова.

С тези думи Джузепе отново затътри крака.

— Още един въпрос — извика Сам.

Джузепе се обърна.

— Традонио тук ли е погребан?

— Някои мислят, че е тук, други — че не е. Привържениците му поискали тялото след убийството, но никой не знае къде са го отнесли.

После се отдалечи.

— Благодаря ви! — извика Реми подире му.

Старецът не отговори.

— Открихте ли това, което търсехте? — попита Мария, още щом отвори вратата на Сам и Реми да излязат от библиотеката.

— Да — каза Сам. — Джузепе наистина се оказа невероятен. Много сме ви признателни за помощта.

— За мен беше удоволствие. Мога ли да направя още нещо за вас?

— След като сте толкова мила... кой е най-лесният начин да стигнем до Повелия?

Мария спря и се обърна към тях. Лицето ѝ се опъна.

— Защо искате да отидете там?

— Проучване...

— Можете да използвате нашата библиотека. Сигурна съм, че Джузепе...

— Благодаря, но бихме искали лично да посетим острова.

— Моля ви, помислете отново!

— Защо? — попита Реми.

— Какво знаете за историята на Повелия?

— Ако говорите за масовите гробове от чумата...

— Не са само те. Има и друго. Елате да изпием по нещо и ще ви разкажа.

ГЛАВА 54

— Обясни ми отново, ако обичаш — прошепна Реми, — защо това не можеше да чака до сутринта?

— Вече е сутринта — отвърна Сам и леко завъртя кормилото, за да не се отклонят от курса.

Макар да не бяха включили навигационните прибори, нямаше опасност да се объркат — силуетът на камбанарията ясно се очертаваше на нощното небе.

От птичи поглед Повелия приличаше на ветрило — петстотин метра в най-широката си част и триста метра в тясната, където малък канал пресичаше целия остров от запад на изток.

— Не се заяждай, Фарго! За мен два часа не е сутрин. Щом не е изгряло слънцето, значи още е нощ.

Снощи след питието с Мария успяха да открият фирма за лодки под наем. Собственикът имаше на разположение само един съд — дванайсетфутова открита рибарска лодка с извънбордов двигател. Сам реши, че ще им свърши работа. Повелия беше едва на три мили от Венеция, в закътан залив, където нямаше кой знае какъв вятър.

— Не ми казвай, че си повярвала на историите на Мария!

— Не съм, но честно казано те не бяха особено насърчителни.

— Вярно е.

Освен като бунице за жертвите на чумата, през последното хилядолетие островът давал подслон на манастири, колонии, един форт и склад за боеприпаси на Наполеон, а през двайсетте години на 20-ти век — и на психиатрична болница.

Мария със страховити подробности им описа как лекарят, комуто болните се оплаквали, че виждат призраците на жертвите на чумата, започнал да прави лоботомии и да извършва жестоки експерименти — собствена марка медицински екзорсизъм.

Според легендата накрая и той започнал да вижда призраци също като пациентите си и накрая полудял. Една вечер се качил на камбанарията и скочил от нея. Пациентите върнали тялото му в

камбанарията и я запечатали, превръщайки я в негова гробница за вечни времена. Скоро след това болницата и островът били изоставени, но и до ден-днешен жителите на Венеция разказвали, че чуват звъна на камбаната на Повелия и виждат призрачни светлини в болницата.

Това било най-призрачното място в цяла Италия, завърши Мария.

— Не, на тази част с призраците не вярвам — каза Реми, — но случилото се в болницата е надлежно документирано. Освен това, островът е затворен за туристи. Ние нарушаваме закона.

— Това досега не ни е спирало.

— Просто се опитвам да бъда разумна.

— Добре, признавам, че е стряскащо, но сме толкова близо до решението на загадката, че трябва да го направим.

— Прав си, но ми обещавай нещо — чуем ли и един удар на камбана, веднага си тръгваме.

— Чуя ли удар на камбана, ще трябва да ме гониш до лодката.

След няколко минути пред очите им се показа устието на канала. На няколко метра от брега се виждаше тъмният силует на болницата и камбанарията, извисяваща се над дърветата.

— Да виждаш призрачни светлини?

— Шегувай се ти!

Сам насочи лодката към канала. Водата му беше тиха, спокойна и леко заблатена, тук-там се носеха листа от водни лилии. Каналът на места беше дълбок едва няколко педи. От дясната им страна се виждаше тухлена стена, покрита с пълзящи растения, отляво — дървета и храсти. Чу се шумолене на крила и когато погледнаха нагоре, видяха прилепи, които кръжаха над главите им и ловяха насекоми.

— Чудесно! — измърмори Реми. — Прилепи!

Сам се засмя. Реми не се страхуваше от паяци, змии и буболечки, но мразеше прилепите. Наричаше ги „крилати плъхове с човешки ръчички“.

След десет минути стигнаха пясъчните плитчини по средата на канала. Сам увеличи оборотите, за да се качи върху тях, после Реми слезе и издърпа лодката още няколко педи. Сам я последва и върза въжето на носа. Двамата включиха фенерчетата си.

— Накъде? — попита Реми.

— Към северния край на острова.

Прекошиха плитчината и продължиха по брега към гъстия храсталак. Намериха пролука, през която да се проврат, и се озоваха сред широко поле, оградено от НИСКИ дървета.

— Това ли е...? — прошепна Реми.

— Възможно е — отвърна тихо Сам. — На нито една от картите не беше упоменато точното местоположение на масовите гробове.

— Във всеки случай е странно, че тук нищо не расте — продължи той.

Прекошиха полето с предпазливи крачки. Ако това наистина бяха ямите на гробовете, значи вървяха върху останките на десетки хиляди хора.

Когато стигнаха до дърветата отсреща, Сам продължи трийсетина метра на изток, после зави отново на север. Гората се разреди и двамата се озоваха на малка полянка, обрасла с трева до коленете. През дърветата се виждаше как лунните лъчи чертаят пътеки върху водата. В далечината се чу звън.

— Шамандура в лагуната — прошепна Сам.

— Слава Богу! Сърцето ми подскочи!

— Там има нещо! — Двамата тръгнаха напред и спряха пред голям каменен блок, който се извисяваше над тревата. — Сигурно е част от основата на нещо.

— Виж тук, Сам! — каза Реми и насочи фенерчето си към нещо, което напомняше на стълб от ограда от дясната страна на полянката.

Приближиха се. На стълба висеше табелка:

„През 9 в. тук са живели привържениците на Пиетро Традонико, дож на Венеция от 836 до 864 г. Останките са изровени и преместени през 1805 г.

Историческо дружество «Повелия».“

— И да е бил тук Традонико, вече го няма — отбеляза Реми.

— „Преместени през 1805 г.“ — повтори Сам. — Това е по времето, когато Наполеон е провъзгласен за крал на Италия, нали?

— И по времето, когато е превърнал Повелия в склад за боеприпаси — додаде Реми. — Ако Лоран е бил с него, вероятно тук са получили вдъхновение за загадката.

— При това вероятно са знаели къде са изпратени останките на Традонико. Реми, тук никога не е имало бутилка. Цялата загадка е била само крачка, която е трябвало да насочи Наполеон Младши в някаква посока.

— Но каква?

В осем часа и две минути на следващата сутрин водното такси на Сам и Реми спря в малка странична уличка на две преки източно от църквата „Санта Мария Мадалена“. Платиха на шофьора, слязоха и изкачиха няколко стъпала до червена врата с черни парапети от ковано желязо. На малката бронзова табелка пишеше: „Историческо дружество Повелия“.

Сам натисна звънеца. Чува се стъпки и на вратата се показва пълна жена с рокля на розови и жълти цветя.

— *Си?*

— *Бонжорно* — поздрави Реми, — *парла инглезе?*

— Да, говоря английски много добре. С какво мога да ви помогна?

— Вие ли сте уредникът?

— Моля?

— На историческото дружество „Повелия“ — уточни Сам с усмивка, като посочи табелката.

Жената се наведе, присви очи и се смръщи.

— Стара е — каза тя, — дружеството не се е събирало вече четири или пет години.

— Защо?

— Заради тия призраци. Единственото, от което се интересуват хората, са болницата и чумните ями. Останалата част от историята беше забравена. Аз бях секретар на дружеството. Казвам се Розела Бернарди.

— Тогава, сигурно ще можете да ни помогнете — каза Реми и представи себе си и Сам. — Имаме няколко въпроса за Повелия.

Синьора Бернарди сви рамене, покани ги да влязат и ги въведе в кухнята, украсена с шахматно наредени бели и черни плочки.

— Заповядайте, седнете. Кафе? — попита тя, като посочи към масата. После напълни три чаши от сребърната кана и също седна. — Какво искате да знаете за острова?

— Интересуваме се от Пиетро Традониго — отвърна Сам. — Знаете ли дали е бил погребан на острова?

Синьора Бернарди стана, прекоси кухнята и отвори един шкаф над мивката. Взе оттам нещо като албум с кафява кожена подвързия и се върна на масата. Отвори го на една страница около средата. Под прозрачно фолио се виждаше жълтеникава хартия с десетки редове ръчно написани бележки.

— Това оригинална справка ли е? — попита Реми.

— Да, това са данните от правителственото преброяване на населението на Повелия през 1805 г. Когато Наполеон разпоредил присъединяването на острова, правителството побързало да заличи миналото.

— Което включвало селището, изградено от Традониго и неговите привърженици?

— Това също. Според тези данни Пиетро Традониго и съпругата му, Майела, били погребани един до друг на острова. След изравянето телата им били сложени в общ ковчег и временно били оставени в подземиято на базиликата „Санта Мария делла Салуте“.

Сам и Реми се спогледаха. Това беше обяснението на последния ред: „Заедно почиват те“.

— Казахте „временно“. Знае ли се къде са били преместени след това?

Синьора Бернарди прокара пръст по страницата, после прелисти на следващата. Някъде по средата показалецът ѝ спря.

— Били са отнесени в родното им място — оповести тя.

— А къде е то?

— Традониго е роден в Истрия.

— Да, знаем.

— Негови родственици дошли и отнесли телата им в село Опертале. Намира се в Хърватия, ако не знаете.

Реми се усмихна.

— Какво е станало с телата, след като са стигнали там, не се знае. Това отговаря ли на въпросите ви?

— Да — каза Сам и се изправи.

Двамата с Реми се сбогуваха със синьора Бернарди и излязоха в коридора. На външната врата жената ги спря:

— Ако ги откриете, моля, уведомете ме, за да го отбележа в документите. Надали някой друг ще попита, но поне ще бъде записано. После им махна за довиждане и затвори вратата.

— Хърватия, идваме! — каза Реми.

Сам, който вече пишеше на айфона, се вгледа в екрана.

— Има полет след два часа. Ще стигнем навреме за обяд.

Плановете на Сам се оказаха прибързани. Оказа се, че най-бързият маршрут е полет на „Алitalia“ от Венеция до Рим, оттам през Адриатическо море до Триест, откъдето взеха кола под наем и шофираха на юг до Опертале на четирийсет и пет километра от границата. Стигнаха едва в късния следобед.

Опертале беше типично средиземноморско селце. Намираше се на триста метра надморска височина на върха на едно възвишение в долината на река Мирна. Къщите му имаха покриви от червеникави вълнообразни керемиди, а наоколо се простираха облени в слънце хълмове, покрити с лозя и маслинови горички. Историята на Опертале като средновековна крепост се разкриваше в лабиринта от калдъръмени улички, решетките на портите и плътно наредените къщи.

След като няколко пъти спираха да питат, Сам и Реми най-накрая откриха кметството на няколко преки на изток от главния път, зад църквата „Свети Георги“. Спряха под едно маслиново дръвче и слязоха от колата.

Надяваха се, че при население от едва хиляда и сто жители, жителите на селото ще помнят фамилията Традонико. Предположенията им се оказаха верни. Само при споменаването на някогашния дож секретарят на кметството кимна и им нарисува карта на един лист хартия.

— Музей „Традонико“ — каза той и заби пръст в импровизираната карта.

Сам и Реми последваха картата и се отправиха на север, нагоре по един хълм, покрай пасище за крави, а после надолу по криволичеща алея. Тя ги отведе до невзрачна малка постройка с олющена синя боя. На ръчно написаната табела над вратата се виждаха шест думи на хърватски и изобилстващи от съгласни, но една от тях не можеше да се сбърка: „Традонико“.

Сам и Реми бутнаха вратата и влязоха. Над главата им прозвъня звънче. Озоваха се в измазана в бяло стая с размери шест на шест метра и тъмни вертикални греди. Отляво на вратата имаше Г-образен плот, а на различни места в помещението бяха разположени половин дузина стъклени витрини. По стените имаше лавици, на които се виждаха статуетки, икони и други дреболии. Вентилаторът на тавана се люлееше и поскърцваше заплашително.

Възрастен мъж с очила с телени рамки и дрипав пуловер се надигна от мястото си зад плота и ги поздрави на хърватски.

Сам отвори разговорника, който взе от летището в Триест, и успя да подреди няколко думи на хърватски:

— *Здравейте, името ми е Сам.* — После посочи към Реми и добави: — Реми.

Мъжът обърна палец към гърдите си:

— *Андрей.*

— *Говорите ли английски?* — попита Сам с помощта на разговорника.

Андрей махна с ръка.

— Малко. Американци?

— Да — кимна Сам, — от Калифорния.

— Търсим Пиетро Традонико — добави Реми.

— Дожа?

— Да.

— Дожа е мъртъв.

— Знаем. Тук ли е?

— Не. Мъртъв е. Отдавна е умрял.

Сам пробва по друг начин:

— *Идваме от Венеция. От остров Повелия. Традонико е бил пренесен от Повелия тук.*

Очите на Андрей грейнаха и той закима:

— Да, 1805-та. Пиетро и жена Майела. От тук, моля. — Андрей излезе и ги поведе към стъклената витрина в средата на стаята. Посочи дърворезбованата икона с лющеща се златна боя. На нея беше изобразен мъж с изпито лице и дълъг нос. — Пиетро — рече Андрей и посочи иконата.

Във витрината бяха изложени и други предмети, предимно накити и малки статуетки. Сам и Реми се разходиха наоколо и разгледаха всички експонати. Накрая се спогледаха и поклатиха глава.

— Вие Традонико ли сте? — попита Реми. — Андрей Традонико?

— Да — отвърна мъжът.

Сам и Реми бяха обсъдили следващата част от плана, само че не бяха решили как да действат. Как точно да кажеш на някого, че искаш да си навреш носа в останките на предците му?

— Бихме искали да видим... ако може...

— Да видите тялото?

— Да, ако не ви притесняваме.

— Няма проблем!

Мъжът излезе през една врата зад плота. Сам и Реми го последваха. Озоваха се в къс коридор, който ги отведе до друга врата. Андрей извади от джоба си стар ключ и отключи. Отвътре повя хладен застоял въздух. Чу се как капе вода. Андрей протегна ръка и дръпна някаква връв. Светна крушка. Под мъждивата ѝ светлина видяха каменно стълбище, което се спускаше надолу в мрака.

— Катакомби — обясни Андрей и заслиза надолу.

Сам и Реми вървяха след него. След десетина метра стъпалата завиха рязко надясно и свършиха. Чуха тътренето на обувките на Андрей по камъка, после нещо цъкна. От дясната им страна грейнаха шест крушки и осветиха дълъг и тесен каменен проход.

В стените бяха изрязани правоъгълни ниши, наредени една над друга до тавана и простиращи се по цялото протежение на коридора. Лампите бяха нарядко и нишите тънеха в тъмнина.

— Преброих петдесет — прошепна Сам на Реми.

— Четирийсет и осем — отвърна Андрей, — две празни.

— Значи не всички от фамилията са тук?

— Всички? Не, твърде много всички — засмя се Андрей. — Останалите в гробището. Елате, елате!

Той ги поведе надолу по коридора, като сочеше нишите:

— Дражан... Ядранка... Грегор... Нада. Моята пра-пра-прабаба.

Сам и Реми зърваха части от скелети, челюст, китка, бедро... прогнил плат или кожа.

Андрей спря в края на коридора и коленичи до една ниша в долната част на дясната стена.

— Пиетро — каза той безразлично, а после посочи горната ниша: — Майела. — Бръкна в панталона си, извади малко фенерче и го подаде на Сам. — Моля!

Сам светна фенерчето и го насочи към нишата на Пиетро. Отсреща го погледна череп. Обходи целия скелет с лъча. После го вдигна към нишата на Майела. Просто още един скелет.

— Само кости — прошепна Реми. — Но пък и какво очаквахме, някой от тях да държи бутилката в ръце ли?

— Вярно, но си струваше да опитаме. — Сам се обърна към Андрей. — Когато са ги донесли от Повелия, имало ли е още нещо с тях?

— Моля?

— Някакви лични вещи? — поясни Реми.

— Да, да. Видяхте горе.

— А нещо друго? Бутилка с френски надпис на нея?

— Френски? Не, не. Не е имало бутилка.

Сам и Реми се спогледаха.

— По дяволите — не се сдържа Сам.

— Нямамо бутилка — повтори Андрей, — само кутия.

— Какво?

— Френски надпис, нали?

— Да.

— В ковчега имало кутия. Малка, като... самун хляб.

— Да, точно това! — възкликна Реми.

Андрей заобиколи Сам и Реми и се върна по коридора. Те бързо го последваха. Андрей спря пред първата ниша до стълбата. Коленичи, бръкна в нея, порови малко и извади дървена кутия с надпис на кирилица. Беше сандък за боеприпаси от Втората световна война.

— Това ли? — попита той, като отвори капака. Върху изгнилото зебло, полузаровена под канапи, ръждиви инструменти и кутии боя, ги чакаше познатата кутия.

— Мили боже! — издума Сам.

— Може ли? — попита Реми.

Андрей сви рамене. Реми коленичи и внимателно извади кутията. Огледа я внимателно от всички страни, после погледна към Сам и кимна.

— Има ли...? — попита той.

— Нещо вътре? Да.

ГЛАВА 55

Триест, Италия

Телефонът на Сам извънтя и той погледна екрана. Селма.

— Ставаш все по-добра — каза той, — този път загадката ти отне по-малко от два часа.

Сам и Реми седяха на балкона на гранд хотел „Дучи д’Аоста“ и се любуваха на светлините на „Пиаца Унита д’Италия“ и на виждащото се в далечината пристанище.

— Е, вече дешифрирахме единайсет реда загадки и стотици символи — засмя се Селма, — започваме да усвояваме езика.

След като отвориха кутията и се увериха, че вътре наистина има бутилка от Изгубената изба на Наполеон, Сам и Реми се изправиха пред сериозна дилема. Очевидно Андрей не знаеше колко ценна е тази вещ, престояла в семейните катакомби повече от два века. Всъщност тя не принадлежеше нито на тях, нито на Андрей, а на френския народ и беше част от неговата история.

— Това е рядка бутилка вино — обясни Сам на Андрей.

— Така ли? Френска, казвате?

— Да.

Андрей изсумтя.

— Наполеон осквернил гроба на Традонико. Вземете бутилката!

— Искаме да ви дадем нещо в замяна — настоя Реми.

Андрей присви очи и потърка брадичката си.

— Три хиляди куни.

Сам пресметна наум.

— Около петстотин долара — каза той на Реми.

Очите на Андрей светнаха.

— Имате американски долари?

— Да.

Андрей протегна ръка.

— Разбрахме се!

— Току-що ви изпратих загадката — каза Селма.

— Ще ти се обадим, когато имаме отговор — обеща Сам и затвори.

Реми придърпа един стол и надникна през рамото му.

— Този път е по-дълга — каза тя.

„Източно от Дубр

третият от седем ще се надигне

Царят на Йовис

Алфа до омега, Савоя до Новара, спасителят на
Стири.

Храмът на кръстопътя на Завоевателя.

Тръгни на изток от купата и ще намериш знака.“

— Първите пет реда следват познатия модел — каза Реми, — но последният е различен. Никога досега не са били толкова ясни.

— Прав си, за първи път казват: „Иди там и намери това“. Може би сме стигнали до последната загадка, Реми.

Тя кимна.

— Да я разнищим тогава.

Започнаха, както и предишните пъти — извадиха всички думи, които приличаха на имена на хора или на места. За „дубр“ сведоха избора до две възможности: Ад Дубр, село в северен Йемен, и „дубр“ — келтска дума за вода.

Сам внимателно проучи северен Йемен с помощта на „Гугъл Земя“.

— Около сто и двайсет километра планини и пустиня, след това Червено море. Не ми изглежда възможно това да е част от загадката. Досега всички места бяха в Европа.

— Съгласна съм. Да минем нататък. Кой е царят на Йовис?

Сам провери.

— Няма такъв. Йовис не е царство или територия. Това е латинското име на Юпитер, царят на боговете в римската митология, както Зевс в гръцката.

— Опитай тогава да търсиш „Юпитер дубр три седем“.

— Нищо не излиза. — Сам опита с различни комбинации, но без полза. — Какъв беше петият ред?

— „Храмът на кръстопътя на завоевателя“.

Сам пробва „Кръстопът на завоевателя“ и „Юпитер“, но пак без резултат. След това написа „Юпитер“ и „храм“.

— Бинго — измърмори той, — има много храмове, посветени на Юпитер: в Ливан, в Помпей... и в Рим. Това е! Хълмът Капитолия в Рим е посветен на capitoлийската божествена триада: Юпитер, Юнона и Минерва. Ето го и разковничето: той е един от Седемте хълма на Рим.

— Нека позная: третият. „Третият от седем ще се надигне“.

— Да — Сам намери карта, която показваше как е изглеждал районът по време на Римската империя. Завъртя екрана, за да може и Реми да види. Тя се усмихна.

— Виждаш ли нещо познато?

— Различно от Капитолийския хълм? Не.

— Погледни на запад.

Сам проследи екрана с пръст и спря на синята криволичеща линия от север на юг.

— Река Тибър.

— А каква беше келтската дума за „вода“?

— Дубр — ухили се Сам.

— Ако бяха само тези редове, щях да кажа да тръгваме за Рим. Нещо обаче ми подсказва, че не е толкова просто.

След като двамата приеха, че последният ред, „Тръгни на изток от купата и ще намериш знака“, ще се изясни, когато стигнат до целта, те насочиха вниманието си към четвъртия и петия ред: „Алфа до Омега, Савоя до Новара, спасителят на Стири Храмът на кръстопътя на завоевателя“. Следващите два часа мислиха, отбелязваха и се въртяха в кръг, без никакъв резултат.

Малко преди полунощ Сам се отпусна в стола и прокара пръсти през косата си. Внезапно ръката му замръзна.

— Какво има? — попита Реми.

— Трябва ми биографичната справка за Наполеон онази, която Селма ни изпрати. — Той се огледа, взе айфона си и намери

въпросното писмо. — Ето, Стири!

— Какво за Стири? — Реми прегледа бележките си. — Област в Австрия.

— Както и името на коня на Наполеон — поне до Битката при Маренго през 1800 г. Тогава го прекръстил, за да увековечи победата.

— Спасителят на Стири... значи някой, който е спасил коня на Наполеон. Ветеринар ли търсим? Може би доктор Дулитъл?

— Надали — засмя се Сам.

— Е, все е някакво начало. Да приемем, че двете предходни фрази, „Алфа до Омега, Савоя до Новара“, по някакъв начин са свързани с този спасител. Знаем, че Савоя е област във Франция, а Новара — провинция в Италия...

— Освен това са свързани и с Наполеон — прекъсна я Сам. — В Новара е бил щабът на управлението на кралство Италия, преди да го предаде на Савоя през 1814 г.

— Точно така. Да се върнем на предишната част, „алфа до омега“.

— Началото и краят, раждането и смъртта, първото и последното.

— Може би става дума за този, който е отговарял първи за управлението на Италия, и този, който го е поел през 1814 г. Не, не е това. Вероятно търсим едно име. Може би някой, който е роден в Савоя и е умрял в Новара.

Сам написа имената в „Гугъл“ и си поигра с различни комбинации. След десет минути попадна на сайта на Ватикана.

— Бернар Монжу, роден в Савоя през 923 г., починал в Новара през 1008 г. Обявен за светец от папа Пий XI през 1923 г.

— Бернар... — повтори Реми. — Свети Бернар!

— Да!

— Знам, че не е това, но ме подсеща само за санбернар!

— Близо си — усмихна се Сам. — Кучетата са станали известни покрай манастира и странноприемницата в прохода Гран Санбернар. Ние сме били там, Реми.

Три години по-рано по време на велопоход в Ленинските Алпи двамата спряха в една странноприемница в прохода Гран Санбернар. Макар мястото да бе известно най-вече с грижата си за ранените и изгубените през единайсети век, то имаше и друг повод за гордост —

през 1800 г. тук намерили подслон Наполеон и неговите войници на път за Италия.

— Не знам дали има сведения за това — каза Сам, — но със сигурност Наполеон е бил много признателен на хората от странноприемницата, които са се погрижили за Стири. Високо в планината, наред буря, това е било равносилно на спасение.

— Звучи логично. А сега последният ред: „Храмът на кръстопътя на завоевателя“. Тези планини са видели много завоеватели: Ханибал, Карл Велики, римляните...

Сам вече пишеше на лаптопа. Откри статия от Оксфордския университет, в която се говореше за експедиция до храма на Юпитер на връх, близо до прохода.

— Храмът е бил построен от император Август през 70 г. — прочете Сам.

Той потърси местоположението му на картата с помощта на „Гугъл Земя“. Реми надничаше над рамото му. Сателитните снимки показваха само назъбени сиви скали от гранит.

— Не виждам нищо — изпъшка Реми.

— Там е. Може да е само купчина камъни, но е там.

— Добре, ако погледнем на изток от храма... — тя прокара пръст по екрана през езерото до скалите по южния бряг. — Не виждам нищо, което да напомня на купа.

— Резолюцията е ниска. Може би трябва да отидем на самото място.

— Имам чудесна новина — каза Селма, когато Сам и Реми ѝ се обадиха петнайсет минути по-късно. — Но нека проверя първо някои неща и ще ви се обадя. Ще се опитам да ви кача на първия самолет утре сутринта.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — каза Реми, — вече сме на финалната права.

— Значи, ако вярваме на историята на Бъклин за „безсмъртните“ и спартанците, приемаме, че спартанците са пренесли кариатидите през Италия до прохода Гран Санбернар и после...?

— После две хиляди и петстотин години по-късно Наполеон някак си се е натъкнал на тях. Как или къде, няма да разберем, докато

не стигнем до храма.

— Вълнуващо е. Почти съжалявам, че не съм с вас — каза Селма.

— Вместо в удобния си кабинет? Изненадани сме — пошегува се Реми.

— Прави сте, по-добре да разгледам снимките, като се приберете.

Побъбриха още няколко минути и прекъснаха връзката.

Селма чу стъпки зад гърба си и се обърна. Беше един от бодигардовете, пратени от Руб Хейуд.

— Бен, нали?

Той се обърна.

— Да, Бен.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— А, не. Просто ми се стори, че чувам нещо, и дойдох да проверя. Явно си говорила по телефона.

— Как си? Не изглеждаш добре.

— Лека настинка. Сигурно съм я хванал от дъщерите ми.

ГЛАВА 56

Проходът Гран Санбернар на границата между Швейцария и Италия

Сам и Реми установиха, че има два начина да стигнат до прохода: откъм Аоста от италианската страна на границата и откъм Мартини от швейцарската страна — пътят, по който бяха вървели Наполеон и неговата армия преди почти два века. Сам и Реми избраха по-краткия, откъм Аоста, и тръгнаха по шосето на север през Етрубъл и Сан Реми, изкачвайки се все по-високо в планината към входа на тунела „Гран Санбернар“.

Тунелът — същинско чудо на инженерната мисъл — пресичаше планината в продължение на близо шест километра и свързваше долините на Аоста и Мартини, осигурявайки безопасен път, защитен от лавини.

— Някой друг път ще те видим — каза Сам, като подмина отбивката и продължи по малкото шосе. Тунелът щеше да удължи пътя им с един час, а тъй като не знаеха колко време ще им е нужно, за да се справят с последния ред от загадката, предпочетоха да побързат.

След още половин час Сам и Реми пресякоха тесен каньон и стигнаха до езерото. Разделено от въображаемата граница между Италия и Швейцария, езерото представляваше овал от синьо-зелена вода, обграден от високи скали. На източния бряг, откъм швейцарската страна, се намираха странноприемница и манастир, а на западния, откъм италианската, имаше три сгради: хотел, служебна сграда и бараки на карабинерите. Високо в небето грееше ярко слънце, блестеше върху водата и хвърляше сенки по върховете на планината откъм южния бряг.

Сам спря на паркинга в края на езерото срещу хотела. Слязоха от колата и се протегнаха. Наблизо имаше още четири автомобила. По пътя се разхождаха туристи и снимаха езерото и околните върхове.

Реми сложи слънчевите си очила.

— Зашеметяващо!

— Помисли си само: стоим на същото място, на което и Наполеон по времето, когато Америка е била само на двайсетина години. Доколкото знаем, той току-що е намерил кариатидите и двамата с Лоран замислят плана си.

— Или се тревожат как да се измъкнат живи от планината посред бурята.

— Или това — съгласи се Сам. — Добре, сега на нас ни трябва храм. Сигурно е на онова възвишение зад хотела.

— Извинете, извинете — провикна се глас на английски език с италиански акцент. Обърнаха се и видяха слаб мъж в син костюм, който вървеше към тях.

— Да?

— Простете — мъжът заобиколи Сам и спря пред колата. Погледна листчето, което държеше в ръка, после номера на колата, — мистър и мисис Фарго?

— Да.

— Имам съобщение за вас. Жена на име Селма се опитва да се свърже с вас. Каза, че трябва спешно да ѝ се обадите. Можете да използвате телефона в хотела, ако желаете.

Те го последваха до телефона във фойето. Сам въведе номера на кредитната си карта и набра Селма. Тя вдигна още при първото позвъняване.

— Имаме проблем!

— Съжалявам, изгубихме сигнал някъде при Сан Реми. Какво става?

— Вчера, докато говорехме по телефона, един от бодигардовете на Руб — Бен, се мотаеше в кабинета. Отначало не му обърнах внимание, но после ме загриза съмнение. Проверих компютрите. Оказа се, че някой е включил устройство, за проследяване в компютъра, после го е махнал.

— Би ли обяснила?

— USB-устройство със софтуер, който записва ударите на клавишите. Вкарваш го и го оставяш. Докато е включено, запаметява всичко, което аз пиша на компютъра. Всички електронни писма, всички документи. Мислите ли, че е възможно Бондарук да държи Бен?

— Възможно е, но в момента това не е важно. Той там ли е сега?

— Не, закъснява за смяната си днес.

— Ако се появи, не го пускай вътре. Ако трябва, звънни на шерифа. Като затворим, веднага звънни на Руб и му кажи това, което разказа на мен. Той знае какво да прави.

— А вие?

— Ние ще очакваме гости.

Сам и Реми излязоха от хотела, взеха нещата си от колата и тръгнаха нагоре по хълма. Тревата около скалите бе започнала да зеленее, а тук-там вече се показваха лилави и жълти цветя. Щом стигнаха върха, Сам извади GPS-а и записа координатите.

— Дали вече са тук? — мислеше Реми на глас, оглеждайки паркинга през увеличителния обектив на фотоапарата.

— Може би, но няма защо да гадаем. Тук има стотици хора. Ако не искаме да си тръгнем и да дойдем друг път, по-добре да побързаем и да свършим това, за което сме дошли.

Реми кимна.

Вперил очи в екрана на GPS-а, Сам измина трийсет метра на юг, после девет на изток и спря.

— Стоим точно върху него.

Реми се огледа. Не виждаше нищо.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Ето — Сам посочи под краката си. Коленичиха. В скалата едва се различаваше права линия, дълга около петдесетина сантиметра. Скоро откриха и още подобни линии: някои се пресичаха, други се движеха в различни посоки.

— Явно това е останало от основите — каза Реми. Отидоха до мястото, на което предполагаха, че се е намирал центърът на храма, и се обърнаха на изток. Сам отново записа координатите с GPS-а, набеляза си ориентир от другата страна на езерото и двамата тръгнаха надолу по хълма. В подножието му пресякоха шосето, по което бяха дошли, и поеха по пътеката край брега. Подминаха хотела с дървената алея, после се качиха върху каменната пътека, която се превърна в тесен корниз над водата на езерото. Слязоха и продължиха покрай малко заливче до друго равно място, покрито с камъни и трева. Пред тях се издигаше стръмна скала с наклон от петдесет градуса. В сянката на върховете температурата бе паднала с десет градуса.

— Дотук бяхме — каза Сам, — освен ако не се очаква да се катерим.

— Може би сме пропуснали нещо по пътя...

— По-вероятно е двата века ерозия да са превърнали купата в чинийка.

— Или пък да усложняваме излишно и в загадката да става дума просто за езерото.

Реми отметна кичур коса, който вятърът залепи на лицето ѝ. Сам чу кух свистящ звук отдясно. Обърна се рязко и се заоглежда.

— Какво има?

Той сложи пръст на устните си.

Звукът отново се чу от няколко крачки разстояние. Сам го последва и спря пред гранитна плоча, висока три метра и широка около метър и двайсет. През две трети от нея преминаваше диагонална пукнатина, покрита с жълто-зелени лишеи. Сам се изправи на пръсти и допря пръст до цепката.

— Отвътре духа студен въздух — каза той. — Зад тази плоча има кухня. Не може да тежи повече от четвърт тон. С подходящ лост ще успеем да я преместим.

Той извади от раницата си два ледокопа и ги закачи на колана си. Макар да не знаеха какво ще намерят в прохода, и двамата бяха сигурни, че няма да открият кариатидите в някой килер на хижата. Най-вероятно щяха да бъдат скрити в скална пукнатина или някъде под земята.

— Може ли следващото приключение да е свързано с по-малко пещери и повече тропически плажове? — помоли Реми.

— Някой наблюдава ли ни?

Огледаха отсрещната страна на езерото и пътищата.

— Не... или го прави изключително предпазливо.

— Имаш ли нещо против да те използвам за стълба?

— Някога да съм ти отказвала нещо?

Сам пхна пръсти в пукнатината и стъпи върху раменете на Реми. Набра се и се качи върху плочата. Обърна се с гръб към склона. Заби остриетата на ледокопите в цепнатината между плочата и скалата, така че дръжките им да сочат навън. Хвана ги здраво с по една ръка. Предупреди Реми да внимава, стисна зъби, отпусна се върху дръжките и натисна с крака. Пропуканата плоча се разтрепери и се обърна.

Кракът му се плъзна след нея. Сам се завъртя по корем и се хвана за ръба. Плочата се разби на земята сред облак прах.

— Какво виждаш? — попита Реми.

— Много тъмен тунел, около шейсет на шейсет сантиметра.

Той скочи долу и двамата заедно коленичиха до плочата. Сам откачи манерката от колана си и изля водата върху камъка, за да отмие праха.

Показа се цикада.

ГЛАВА 57

Сам и Реми сложиха челниците и катерачните седалки, после Сам се качи на плочата и светна към входа на тунела.

— Прав и равен около три метра, след това се разширява. Не виждам ръбове — каза той на Реми и се вмъкна с краката напред в тунела. След това ѝ помогна и тя да се покатери.

Двамата се запровираха по корем един след друг, докато стигнат до широката част, където се обърнаха по гръб. Таванът беше висок малко под метър, целият беше покрит с „пуканки“ — малки калцитни образувания.

Пред тях имаше дупка в пода във формата на фуния, частично запушена от сталактит. Не се виждаха други отвори. Допълзяха до дупката и Сам надникна.

— На около два метра по-долу има площадка.

Той се завъртя по гръб и зарита сталактита, докато не го отчупи от тавана. Махна го от дупката.

— Аз ще сляза — каза Реми, промуши се напред и провеси крака в дупката. Сам я улови за ръцете и я спусна, докато стъпи с крака на площадката. — Здрава е.

След миг и Сам беше долу. Протегна се нагоре и намести сталактита отново върху дупката. Откачи един скален клин от колана и го заклеци между сталактита и ръба на дупката.

— Система за ранно оповестяване — обясни той. Леко наклонената площадка беше около два на три метра широка и свършваше с ръб, над който се виждаше трийсетградусов диагонален улей. На светлината на фенерчетата си личеше как извива надолу и надясно.

Сам извади катерачно въже от раницата си, върза един карабинер в края му, праметна го през ръба и го пусна да дрънчи по улея. Карабинерът спря след шест метра.

— Още една равна площадка. Само че не знаем колко е широка.

— Спусни ме — каза Реми.

Сам издърпа обратно карабинера и го закачи за седалката ѝ. Опрял крака в стената, той я спусна надолу по улея, отпусвайки малко по малко въжето, докато тя не му извика да спре. Гласът ѝ ехтеше.

— Стигнах до площадката. Отляво и отпред има стена, отдясно ръб — Сам чу провлачването на обувка върху дребните камъчета. — И още един диагонален улей.

— Колко е голяма площадката?

— Колкото горната.

— Застани до стената. Идвам.

Той пусна въжето през ръба, провеси крака и когато стъпи върху улея, седна и се плъзна като по пързалка. Щом стигна до долу, Реми му помогна да стане. Таванът тук беше по-висок, около шейсет сантиметра над главата на Сам, и покрит с малки сталактити по два сантиметра.

Сам се приближи до ръба и освети следващия улей с фенерчето си.

— Започвам да долавям закономерност — рече той.

Следващите петнайсет минути двамата продължиха да слизат надолу по серия от площадки и улеи, докато не се озоваха в огромна зала със сталактити по тавана и кафяво-бежови натечни кори по стените. От пода стърчаха сталагмити, напомнящи на разкривени противопожарни кранове.

Сам извади химическа светеща тръбичка от раницата си и я разтърси, докато тя засвети в неоново зелено. Остави я зад един сталагмит наблизко, така че да не се вижда от площадката горе.

Непосредствено пред тях се издигаше стена, а от дясната им страна имаше три тунела, представляващи вертикални пукнатини в стената. Отляво до една педя над земята се спускаше завеса от сталактити.

— Сам, намираме се на поне трийсет метра под земята — каза Реми. — Няма начин някой да е свалил кариатидите дотук.

— Знам. Трябва да има и друг вход. Обзалагам се, че е по-надолу по прохода. Чуваш ли това?

Някъде зад завесата от сталактити се чуваше шуртене на вода.

— Водопад...

Тръгнаха покрай сталактитите и през две крачки спираха да погледнат отдолу, докато не намериха отчупен сталактит, който

образуваше пролука, висока до кръста. От другата страна се виждаше пропаст със скален мост над нея, широк повече от метър. По средата тънка пелена от вода се спускаше в бездната и вдигаше облак от ситни капчици, които искряха на лъчите на челниците. От другата страна на водопада смътно се виждаха очертанията на друг тунел.

— Невероятно е! — възхити се Реми, надвиквайки грохота на водата. — От езерото ли идва?

Сам долепи уста до ухото ѝ.

— Вероятно е от стопените снегове. След два месеца сигурно няма да го има.

Върнаха се обратно, откъдето бяха дошли. В далечината се чу звън на метал. След кратко затишие клинът на Сам задрънча по улеите.

— Може просто да е паднал — предположи Реми. Върнаха се на площадката и се послушаха. След две минути се чу глас:

— Спусни ме долу!

Нямаше начин да сбъркат притежателя му. Хедеон Бондарук.

— Колко време имаме? — попита Реми.

— Сигурно са повече хора. Може би двайсет — двайсет и пет минути.

— Явно смята, че сме на прав път и е дошъл да си прибере съкровището.

В този момент само шепа хора знаеха, че в тази пещера вероятно са скрити златните колони: Сам и Реми, Бондарук и партньорите му. Украинецът никога нямаше да ги пусне да излязат живи оттук.

— Значи ще остане разочарован — рече Сам. — Хайде!

Двамата се запровираха между сталагмитите и стигнаха до отсрещната стена, където провериха трите тунела един по един. В първия и средния не се виждаше нищо, освен пълен мрак. Третият завиваше наляво след два метра. Сам погледна Реми и сви рамене. Тя отвърна със същия жест и каза:

— Да хвърляме монета.

Промушиха се и тръгнаха през тунела. Реми се спъна и падна. Седна и разтри коляното си. Сам ѝ помогна да стане.

— Добре съм. Какво беше това?

На светлината от челника проблесна метален предмет. Сам се наведе и го вдигна. Беше прав, тесен меч, дълъг около шейсет

сантиметра. Макар потъмнял от времето, лъскавата стомана още прозираше по ръба на острието.

— Това е ксифос, Реми. Носели са го спартанските войници. Божичко, те наистина са били тук!

Той се опомни от смайването и двамата продължиха нататък.

След двайсетина метра и множество завой стигнаха до тройна пресечна точка.

— Струва ми се, че отляво се свързва със средния тунел, който води обратно към залата — предположи Сам.

— Не, благодаря! — отвърна Реми.

След още няколко метра тунелът започна да се спуска надолу — отначало леко, после все по-стръмно, докато се наложи да слизат странично и да търсят хватки в стената.

Минутите течаха. Свиха зад един ъгъл и Сам се хлъзна няколко крачки, удари се в стената отпред и спря.

— Запушен е — каза Реми.

— Не точно.

Между стената и пода на тунела имаше хоризонтална цепнатина. Сам се наведе и я освети с фенерчето си. Беше малко над петдесет сантиметра висока. От другата страна нахлуваше хладен въздух.

— Това може да е другият вход — каза Реми. — Ще проверя.

— Прекалено е рисковано.

В тунела зад гърба им проехтя глас:

— Нещо?

Беше Холков. Два гласа отговориха:

— Нищо!

— Бондарук, Холков и още двама — преброи Сам. — Тръгвам!

— Реми...

— Вероятността аз да се заклеця, е по-малка. Освен това, ако се справя, ще трябва да ме издърпаш със сила. Не се тревожи, ще мина само няколко метра, за да огледам.

Сам се намръщи, но кимна.

Тя свали раницата и седалката си. Сам върза единия край на въжето за глезена ѝ, тя легна по корем и се промуши през цепнатината. Когато влезе до глезените, Сам долепи уста до пролуката и тихо каза:

— Стига толкова!

— Чакай малко, има нещо точно отпред.

Краката ѝ изчезнаха и от другата страна затропаха дребни камъчета. След малко всичко утихна. Той затаи дъх. Накрая я чу да шепне:

— Тук има друга зала, Сам.

Той също свали раницата и седалката си, сложи ги върху тези на Реми и прибра ксифоса между тях. Върза се за въжето и леко го подръпна. Реми го изтегли и извика:

— Давай!

Сам легна по корем и се промуши през цепнатината. Стените и таванът се оказаха по-близко, отколкото очакваше, и той ожули лактите и главата си.

Тогава зад гърба си чу шум.

Спря.

По тунела отекнаха стъпки, последвани от хлъзгане върху чакъл. По стените играеше лъч от фенер.

— Ето го! — извика един глас. — Пипнах ги!

Сам забърза напред, вкопчил нокти в пода и отблъсквайки се с крака от стените.

— Ей, ти! Спри!

Сам продължи. След три метра имаше още една цепнатина. Видя силуета на Реми, после ръцете ѝ, които му подадоха карабинера, вързан в края на въжето. Той го хвана и продължи да пълзи, а Реми го теглеше с две ръце.

— Застреляй го! — изкрещя Холков.

Чу се гърмеж. Тунелът се изпълни с оранжева светлина. Сам усети ужилване по левия прасец. Улови протегнатата ръка на Реми, сви крака и се отблъсна с всичка сила. Завъртя се тронаво с главата напред и падна при нея. Оръжието изтрещя още два пъти, но куршумите рикошираха над главите им, без да могат да ги наранят.

Сам се надигна. Реми коленичи до него и вдигна крачола му.

— Само драскотина — рече тя, — два сантиметра по-надясно и щеше да останеш без пета.

— Стават и чудеса.

Тя извади малък комплект за първа помощ и бързо превърза раната с бинт. Сам се изправи, отпусна се на крака си и одобрително кимна.

От другата страна на цепнатината някой пълзеше.

— Трябва да запушим цепнатината — каза Сам.

Двамата с Реми се огледаха. Нито един от сталагмитите не беше толкова тънък, че да могат да го счупят.

Един предмет до стената вдясно, напомнящ на дълга пръчка, привлече вниманието на Сам. Той изтича да види какво е. Беше копие. Дървената дръжка, покрита с някакъв лак, беше удивително добре запазена.

— Дали е спартанско? — зачуди се Сам.

— Не, острието е по-различно. Мисля, че е персийско.

Сам го взе и се върна обратно при цепнатината.

— Махни се от тук — извика той.

Не получи отговор.

— Последно предупреждение!

— Върви по дяволите!

Оръжието отново гръмна. Куршумът се удари в отсрещната стена.

— Както желаяш — измърмори Сам. Той рязко протегна ръка напред и забучи копието в цепнатината. Усети как се забива в нещо меко и чу изохкване. Дръпна обратно копието и залегна. Зачакаха онзи да се развика за помощ, но нищо подобно не последва.

Сам надникна. Мъжът лежеше неподвижно на земята между двете цепнатини. Сам се протегна и грабна пистолета му, „Магнум“ 357.

— Аз ще го взема — каза Реми, — твоите ръце са заети. Освен ако не искаш да се разделиш с ръжена си. — Сам й подаде револвера. — Ще мине известно време, докато го извадят оттук.

— Бондарук няма да си направи труда, освен ако не се налага — рече Сам. — Предполагам, че вече търсят друг вход.

Огледаха се, за да се ориентират. Залата приличаше на бърбек и беше по-малка от предишната. Беше висока три метра и половина и в дясната стена имаше проход.

— Колко персийци и спартанци са оцелели според Бъклин? — попита Сам.

— Двайсетима спартанци и трийсетима персийци.

— Я виж това!

Тя се приближи до него и погледна двойката сталактити, които той сочеше. Бяха кухи, а напечените кори по повърхността им

напомняха на цветя. Вътрешността им беше съвършено цилиндрична.

— Нищо в природата не е толкова симетрично — каза Реми. — Те са били тук, Сам.

— И има само едно място, на което може да са отишли.

Влязоха в тунела, който след пет-шест метра стигна до следваща пропаст с каменен мост. Този беше само шейсет сантиметра широк и от другата страна отново продължаваше с тунел. Сам го огледа отдясно, после отляво, проверявайки дебелината му.

— Изглежда здрав, но... — Огледа се, обаче не видя сталактити, за които да се осигури с въжето. — Мой ред е.

Преди Реми да успее да възрази, той стъпи върху моста. Спря, постоя няколко секунди и продължи напред. Реми го последва. Промушиха се през гора от сталактити и излязоха на открито.

Замръзнаха в крачка.

— Сам... — продума Реми.

— Виждам ги!

Лъчите на челниците бяха уловили кариатидите, които лежах на пода, а златните им лица гледаха към тавана. Сам и Реми се приближиха и коленичиха до тях.

Изваяни с безпогрешно старание, златните им одежди бяха толкова детайлни, че се виждаха малките гънки и шевове. На главите си имаха лаврови венци — всяко стъбло, листче и пъпка беше само по себе си произведение на изкуството.

— Кой ги е преместил? — замисли се Реми. — Лоран? Възможно ли е да го е направил сам?

— Виж там — посочи Сам.

До стената лежеше импровизирана шейна, сглобена от няколко застъпващи се щита. Всеки щит, изработен от лакирана ракета и кожа, имаше формата на пясъчен часовник, висок метър и половина. Щитовете бяха свързани с нещо като корда, така че да оформят плитко кану.

— Видяхме такъв в имението на Бондарук — напомни Сам. — Това е персийски герон. Представи си само: Лоран, сам тук долу, дни наред е сглобявал шейната, за да може да извлачи една по една кариатидите по моста... Удивително!

— Но защо ги е оставил тук?

— Не знам. В биографията му има бяло петно от няколко години, преди да наеме Ариен и „Фокон“. Може би Наполеон му е заповядал да се опита да извади колоните. Възможно е да е разбрал, че сам няма да успее, и да ги е оставил, надявайки се да се върне по-късно.

— Сам, дневна светлина!

Той вдигна очи. Реми беше коленичила до широка пукнатина малко по-нататък в стената. Вътрешността се бе срутила и я беше затрупала с камъни. В далечния край се процеждаше слънчева светлина.

— Може би Наполеон и Лоран са влезли от тук — каза тя, — но ние няма да го използваме като изход.

— Хайде — отговори Сам — време е да намерим подкрепление.

Откриха друг отвор, съвсем малко по-голям от цепнатината, през която минаха преди малко. В края му имаше ниша, след това друг страничен тунел, който водеше горе-долу в посока към основната зала. Пълзяха двайсетина минути, докато най-сетне стигнаха до разклонение. Отляво се чуваше грохот на вода.

— Водопадът — сети се Реми.

Изпълзяха до края на тунела и спряха няколко педи преди него. Пред тях се спускаше завесата от сталактити, а отляво беше площадката. Успяха да различат химическата тръбичка на Сам зад един сталактит.

— Не виждам никого — каза Сам.

— Аз също.

Тръгнаха да пресичат залата в посока към площадката.

Сам мерна с периферното си зрение движение, миг преди да чуе изстрела. Куршумът се удари в сталактита до бедрото му. Той залегна. Реми се завъртя, прицели се и също стреля. Фигурата залитна и падна, но веднага понечи да се надигне.

— Бягай! — изкрещя Сам. — Насам!

Двамата хукнаха към завесата от сталактити, промушиха се през отвора и излязоха на моста с водопада. Без да забавя ход, Реми изтича през водопада, следвана по петите от Сам. Когато стигнаха до отсрещния край, Реми пропълзя в тунела, но Сам спря и се обърна.

— Сам!

През водната пелена той видя фигура, тичаща по моста. Пусна ксифоса и копие, събра шепа камъчета и ги хвърли върху моста.

След секунда, вдигнал пистолета, мъжът се подхлъзна на камъчетата и залитна.

С разширени от ужас очи, той размаха ръце и падна по гръб върху моста. Кракът му се плъзна настрани, опита да се задържи с другия, но не успя и с вик полетя в бездната.

Реми застана зад рамото на Сам. Той вдигна копието, изправи се и се обърна към нея.

— Двама отпаднаха, остават...

— Много е късно за такива сметки — каза един глас. — Не мърдайте!

Сам извърна глава. Обгърнат от мъгла, Холков стоеше на моста пред водопада, насочил деветмилиметровия си „Глок“ срещу тях.

Реми прошепна:

— Имам още един куршум. Бездруго ще ни убият.

— Така е.

— Млъквайте! — излая Холков. — Фарго, дръпни се от жена си!

Сам бавно се завъртя, все още прикривайки ръката на Реми, в която тя държеше пистолета. Протегна бавно копието напред. Погледът на руснака инстинктивно се насочи към него. Реми не пропусна момента. Вместо да вдига пистолета до нивото на рамото си, тя го вдигна само до кръста и стреля.

В гърдите на Холков се появи кръгла дупка, на пуловера му изби червено петно. Той се свлече на колене и зина изумено срещу Сам и Реми. Ръката, в която държеше „Глока“, потрепна, пистолетът се вдигна нагоре. Протегнал копието пред себе си, Сам се втурна по моста. Забавените рефлексии на Холков не можеха да се мерят с двуметровия обсег на персийското копие. Острието прониза гърдите на Холков и излезе през гърба му. Сам се наведе, взе пистолета, подпря се здраво с крака и завъртя копието. Холков се преметна през ръба на моста. Сам застана на ръба, гледайки как тялото му се носи към бездната.

Реми се приближи.

— Няма по-гаден човек на света, когото да сполети такава съдба.

Върнаха се в залата и се запромъкваха между сталактитите към площадката, като постоянно се оглеждаха назад. Бондарук никъде не

се виждаше. Очакваха да се появи изненадващо от някой от тунелите, но нищо не помръдваше. С изключение на далечния тътен на водопада, цареше пълна тишина.

Спряха на площадката.

— Този път аз ще съм стълбата — каза Сам, като коленичи и сплете пръстите на ръцете си. Реми не помръдна.

— Сам, къде е светещата тръбичка?

Той се обърна.

— Ето...

Зелената светлинка зад сталактита помръдна.

— Бягай, Реми — прошепна Сам с крайчеца на устните си.

Без да спори, тя се завтече през залата към тунелите срещу завесата от сталактити.

Бондарук се надигна само на три метра пред Сам и като пума, привлечена от бягащ заек, се завъртя и се прицели в нея.

— Не! — изкрещя Сам.

Той вдигна „Глока“ и стреля. Куршумът лизна бузата и ухото на Бондарук. Украинецът извика, обърна се и отвърна на огъня. Сам усети силен удар отляво. Пареща болка прониза тялото му и експлодира зад очите му. Залитна назад и падна. „Глокът“ издрънча на пода.

— Сам! — извика Реми.

— Спрете на място, мисис Фарго! — излая Бондарук. Той се показва иззад сталактита и насочи пистолета към главата на Сам. — Върнете се тук!

Реми не помръдна.

— Казах да се върнете тук!

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Не! Вие така или иначе ще ни убиеете.

Сам лежеше неподвижно, опитвайки се да успокои дишането си. Ушите му бучаха, но той се стараше да се концентрира върху гласа на Реми.

— Не е вярно. Кажете ми къде са колоните и аз ще...

— Вие сте лъжец и убиец, така че вървете по дяволите! Сам си намерете колоните, но ще трябва да го направите по трудния начин.

С тези думи Реми се завъртя на пети и тръгна напред. Неочакваният ѝ отпор постигна желанието ефект.

— Мътните ви взели! Върнете се тук!

Бондарук се обърна и насочи оръжието към нея. Сам пое дълбоко въздух, стисна зъби и седна. Вдигна ксифоса над главата си и се хвърли напред. Острието уцели Бондарук по китката. Макар неизползван от две хилядолетия и половина, спартанският меч имаше достатъчно сила да разсича кости и плът.

Отсечената китка на Бондарук падна на земята. Той изкрещя и притисна раната с другата си ръка. После се свлече на колене.

След три секунди Реми вече беше коленичила до Сам.

— Помогни ми да стана.

— По-добре не мърдай.

Той се изправи на колене и повтори:

— Помогни ми да стана!

Реми се подчини. На лицето му беше изписана непоносима болка. Притисна с ръка раната от куршума.

— Имам ли кръв по гърба?

— Да.

— Това е добре. Куршумът е излязъл.

— Чак пък добре...

— Е, всичко е относително...

Сам се приближи до Бондарук, изрита пистолета и го стисна за яката.

— Ставай!

— Не мога! Ръката ми!

Сам го вдигна насила.

— Как се отнасяте към височините, господин Бондарук?

— Какво означава това?

Сам погледна въпросително към Реми. Тя се замисли за миг, после мрачно кимна.

Сам го повлече през залата към завесата от сталактити.

— Пуснете ме! — изкрещя Бондарук. — Какво правите?

Сам продължи да върви.

— Спрете! Къде отиваме?

— Ние ли? Ние никъде не отиваме. Вие, от друга страна, се качвате на бързия асансьор към ада.

ЕПИЛОГ

Бокур Франция, четири седмици по-късно

Реми зави със „Ситроена“ по чакълеста алея, обградена с дървета. Спря до оградата на двуетажната селска къща, измазана с бял хоросан и с черни кепенци на прозорците, и изключи двигателя. От дясната страна на къщата се виждаше прясно прекопана градина, приготвена за засаждане. От портата към къщата водеше покрита с камъни пътечка.

— Ако не грешим, всеки момент ще променим живота на едно момиче.

— И то към добро — отвърна Сам. — Тя го заслужава.

След сблъсъка с Бондарук в пещерата, Сам и Реми прекараха вътре още два часа, преди да успеят да стигнат до изхода. Реми се катереше напред, забиваше клинове и се осигуряваше, опитвайки се да поеме максимална част от теглото на Сам. Той не я пусна да избърза напред и да повика помощ. Бяха слезли в пещерата заедно, заедно и щяха да излязат.

Щом успяха да се измъкнат Сам се настани удобно, а Реми изтича до хотела, за да извика помощ.

На следващия ден отидоха в болницата в Мартини. Куршумът не беше засегнал важни органи, но Сам се чувстваше като боксова круша. Оставиха го два дни за наблюдение и след това го изписаха. Три дни по-късно двамата си бяха у дома в Сан Диего, където Селма им обясни как Бондарук и Холков са успели да ги проследят до Гран Санбернар. Холков причакал един от бодигардовете, изпратени от приятеля на Руб, и му дал ултиматум: да постави устройството за запаметяване или двете му дъщери ще бъдат отвлечени. Като се поставиха на негово място, Сам и Реми не можеха да го винят за направения избор и не уведомиха полицията за случилото се.

Още на следващата сутрин започнаха процеса по връщането на кариатидите на гръцката държава. Първо се обадиха на Евелин Торес, която веднага се свърза с директора на Археологическия музей в

Делфи. Събитията се развиха бързо и само след седмица в пещерата под езерото Гран Санбернар работеше експедиция, финансирана от гръцкото министерство на културата. На втория ден екипът откри странична зала, в която намери десетки спартански и персийски скелети и техните оръжия.

Щяха да минат седмици, докато успеят да извадят статуите от пещерата, но министерството беше убедено, че кариатидите ще се върнат у дома и ще бъдат изложени в музея. Много скоро на учените по цял свят щеше да се наложи да преосмислят значителна част от историята на Древна Гърция и Персия.

Хедеон Бондарук така и не успя да зърне възлюбените си, неуловими кариатиди.

След като Сам се възстанови напълно, двамата отново насочиха вниманието си към изгубената изба на Наполеон. Според легендата Наполеон бе заповядал на своя енолог, Анри Емил Аршамбо, да направи дванайсет бутилки вино от сорта Лакано. Сам и Реми бяха намерили пет: едната изгубена от Манфред Бьом и унищожена, съдейки по парчето стъкло, намерено от Тед Фробишър, трите, които те откриха — на борда на „Молх“, в църквата „Свети Вартоломей“ и във фамилната гробница на Традонико в Опертале, и накрая — бутилката, откъсната от Холков от подводницата в Ръм Кей и отнесена в имението на Хедеон Бондарук, която в момента беше обект на преговори между френското и украинското правителства. Сам и Реми бяха предали своите бутилки на френското министерство на културата, което в замяна предложи дарение от 750 000 долара на Фондация „Фарго“. По четвърт милион на бутилка.

Оставаше само една загадка: какво се е случило с останалите седем бутилки? Дали бяха безвъзвратно изгубени или чакаха някъде да бъдат открити: като незначителни елементи от загадката на Наполеон или скътани за тяхна собствена сигурност? Сам и Реми решиха, че отговорът може би се крие при човека, от когото е тръгнала легендата за Изгубената изба: Лионел Ариен, контрабандистът капитан на „Фокон“, когото Лоран твърдеше, че е наел да му помогне в укриването на бутилките.

Доколкото им беше известно, Наполеон бе натоварил с тази задача единствено Лоран, и двамата заедно бяха положили много

усилия да скрият добре бутилките. Защо тогава Лоран бе потърсил помощта на случаен капитан, с когото се запознал в кръчма в Хавър?

Минаха две седмици, докато открият отговора на този въпрос. Първата им спирка беше библиотеката „Нюбъри“ в Чикаго, където прекараха три дни в ровене в колекцията на Спенсър — най-голямата сбирка от оригинални източници, свързани с Наполеон, в Съединените щати. От там отлетяха за Париж и посветиха четири дни на Националната библиотека на Франция и архивите в замъка „Венсан“. Накрая, въоръжени с тлъст набор от бележки и копия на актове за раждане и смърт, документи за военна служба и прехвърляне на имоти, те се отправиха на запад към Руан, столицата на Нормандия. Там, в провинциалния архив, откриха и последната брънка от веригата.

През септември 1818 г. сержант Леон Ариен Пелетие, награден ветеран от Резервната армия на Наполеон и пряк подчинен на Арно Лоран по време на Италианската кампания от 1800 г., бил освободен от служба по неизвестни причини и се върнал в дома си в Бокур, на сто и седемдесет километра източно от пристанището на Хавър. Два месеца по-късно той изчезнал от Бокур, появил се в Хавър с нови документи и закупил тримачтов барк на име „Зодиак“. Корабът струвал повече, отколкото един сержант би могъл да изкара и за осем живота във френската армия. Сменил името му на „Фокон“ и започнал да превозва контрабандни оръжия и алкохол по крайбрежието, изкарвайки скромни печалби и, колкото да е удивително, без нито веднъж да привлече вниманието на френските власти. Две години по-късно, през юни 1820 г., Арно Лоран влязъл в една кръчма и наел Лионел Ариен и „Фокон“. Дванайсет месеца след това Ариен се върнал в Хавър, продал корабчето и отново се прибрал в дома си в Бокур, където бавно, но сигурно пропилил и проиграл богатството си на хазарт.

Защо Пелетие-Ариен бе решил да разкрие тайната на смъртния си одър, Сам и Реми не знаеха, но едно бе сигурно: той, Лоран и Наполеон са били единствените, които са знаели за сифнийските кариатиди. Друго, което може би никога нямаше да научат, бе как тримата мъже са се натъкнали на древното съкровище.

След като Селма завърши превода на дневника на Лоран, се изясниха и две по-малки загадки. Десет месеца, след като взели виното от Света Елена и положили много усилия за скриването на бутилките по различни части на света, Лоран и Ариен научили, че Наполеон е

умрял. С разбито сърце, но вече на път за Марсилия, Лоран скрил три бутилки в замъка Иф. За другите бутилки не се споменаваше нищо.

Фактът, че синът на Наполеон така и не се заел с разплитането на загадката, завещана от баща му, също изпълвал с тъга сърцето на Лоран. От завръщането си във Франция заедно с Ариен до смъртта си през 1825 г. той написал десетки писма до Наполеон II, умолявайки го да се подчини на волята на баща си, но младежът упорито отказвал да напусне уюта на австрийския двор заради „детска игра на криеница“.

Сержант Леон Ариен Пелетие, както се оказа, имаше една жива наследница — далечна родственица на име Луиза Фок. Момичето беше на двацет и една и затънала в дългове, след като една година по-рано родителите ѝ загинали в автомобилна катастрофа и ѝ оставили тройно ипотеккирана ферма.

— Как ли ще го приеме? — чудеше се Реми.

— Сега ще разберем. По един или друг начин животът ѝ ще се промени.

Сам и Реми слязоха от колата и се приближиха до входа. Реми дръпна кожената връв и се чу звън на камбанка.

След малко вратата се отвори и на прага застана дребничка млада жена със светлокестенява коса и чип нос.

— *Уи?*

— *Бонжур, Луиза Фок?*

— *Уи.*

Реми представи себе си и Сам, след което попита жената дали говори английски.

— Да.

— Може ли да влезем? Имаме информация, свързана с вашето семейство, и по-точно, с Леон Пелетие. Познато ли ви е това име?

— Струва ми се, че да. Баща ми веднъж ми показва родословното ни дърво. Заповядайте.

Жената ги въведе в кухнята, в типичния за френската провинция стил: жълти стени, лакирана дъбова маса, светлозелен бюфет с порцеланов сервиз. На прозорците висяха свежи перденца на оранжеви карета.

Луиза направи чай и ги покани на масата.

— Английският ви е много добър — похвали я Реми.

— Учих Американска литература в Амиен. Наложих да прекъсна. Имах... семейни проблеми.

— Знаем — каза Сам, — много съжаляваме.

Луиза кимна и се насили да се усмихне.

— Казахте, че имате някаква информация за семейството ми.

Редувайки се, Сам и Реми изложиха теорията си за Пелетие, изгубената изба и връзката им със сифнийските кариатиди. Реми извади няколко изрезки от вестници и ги подаде на Луиза.

— Четох за това — каза тя, като ги погледна, — и вие ли сте участвали?

Сам кимна.

— Не мога да повярвам! Нямах представа! Майка ми и баща ми нищо не са ми казвали.

— Убеден съм, че не са знаели. С изключение на Наполеон и Лоран, Пелетие е бил единственият посветен в тайната и я запазил чак до смъртното си легло. Дори тогава не я разкрил докрай.

— И никой не му повярвал...

— Почти никой — усмихна се Реми.

Луиза помълча, после поклати впечатлено глава.

— Благодаря, че ми казахте. Хубаво е да знаеш, че някой от семейството ти е постигнал нещо значимо. Малко странно, но все пак значимо.

Сам и Реми се спогледаха.

— Май не се изразихме ясно — каза той. — Все още има неоткрити бутилки.

Луиза премигна.

— И вие мислите... Тук?

Сам извади айфона си и намери една снимка на цикада.

— Виждали ли сте някъде този знак?

Вместо отговор Луиза стана и се приближи до полицата над мивката. Свали от там един тиган и го показа на Сам. В края на късата импровизирана стоманена дръжка имаше печат с цикада: същият като този, който откриха в криптата на Лоран.

— Баща ми го намери на тавана преди няколко години. Не знаеше какво е, затова го използва да поправи тигана.

— А мазе имате ли? — попита Реми.

Освен множеството изненади, на които се натъкнаха по време на проучването си за сержант Пелетие, наложи се да се откажат и от едно от основните си допускания: а именно, че само Лоран е крил бутилките на избраните места.

След като толкова дълго бяха вървели по следите на двамата мъже, Сам и Реми се научиха да мислят като тях. Затова им отне само няколко минути да открият това, за което бяха дошли.

В северозападния ъгъл на мазето, под стената до основната изба, намериха каменен блок с цикада. Както обикновено, Сам го помести, а Реми пъкна ръка вътре. Луиза стоеше зад тях с фенерче в ръка.

Реми измъкна ръката си и се изправи на колене.

— Седем — каза тя.

— О, боже! — ахна Луиза. Реми се дръпна, за да може момичето само да погледне. — Откога ли стоят там?

— От сто и деветдесет години, плюс-минус няколко — отговори Сам.

— А сега какво ще стане?

Реми се усмихна.

— Вече си богата, Луиза. Ще изплатиш фермата, ще се върнеш в университета и ще живееш щастливо дълги години!

Хванати за ръце, Сам и Реми вървяха към колата.

— Единайсет бутилки от общо дванайсет — каза Реми — не е зле.

— Не е зле ли? Само като си помислиш, че тези бутилки са обиколили света, преживели са краха на Наполеон и са оцелели след две световни войни! Бих го нарекъл чудо.

— Имаш право. Трябва да призная, че ми е малко мъчно.

— За какво?

— За края на приключението.

— Край на приключението?! Не и в този живот. Съкровището на Пати Канън още ни чака. Не сме претърсили и половината река.

Реми се засмя.

— А след това?

— След това ще отворим картата, ще посочим някое място с пръст и ще тръгнем.

Издание:

Клайв Къслър, Грант Блекууд. Златото на Спарта

Американска. Първо издание

ИК Pro book, София, 2011

ISBN: 978-954-2928-16-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.